19

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2005

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εποχή λευκού φωσφόρου
σελ. 2-3

Της Ζούγκλας
σελ. 4

Ανοίγοντας τον άλλο δρόμο στο συνδικαλισμό
σελ. 5

Εν κινήσει
σελ. 6

Χρ. Τσιγαρίδας: Το να επαναστατείς είναι η ζωή
σελ. 7

Oiligarchy: πετρελαϊκό ολιγοπώλιο και αυταπάτες
σελ. 8

φάκελος: σελ. 9-16

εμφύλιος στη μητρόπολη

Ο θαυμαστός νέος κόσμος

Χρονικό των γεγονότων

Η φωτιά που θρυμμάτισε τη σιωπή

Ο πόλεμος των κόσμων

Ένας μετα-αποικιακός εφιάλτης

C'est la Zone

L.A.: ένας πόλεμος στην καρδιά των ΗΠΑ

The guns of Brixton

Η ΕΕ τρώει τα τροπικά δάση
σελ. 18

Τουρκία: η JITEM υπάρχει
σελ. 19

Ενάντια στη σύνοδο του ΠΟΕ
σελ. 19

Κίνα: no news, good news
σελ. 21

Ενταντικοποίηση και συναίνεση στην εκπαίδευση
σελ. 22

Πατέντες ανθρώπινων γονιδίων
σελ. 23

Ο θαυμαστός νέος κόσμος

της σύνταξης...

«κλείστε την τηλεόραση κι ανοίξτε τα μάτια»

Πάντα από τις συγκρούσεις, ο μύθος της «κοινής γνώμης» μετρούσε καμμένα αυτοκίνητα και κτίρια για να εκτιμήσει το μέγεθος του προβλήματος. Αγαθά-σύμβολα της καταναλωτικής κοινωνίας, είχαν περισσότερη αξία απο την ουσία μιας έκρηξης ή μιας εξέγερσης, δηλαδή την αιτία της.
Ούτε ο καπιταλισμός δε φανταζόταν πως η ίδια η δική του πετυχημένη τακτική αλλοτρίωσης θα μπορούσε να λειτουργήσει στην εξέλιξή της ως μπούμεραγκ. Το ότι η πολιτική ενσωμάτωσης στο καταναλωτικό όνειρο θα δημιουργούσε τόσο εκρηκτικές αντιδράσεις, όταν εκλείψει ακόμα και σαν ελάχιστο ενδεχόμενο.
Στις καπιταλιστικές μητροπόλεις οι περιοδικές εξεγέρσεις ολοένα και πυκνώνουν (Αγγλία - Μπρίξτον, Λος Άντζελες, Λυών, Παρίσι). Τα πρώτα ανακλαστικά μιας κοινωνίας που ακόμα δεν έχει συνειδητοποιήσει τι έγινε στις πλάτες της, στρέφονται στη συντηρητικοποίηση και την ξενοφοβία, στο ρατσισμό και το φασισμό.
Η φτώχεια φέρνει γκρίνια αλλά και εμφυλίους. Οι εκρήξεις αυτή τη στιγμή μπορεί να είναι κραυγές απελπισίας αλλά κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τις μορφές τους στο μέλλον και την εξέλιξή τους.

Στη δύση οι πιο έξυπνοι απ' τους καθεστωτικούς οικονομικούς αναλυτές κρούουν κώδωνα κινδύνου για επαναφορά επειγόντως στις αρχές του κράτους-πρόνοιας, για να αποσυμφορηθεί η κοινωνική απελπισία και οργή.
Στην Ελλάδα η εξουσία οργανώνει την μετατροπή της σε τριτοκοσμική χώρα, χωρίς όμως πια τη δυνατότητα αποσυμπίεσης με την αποστολή μεταναστών σε άλλες καπιταλιστικές χώρες.
Τα γελοία επιχειρήματα της «κάλυψης των ελλειμάτων», που οι ίδιοι δημιούργησαν, δεν θεωρούνται πλέον σοβαρά ούτε κι από τον τελευταίο οπαδό τους. Συνεχίζουν όμως φυσικά την εξόφληση των επιταγών απέναντι στο κεφάλαιο που τους στήριξε, πολλαπλασιάζοντας την ληστρική επίθεση ενάντια στους φτωχότερους, μεγαλώνοντας το χάσμα της κοινωνικής ανισότητας.
Βασική παράμετρος στήριξης του σημερινού παραλογισμού της εξουσίας, είναι η αποχαύνωση μέσω της διαρκούς τηλεθέασης και η ανικανότητα ουσιαστικής σκέψης, εμβάθυνσης και κριτικής που επιφέρει. Έτσι δεν εκπλήσσουν τα φαινόμενα δημοσιογράφων-απόλυτων αρχόντων, που με στυλ θεού και Γκαίμπελς ταυτόχρονα και στο όνομα μια λαϊκής εξουσίας που κανείς δεν τους ανέθεσε, κάνουν τον οργουελικό εφιάλτη να φαντάζει απλή φάρσα μπροστά στην σκοτεινή, φοβισμένη και αστυνομοκρατούμενη κοινωνία που «οραματίζονται», στ' όνομα ενός κοινωνικού σώματος δίχως φωνή.

Ανοιγμένα όλα τα μέτωπα για την οδυνηρά ξαφνιασμένη κοινωνία, φτώχεια, ανεργία, φασισμός, ρατσισμός, αστυνομοκρατία, έλεγχος, καταστολή. Ασυνήθιστη στο διάλογο, στη σκέψη, μοιάζει να διστάζει ανάμεσα στις άναρθρες κραυγές και στην υποταγή. Ακόμη πιο δύσκολο, ψάχνει να βρεί το δικό της λόγο ενάντια στα ουρλιαχτά των φασιστοειδών που σηκώνουν κεφάλι στ' όνομά της.
Κανείς δε δικαιούται πια να ζει εφησυχασμένος.
Η σιωπή είναι συνενοχή.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 2ος, φύλλο 19
Δεκέμβριος 2005

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Εποχή λευκού

Η παρισινή εξέγερση των γάλλων απόγονων μεταναστών (2ης και 3ης γενιάς), είναι το αποτέλεσμα του ενδελεχούς ρατσισμού μεγάλου μέρους της γαλλικής κοινωνίας και του πάλαι ποτέ αποικιοκρατισμού της. Οι άνθρωποι αυτοί εξεγέρθηκαν, όχι για τους λόγους που η εξουσία και οι θεσμοί τους προβάλλουν με χαρακτηριστική αφέλεια ως θρησκευτικό μουσουλμανικό φανατισμό. Η βίαιη αντίδραση τους, ήταν αποτέλεσμα της συσσωρευμένης οργής, στην προσπάθεια τους να πάψουν να είναι αόρατοι στα προαστιακά γκέτο των Ευρωπαϊκών μητροπόλεων. Να σταματήσουν να αναφέρονται ως αντικείμενα με τον αριθμό της κάρτας ανεργίας, της απόφασης δικαστικής αναστολής ή με τον ταχυδρομικό κωδικό διαμονής τους. Είναι φανερό πια ότι η δύση -ο επονομαζόμενος πρώτος κόσμος- κρύβει στο εσωτερικό της και άλλους πολλούς αθέατους κόσμους. Προάστια "ελεύθερων περιοχών" για αποκλεισμένους, τους οποίους θα αντιμετωπίζουνε στο εξής με μηδενική ανοχή, ως αποτέλεσμα της ετεροπροσδιοριζόμενης «ανομίας» τους.

Σε αυτή την εξέγερση το σύμβολο που κατεξοχήν καταστράφηκε, ήταν το αυτοκίνητο. Ένα σύμβολο του σύγχρονου καπιταλισμού των τελευταίων δεκαετιών. Ένα status, κοινωνικής καταξίωσης, μιας lifestyle προσμονής για κάτι καλύτερο. Για τους μετανάστες 2ης και 3ης γενιάς αποτέλεσε την προσδοκία μιας έστω και ψευτοένταξης στην κοινωνία υποδοχής, ένα όνειρο για μια καλύτερη ζωή που φυσικά δεν ήρθε και δεν θα έρθει ποτέ. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν θα καταλάβουν ποτέ, όλοι αυτοί οι βολεμένοι κάτοχοι μικροϊδιοκτησίας, που είδαν μέσα σε λίγες μέρες να καταστρέφονται πάνω από 7000 αυτοκίνητα και να αποτεφρώνεται σε μια νύχτα, η ησυχία της κομφορμιστικά μίζερης μικροαστικής ζωής τους.

Όπως επίσης θα μείνει ανεξήγητο σε όλους του πολιτικούς αναλυτές και τους φιλάρεσκους δημοσιογράφους, γιατί αυτή η «έκρηξη βίας» όπως την αποκαλούν, γρήγορα επεκτάθηκε και σε άλλες

Η εν λευκώ εξουσία του άκρατου φιλελευθερισμού, σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, λειτουργεί ως μια άλλη βόμβα "λευκού φώσφορου" που κατακαίει τον κοινωνικό ιστό. Η ανισότητα, η συντηρητικοποίηση και ο ρατσισμός δεν είναι τίποτα περισσότερο από τις λάμψεις αυτής της έκρηξης.

συνοικίες και πόλεις της Γαλλίας και των γειτονικών κρατών. Γιατί πολλοί νεολαίοι και μετανάστες θεώρησαν ως δική τους αυτήν την εξέγερση. Η εξήγηση, αν και απλή, είναι εκτός της συμβατικής λογικής τους. Η ανέχεια και ο αποκλεισμός, αποτελούν την σύγχρονη γλώσσα του σημερινού συστήματος ανασφάλειας της Λευκής Χριστιανικής Αδελφότητας του δυτικού κόσμου. Οι επιπτώσεις είναι τόσο έντονες, για αυτούς που τις βιώνουν, που αρκούν απλά και μόνο οι εικόνες για το τι συμβαίνει, με τα πρόσωπα των εξεγερμένων να θεωρούνται οικεία. Έτσι ο απόκληρος της δημοκρατίας της Βαιμάρης γίνεται, διαμέσου ενός ενσυναίσθητου ενστίκτου, ένα με τον εξεγερμένο της δημοκρατίας της Μασσαλιώτισσας, δεδομένου ότι και οι δυο βιώνουν την «ισότητα, αδελφότητα, δικαιοσύνη» της αστυνομικής και όχι μόνο καταστολής.

Ο σύγχρονος κόσμος θερίζει όλες τις ανεπάρκειες που έσπειρε τις προηγούμενες δεκαετίες. Το θέμα πλέον δεν βρίσκεται στην ερώ-

βαρβαρισμοί

Η γάτα δεν κρύβει πλέον τα σκατά της ...τα εξάγει!

"Γάτα" ο νεοέλληνας. Γιατί να μαλώνουμε για το που θα παραχώσουμε τα βοθρολύματα; Αφού υπάρχουν και οι μαύροι. Έτσι, σύμφωνα τον νομάρχη Πειραιά Γ. Μίχα οι 170.000 τόνοι λυματολάσπης της Ψυττάλειας ετοιμάζονται να ταξιδέψουν στο Σουδάν. Επειδή μάλιστα δεν είμεθα αποικιοκράται, η λυματολάσπη αποτελεί μια θαυμάσια ευκαιρία για το Σουδάν, αφού θα αξιοποιηθεί για την... αγροτική ανάπτυξη της χώρας. Όπως διαβεβιώσε η εταιρεία Edil Hellas SA που έχει αναλάβει τη μεταφορά, «έγιναν επαφές της εταιρείας με το Ινστιτούτο Αγροτικής Ανάπτυξης του Σουδάν για δενδροφύτευση...».

Γ.Κ.

Santa Klauss go home!

Χριστούγεννα έρχονται και όλα τα παιδάκια περιμένουμε το αδύνατο ξωτικό με το πράσινο κουστούμι να μας φέρει τα δώρα...

Κάπως έτσι ήταν τα πράγματα μέχρι το 1932. Τότε η Coca Cola έκανε ένα από τα μεγαλύτερα διαφημιστικά κόλπα όλων των εποχών. Ανακάλυψε τον Αη-Βασίλη! Πήρε την αδύνατη πρασινοφορεμένη μορφή κάποιων παραδόσεων, της πρόσθεσε μπόλικα κιλά για να αποτυπώσει την ευμάρεια του αμερικάνικου ονείρου και την έντυσε στο βαθύ κόκκινο του trademark. Διαφήμιση όχι μόνο του must αναψυκτικού, αλλά, πολύ περισσότερο, της καταναλωτικής προσταγής. Ο 13ος μισθός έρχεται. Τρέξτε στα πολυκαταστήματα! Yo ho ho...

Δ.Ν.

φωσφόρου

τηση αν μια άλλη μεταναστευτική πολιτική θα έλυνε το πρόβλημα. Μια τέτοια λογική συμβαδίζει με την αποδοχή της αναγκαιότητας ύπαρξης του κράτους - εξουσίας, ως νομοτελειακή συνθήκη και απενοχοποίηση του συστήματος ανισότητας. Αντίθετα το ζήτημα που πρέπει να τεθεί σήμερα είναι, όχι απλά καλύτερο κράτος - αλλά καταστροφή της εξουσίας. Όχι ψευδεπίγραφα πολυπολιτισμική ανοχή, αλλά μια πραγματική κοινωνία της διαφορετικότητας. Στα διλήμματα κοινωνία ή αγορά, ανομία ή κράτος, η απάντηση είναι: ανοικτή ρήξη με την κοινωνία της αγοράς και το κράτος με τους ανομιακούς θεσμούς του.

Η εξέγερση είναι παντού επιβεβλημένη! Με αφορμή τα γεγονότα στην Γαλλία θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η ηρεμία της διαπραγματευτικής συναίνεσης έχει τελειώσει προ πολλού. Διότι πολύ απλά η κυριαρχία έχει σταματήσει να μας «ανέχεται» να υπάρχουμε. Σε όλους τους τομείς: από το μεταναστευτικό, το ασφαλιστικό, την εργασία, τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα βιώνουμε ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Η νέα τάξη εξαπολύει τις βόμβες λευκού φώσφορου, σε όλα τα αντιστεκόμενα κοινωνικά οχυρά. Όπως γνωρίζουν τα απανταχού θύματα αυτών των όπλων στο Βιετνάμ, το Ιράκ, το Αφγανιστάν και αλλού, ο λευκός φώσφορος καίει ολοκληρωτικά τα ανθρώπινα σώματα και δεν αφήνει πίσω του παρά μόνο νεκρούς και ποτέ τραυματίες.

Όπως και η οικονομική κρίση φαίνεται να είναι διαρκής, έτσι και το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης θα είναι παρατεταμένο. Δεν χρειάζεται να υπάρχει ο κίνδυνος, αρκεί που οι κυρίαρχοι γνωρίζουν εξ ονόματος όλων αυτήν την απροσδιόριστη απειλή για την κοινωνική ασφάλεια της τάξης τους και την μετασχηματίζουν κατά το εξουσιαστικό δοκούν τους. Σήμερα οι γάλλοι μετανάστες, οι μουσουλμάνοι διεθνώς, στην Ελλάδα οι αναρχικοί και γιατί όχι αύριο οι άνεργοι, οι επισφαλώς εργαζόμενοι, οι φοιτητές κλπ.

Πριν αρχίσουν λοιπόν να μας επιτίθενται με οικονομικές, ασφαλιστικές και κατασταλτικές «βόμβες ναπάλμ» ή άλλα θεσμικά χημικά όπλα, πριν στους έρημους δρόμους των μητροπόλεων από τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, περπατούν και περιπολούν μόνο στρατιωτικές δυνάμεις, θα πρέπει να επαναδιεκδικήσουμε το αυτονόητο: **την κοινωνική απελευθέρωση!** Αυτή την έκρηξη ζωής και επιθυμίας που είναι το υπέρτατο όπλο μας. Τα γεγονότα στην Γαλλία μπορεί να γίνουν μια μικρή νίκη ή να μην σημαίνουν και τίποτα, εάν δεν αναδειχθούν πολιτικά και αφομοιωθούν από το αγοραίο θέαμα. Εάν κάποιοι πήραν το μάθημα τους, αυτοί δεν είναι οι ιδιοκτήτες των καμένων αυτοκινήτων, ούτε οι τραυματισμένοι πυροσβέστες και αστυνομικοί. Αντίθετα είναι οι απανταχού κυρίαρχοι, που στην προσπάθεια τους να διατηρήσουν την ψευδαίσθηση της νομιμότητας επικαλούνται αναχρονιστικούς νόμους καταστολής και προσπαθούν να επιβάλουν τον συντηρητισμό της κοινωνίας εν ονόματι μιας αόρατης απειλής.

Το πολιτικό μήνυμα για το απανταχού αντισυστημικό κίνημα είναι ότι ακόμα κι αν η εξέγερση στο Παρίσι δεν ήταν παρά μια μικρή στιγμή, καταδεικνύεται έμπρακτα ότι τίποτα δεν χάθηκε. Η ρήξη αρνείται να συναινέσει και να καταθέσει τα όπλα. Οι εν δυνάμει φορείς της βρίσκονται παντού: εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μετανάστες, αποκλεισμένοι. Αν και μια σπίθα μπορεί να μην αρκεί για να φέρει την καταστροφή του εξουσιαστικού κόσμου τους, μπορεί όμως να γεννήσει την ελπίδα της νίκης και αυτό από μόνο του είναι ένα πολύ δυνατό εργαλείο για τις μελλοντικές ρήξεις που θα ακολουθήσουν, ώστε να υπάρξει «επί γης ειρήνη και ανθρώπων ευδοκία» για όλους.

Αργύρης Αργυριάδης

Χριστουγεννιάτικα παραμύθια...

Νέα γενιά πυρηνικών αντιδραστήρων θα πρέπει να κατασκευάσει η κυβέρνηση της βρετανίας προκειμένου να περιορίσει τη χρήση ορυκτών καυσίμων και την απελευθέρωση διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα, εκτιμά ο επικεφαλής επιστημονικός σύμβουλος του Τόνι Μπλερ.
Από τη Χιροσίμα και μετά πολύ νερό χύθηκε στο αυλάκι της πυρηνικής ενέργειας. Πολεμική ή ειρηνική χρήση της, οι καλοί, οι κακοί…
Ο ψυχρός πόλεμος πάνε χρόνια που τελείωσε κι αντικαταστάθηκε απ' αυτόν της παγκόσμιας αγοράς. Οι εναλλακτικές μορφές ενέργειας παρέμειναν θεωρίες. Τώρα οι μεγάλες χώρες συνεργάζονται για τη δημιουργία ενός τεράστιου, πανάκριβου και «οικολογικού» αντιδραστήρα που θα είναι εγκατεστημένος σε πρώτη φάση στην «τυχερή» Γαλλία και θα λύσει πολλά ενεργειακά προβλήματα!

Άλλοι καιροί, και η πυρηνική ενέργεια έγινε «ήπια» μορφή ενέργειας. Τώρα και «οικολογική».

Α.Κ.

Το νόημα του Πολυτεχνείου

Ποιος είπε ότι τείνει να ξεχαστεί το νόημα του Πολυτεχνείου; Το κράτος πάντως κάνει ό,τι μπορεί για να μας το θυμίζει στον εορτασμό της επετείου της εξέγερσης του 1973. Με τόσες χιλιάδες μπάτσους (ΜΑΤ, ασφαλίτες, κι όλο το κακό συναπάντημα) θυμήθηκαν οι παλαιότεροι και έμαθαν οι νεώτεροι. Και σε διεθνές επίπεδο, η Γαλλία απέδειξε ότι οι στρατιωτικοί νόμοι και η αστυνομοκρατία των μεταπολεμικών δυτικο- ευρωπαϊκών καθεστώτων δεν βρίσκεται στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, αλλά στο συρτάρι του γραφείου του πρωθυπουργού. Τελικά το νόημα του Πολυτεχνείου είναι η μνήμη: ένα φάντασμα πλανάται πάνω από την Ευρώπη: το φάντασμα της αστυνομίας.

Α.Φ.

Της Ζούγκλας

Η εποχή των μεταμοντέρνων πολιτικών μεταλλάξεων

Η κυβέρνηση της ΝΔ, έχοντας αφομοιώσει καλά την επικοινωνιακή πολιτική του ΠΑΣΟΚ, εμφανίζεται –ακόμα και εν μέσω σκανδάλων– σαν η μοναδική και αδιάφθορη διαχειριστική δύναμη του συστήματος, που θα αμβλύνει τις ταξικές και κοινωνικές αντιστάσεις προς όφελος της πολιτικοοικονομικής εξουσίας των κεφαλαιοκρατών, των τεχνοκρατών, των γραφειοκρατών. Στην προσπάθειά της αυτή, η απληστία, η μικροκομματοπελατειακή σχέση στην άσκηση της εξουσίας, ο ενδοκομματικός ανταγωνισμός για τη νομή των καρεκλών και η πολιτική κατινιά, μόνο σήψη, οικονομικά σκάνδαλα και πάσης φύσης αλληλοκαρφώματα, μπορεί να επιδείξει.
Για τούτο η κυβέρνηση, για να εξευμενίσει τόσο τα δικά της παιδιά όσο και τα συμφέροντα των βαρόνων που εκπροσωπεί, μετατοπίζει το κέντρο βάρος της πολιτικής της από τις διακηρύξεις περί «μηδενικής ανοχής» για την πάταξη της διαφθοράς, στους «επανιδρυμένους» ελεγκτικούς μηχανισμούς, στα δημοσιονομικά ελλείμματα και στις αναθέσεις εργασιών από «δημόσιες» κρατικές επιχειρήσεις σε ιδιωτικές (βλ συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα). Παράλληλα μεταλλάσσει το πολιτικό σκηνικό σε τηλεπολιτικό, αφού κάνει πλέον κυβερνητική πολιτική με βάση τις δημοσκοπήσεις εταιρειών, την τηλεξουσία των μίντια και τα τηλεδικεία.
Καθώς η χειραγώγηση της κοινωνίας είναι σήμερα μια περίπλοκη διαδικασία, η Ν.Δ. έχει τη δυνατότητα με αυτό τον τρόπο να έχει καλύτερη γνώση για τα όρια αυτής της χειραγώγησης. Το κυρίως ζητούμενο γι' αυτήν είναι η διασφάλιση της κοινωνικοπολιτικής συναίνεσης, λόγω της διογκούμενης λαϊκής δυσαρέσκειας για την άγρια λιτότητα και την ανεργία.

Δεν είναι τυχαίο ότι το ίδιο περίπου κλίμα επικρατεί και στο ΠΑΣΟΚ με την διαμάχη που έχει ξεσπάσει μεταξύ των νέων και των παλαιών στελεχών του. Οι διαμάχες και οι προστριβές στο εσωτερικό του έχουν ως αντικείμενο την ακόμα μεγαλύτερη μετάλλαξη και μορφοποίησή του σε νεοφιλελεύθερο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα της Νέας Τάξης, που είναι ανίκανο να συγκρουσθεί, έστω και κατ' επίφαση, ακόμα και μια «σκληρή αντιδεξιά αντιπολίτευση», δημιουργώντας ελεγχόμενα ρήγματα στην κυβερνητική πολιτική. Ο επικείμενος πρόεδρος της σοσιαλδημοκρατικής διεθνούς Γ. Παπανδρέου –άξιος για τις υπηρεσίες που πρόσφερε στα αφεντικά της Ε.Ε. και στους Βορειοαμερικάνους- στο συνέδριο του Ελληνοαμερικανικού Επιμελητηρίου, αναφέρθηκε ξεκάθαρα στο όραμα που επιφυλάσσει για τους αυριανούς υπηκόους του. Διακήρυξε δημοσίως, όπως άλλωστε κάνουν και οι συνάδελφοί του σοσιαλνεοφιλελεύθεροι ευρωπαίοι, την ιδιωτικοποίηση των «δημόσιων» αγαθών και υπηρεσιών, της υγείας, των συγκοινωνιών, της ασφάλισης, πράγμα που δεν τολμάει να δηλώσει δημοσίως ούτε η Ν.Δ.

Όμως, η εξουσία ενώνει και τις δύο δυνάμεις της καθεστωτικής αριστεράς με την επίσημη πολιτική που, μέσω των σχετικά νέων προταγμάτων της η μία (ΚΚΕ) για «λαϊκή εξουσία», «λαϊκή οικονομία», συμμετοχή των νεολαίων στις παρελάσεις και εκσυγχρονιστική ανάπτυξη με ανθρώπινο πρόσωπο η άλλη (ΣΥΝ), δρουν και σκέπτονται με ορίζοντα τη διαχείριση της εξουσίας και του συστήματος. Στην ουσία αποτελούν τα αριστερά στηρίγματα του καθεστώτος, αφού έχουν διαγράψει,από την πολιτική τους ατζέντα την ανατρεπτική στρατηγική και κινηματική συλλογική δράση. Έτσι εξηγείται και το γεγονός ότι δεν εμπιστεύονται και δεν θέλουν αγώνες που να ξεκινούν από την ίδια την εργατική και κοινωνική βάση και να προχωρούν πέρα από τα όρια που οι ίδιες έχουν θέσει.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, οι αστοί αναλυτές θεωρούν ότι «ο κίνδυνος μπορεί να προέλθει μόνο από τα κάτω αυτή την περίοδο» και ειδικότερα με την μορφή των ανεξέλεγκτων κοινωνικών και ταξικών αγώνων-αντιστάσεων-συγκρούσεων. Οι αιτίες και οι λόγοι είναι πολλοί: Η διαρκής λιτότητα για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, η διογκούμενη ανεργία, οι έμμεσοι φόροι η δημοσιονομική τρομοκρατία, ο πολιτικός αυταρχισμός, όπως αυτός εκδηλώνεται με την αστυνομοκρατία και την παρείσφρηση ασφαλιτών-χαφιέδων σε εργατικές συνδιασκέψεις, η αποικιοκρατικού τύπου επιτήρηση-εποπτεία της «εθνικής οικονομίας» από την Ε.Ε. και η προτροπή για σκληρότερα μέτρα στο εργασιακό- ασφαλιστικό, η εκποίηση-ιδιωτικοποίηση της «δημόσιας» κρατικής περιουσίας. Μια «εξαιρετικά αποτελεσματική πολιτική» κατά τον πρωθυπουργό, που μιλώντας στο υπουργικό συμβούλιο λίγο πριν από την κατάθεση του προϋπολογισμού του 2006 στη βουλή, θριαμβολόγησε για την «ορθότητα των πολιτικών επιλογών» της κυβέρνησής του.

Νέοι καιροί, νέοι ρόλοι, νέα τάξη, νέα ήθη

Σήμερα, οι πιο σημαντικές αποφάσεις δεν παίρνονται πλέον στο αστικό κοινοβούλιο, από τους 300 εκλεγμένους εθνοπατέρες πολιτικούς, αλλά από τα κυβερνητικά - κομματικά επιτελεία και τα κέντρα διαπλοκής και διαφθοράς, που ενισχύονται συνεχώς και προσπαθούν να το παίξουν πρωτογενής εξουσία, επιβάλλοντας τις επιλογές τους στα δημόσια έργα, στα ραδιοτηλεοπτικά μέσα, στα εξοπλιστικά προγράμματα, στον κρατικό προϋπολογισμό.
Λόγω της αυξανόμενης δύναμης της κλειστής κυβερνητικής εξουσίας, οι νέες εξουσίες των ΜΜΕ, του χρηματιστηρίου, των τεχνοκρατών, των κέντρων σήψης και διαφθοράς συγκαλύπτονται, γιατί η αυξανόμενη διαπλοκή χρήματος και εξουσίας αποτελεί τη νέα μορφή της ολοκληρωτικής καπιταλιστικής κυριαρχίας των αφεντικών.

Η ζούγκλα της διαπλοκής παίρνει σάρκα και οστά στα σκάνδαλα της πολιτικής εξουσίας, στη διαφθορά της αστικής δικαιοσύνης, στα παραδικαστικά κυκλώματα, στις λεγόμενες τηλεδίκες των νεοΒισίνσκι κομισσάριων τηλεεισαγγελέων. Κυρίαρχο ρόλο στη διαπλοκή με νευραλγικές θέσεις-κλειδιά έχουν βουλευτές, δικηγόροι, δημοσιογράφοι, δικαστές, εκδότες, παραγωγοί πληροφόρησης και επιχειρηματίες καθώς αναλαμβάνουν ρόλους εκτέλεσης των αποφάσεων και συμμετέχουν στο σχεδιασμό και στα κέντρα των αποφάσεων. Γιουσουφάκια των διαπλεκόμενων κέντρων, εκπρόσωποι-διαμεσολαβητές, εντολοδόχοι-μεταπράτες και ενίοτε αφεντικά εργαζομένων, που ιδιοποιούνται τα ταξικά τους προνόμια και δεν τολμούν να τα βάλουν με τους περιβόητους «νταβατζήδες» μεγαλοκαπιταλιστές. Θυμίζουμε ότι ακόμα και ο τηλεεισαγγελέας γκεστάρ Μάκης, ζήτησε δημόσια συγγώμη από τον Σωκράτη Κόκκαλη όταν έθιξε τα αυθαίρετα του τελευταίου στη Μύκονο. Αυλοκόλακες του Κοντομηνά, του Μπόμπολα, του Λαμπράκη, του Κόκκαλη, του Χατζηνικολάου κ.α. και υπηρέτες των ολιγαρχών αφεντικών τους. Τα νέα μαντρόσκυλα της εξουσίας που ....δίνουν «γη και ύδωρ» στη νέα καθεστηκυία τάξη.

«Πάνω το βλέμμα, επάνω...»

Η φιλολογία που έχει ξεσπάσει περί των τίμιων ή άτιμων πολιτικών, δημοσιογράφων, δικαστικών, δικηγόρων σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να αποκρύψει αυτό το διεφθαρμένο και αργυρώνητο σύστημα των εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών σχέσεων. Ένα σύστημα, που ορίζει την πολιτική ως την τέχνη του εφικτού για τη διαχείριση αυτής της τάξης πραγμάτων. Όμως για τους εργαζόμενους και τους καταπιεσμένους πρέπει να είναι η τέχνη της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης για την ανατροπή της. Στη βάση αυτή ο στόχος πρέπει να είναι καθαρός, ώστε να μπορούν όλοι με ίσους όρους να συμμετέχουν στις άμεσες και ανοιχτές πολιτικές διαδικασίες,και προβάλλοντας τις απόψεις τους να συμμετέχουν στις διαδικασίες λήψης συλλογικών αποφάσεων, σ' ένα πεδίο που θα διαμορφωθεί και θα παραμείνει στην κοινωνία και δεν θα μεταφέρεται έξω απ' αυτήν.
Από την πλευρά της κοινωνίας και των εργαζομένων θα πρέπει όμως να γίνει επίσης κατανοητό ότι δεν υπάρχουν «τίμιοι» καπιταλιστές, «τίμια» αφεντικά, «τίμιο» κράτος «τίμια» εξουσία αλλά μόνο καπιταλιστές, αφεντικά, κράτος και εξουσία.
«Πάνω το βλέμμα, επάνω. Είμαστε εμείς, και αυτοί. Αυτοί, με τον κολοσσιαίο μηχανισμό τους, βίας και ψεύδους, και εμείς, με σχεδόν τίποτα. Με τα χέρια γυμνά…Είμαστε ΕΜΕΙΣ, και ΑΥΤΟΙ.»
«Πάνω το βλέμμα, επάνω...» «Τίποτα δεν είναι για συγνώμη.»

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ανοίγοντας τον άλλο δρόμο στο συνδικαλισμό

Τα τελευταία χρόνια έχει ανοίξει, για άλλη μια φορά, ο διάλογος μέσα στα πλαίσια του εκτός κοινοβουλευτικών τοίχων «χώρου», για τη συγκρότηση του «άλλου πόλου» στο εργατικό κίνημα.

Ενός πόλου που οφείλει να έχει διαφορετικά και διακριτά χαρακτηριστικά ως προς τη δομή, την οργάνωση, την πρακτική αλλά και ως προς την αντίληψη και την κατεύθυνση· ενός πόλου που θα δίνει νέο, φρέσκο αέρα στις μικρές και μεγάλες μάχες του εργατικού κινήματος.

Αν γυρίσουμε τη μνήμη μας στο παρελθόν, θα θυμηθούμε αρκετά εγχειρήματα συντονισμένης δράσης σχημάτων αυτού του «ζωντανού» διαλόγου των πρωτοπόρων, του δημοσίου κυρίως τομέα, και των γραφείων, ουσιαστικά των ομάδων και οργανώσεων.

Και αλήθεια, πόσες φορές κατάφερε ο χώρος της «ρήξης και εργατικής χειραφέτησης», της συγκρότησης και ανάπτυξης του «νέου εργατικού κινήματος» να γίνει έστω και σε μικρό βαθμό κτήμα των εργαζομένων και όχι μόνο των μυημένων επαναστατών;

Όλα βέβαια κρίνονται εκ του αποτελέσματος, αλλά για να έχεις τις πιθανότητες θετική έκβασης πρέπει να δημιουργήσεις τις κατάλληλες βάσεις πάνω στις οποίες θα ανοίξει το ζήτημα και θα κινηθεί η συζήτηση.

Το σίγουρο πάντως είναι ότι σήμερα γίνεται αναγκαία, περισσότερο από ποτέ η δημόσια συζήτηση για τη συγκρότηση ενός ανατρεπτικού ρεύματος στο εργατικό κίνημα. Κι αυτό κυρίως λόγω της δεδομένης αποδυνάμωσης και υποταγής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, της «αποστράτευσης» της πλειοψηφίας των εργαζομένων από τους συλλογικούς αγώνες και της εξατομίκευσης, των ιδιαιτέρων κοινωνικών συνθηκών που αναπτύσσονται μέσα στην πιο άγρια φάση του καπιταλιστικού φονταμενταλισμού.

Για να προχωρήσουμε σ' αυτή τη κατεύθυνση πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι,

- καμιά απόπειρα συντονισμού δεν πρόκειται να πετύχει αν δε δεχτεί την πολυμορφία των τάσεων αντιλήψεων αναφορών στο εσωτερικό του κινήματος.
- καμιά κίνηση συγκρότησης από τα πάνω δεν μπορεί όσο καλές προθέσεις και να έχει, να υποκαταστήσει τη βάση και τους αγώνες που αναπτύσσονται από αυτήν (από τα κάτω).

Άρα, μόνο ως αποτέλεσμα της διάθεσης και της αναγκαιότητας της βάσης μπορεί να υπάρξει. Οποιαδήποτε απόπειρα κοινής δράσης και παρέμβασης μέσα από ένα ενιαίο σχήμα-παράταξη, στην παρούσα φάση

αποτελεί αυθαίρετη υπέρβαση αφού δεν έχει καταρχήν τη στήριξη ενός διαμορφωμένου ρεύματος στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος.

Από την άλλη βέβαια πρέπει να απαντήσουμε εκ νέου σε βασικά ερωτήματα όπως: Ποια η σχέση μας με τα συνδικάτα, πως ορίζουμε σήμερα την εργατική τάξη κ.α.

Οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι τα συνδικάτα, ως μορφή οργάνωσης, έχουν αλλάξει αρκετές φορές από την εμφάνισή τους μέχρι σήμερα, ανάλογα με την χρονική περίοδο αλλά και την κατάσταση της εργατικής τάξης. Ακόμα και να καταφέρουμε σήμερα να τα ξεπεράσουμε, το καινούριο που θα προκύψει θα είναι πάλι μια μορφή οργάνωσης των εργατών με άλλη δομή και άλλα χαρακτηριστικά. Το ερώτημα λοιπόν "μέσα ή έξω από τα συνδικάτα", αποτελεί ψευτοδίλημμα, μια και η δράση μπορεί να συνδυαστεί εξίσου καλά εντός εκτός … και επί τα αυτά…

Τα όρια της εργατικής τάξης έχουν διευρυνθεί κατά πολύ και οποιαδήποτε αναφορά σ' αυτήν και το συντονισμό των αγώνων της θα πρέπει να λάβει σοβαρά υπόψη της ευρύτερα τμήματα της κοινωνίας που πλήττονται (φοιτητές, άνεργοι).

Η μάχη για το άμεσο, το καθημερινό πρέπει να αποκτήσει ιδιαίτερη βαρύτητα και να μην υποτιμάται μπροστά στον πολιτικό αγώνα. Δεν μπορούμε να περιμένουμε από τους εργαζόμενους να παλέψουν για την ανατροπή της σημερινής τάξης πραγμάτων, αν πρώτα δεν έχουν στο ενεργητικό τους μικρές καθημερινές νίκες. Παράλληλα όμως, δεν μπορούμε να αφήνουμε την βαθύτερη «δουλειά» γιατί σίγουρα το προνομιακό πεδίο ζύμωσης είναι οι εργατικοί χώροι και όχι τα κόμματα και οι οργανώσεις. Ο εργάτης μαθαίνει να παλεύει για σήμερα αλλά και για το αύριο και κυρίως ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ.

Απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχή έκβαση των αγώνων πρέπει να είναι η σαφής αποστασιοποίηση και κριτική στα θεσμικά δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια όργανα και η οποία θα γίνεται ουσιαστικά και όχι μόνο… χωροταξικά στις συγκεντρώσεις. Απ' την άλλη όμως, καλά είναι να αποφεύγουμε και τη θεσμοφοβία.

Επίσης σημαντικός παράγοντας είναι η ευρύτερη αποδοχή και ενθάρρυνση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων από ευρύτερα κοινωνικά στρώματα. Η υπόθεση της αλληλεγγύης και της αυτοάμυνας απέναντι στην επίθεση κράτους-κεφαλαίου δεν μπορεί παρά να είναι υπόθεση όλης της κοινωνίας και όχι κάποιων κλάδων ή σωματείων. Απαιτούμενη λοιπόν η συγκρότηση- δημιουργία κοινωνικών φορέων με σαφή εργατική αναφορά και σίγουρα αμεσοδημοκρατική οργάνωση.

Σε επόμενο φύλο θα επανέλθω με τα ζητήματα που αφορούν άμεσα στον αντεξουσιαστικό χώρο και τις δυνατότητες ουσιαστικής και γόνιμης παρέμβασης που μας δίνονται σε μια εξαιρετικά δύσκολη περίοδο.

Τάσος Χριστόπουλος

Οι λιμενεργάτες εν δράσει

Τα σχέδια του ΟΛΠ

Ο καπιταλισμός για άλλη μια φορά, έχοντας ως γνήσιο εκφραστή του την κυβέρνηση της ΝΔ αλλά και τις προηγούμενες κυβερνήσεις, ακολουθεί πιστά τις οδηγίες των επιτελείων της ΕΕ για την απελευθέρωση της αγοράς με στόχο την κερδοφορία.

Συγκεκριμένα, οι προτάσεις της Δ.Ε.Ν. – Διεθνής Ναυτική Ένωση– για σταδιακή μείωση της «πόστας» (από 9μελή σε 5μελή) η οποία θα πρέπει, παρά το μειωμένο της σύνθεσης, να έχει και την ευθύνη των υπηρεσιών δεσίματος, λυσίματος των πλοίων καθώς και την εισαγωγή κινήτρων παραγωγικότητας για τους χειριστές μηχανημάτων φορτοεκφόρτωσης, ανοίγει τον δρόμο για περισσότερη εντατικοποίηση της εργασίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους λιμενεργάτες.

Ο ΟΛΠ Α.Ε., πέρα των άλλων, έχει δημιουργήσει εργαζόμενους πολλών κατηγοριών όπως συμβασιούχους αορίστου ή ορισμένου χρόνου, εποχικούς υπαλλήλους, ομάδες εργασίας που ενώ έχουν το ίδιο αντικείμενο εργασίας, αμοίβονται διαφορετικά και χωρίς να έχουν τα ίδια εργασιακά δικαιώματα μεταξύ τους.

Αντιλαμβανόμαστε ότι ο ΟΛΠ Α.Ε στο όνομα της κερδοφορίας καταπατά το ίδιο το σύνταγμα που αναφέρει ίση αμοιβή, για ίση εργασία.

Χαρακτηριστική επίσης είναι η στάση που κρατά το εφοπλιστικό κεφάλαιο και οι μεγάλες εταιρίες που συναλλάσσονται με τον ΟΛΠ.

Η MSC –MEDITERRANEAN SHIPPING COMPANY GREECE SA– καθώς και οι εκπρόσωποι των εταιριών αυτών, όπως Δ.Ν.Ε, ρίχνουν τις ευθύνες για την κατάσταση που επικρατεί στο λιμάνι εδώ και καιρό στους ίδιους τους λιμενεργάτες. Φθάνουν δε στο σημείο, μαζί με τη διοίκηση του ΟΛΠ, να ποινικοποιούν τους αγώνες τους και να ζητούν αποζημιώσεις ύψους 7 εκ. ευρώ, για τις κινητοποιήσεις του Ιουνίου.

Οι λιμενεργάτες όμως, αψηφώντας την εργοδοτική τρομοκρατία, συνέχισαν με απεργίες στις 19-20-21 Νοεμβρίου, στις οποίες η παρουσία και η αλληλεγγύη της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης ήταν σημαντική.

Η MSC συνεχίζει να εκβιάζει τους λιμενεργάτες ότι, για τυχόν περαιτέρω κινητοποιήσεις τους, θα μεταφέρει τις δραστηριότητες της σε άλλα μεσογειακά λιμάνια, όπως ήδη έχει κάνει πηγαίνοντας στη Βηρυτό.

Γι' όλα αυτά που συμβαίνουν σήμερα, αλλά και για αυτά που η κυβέρνηση ετοιμάζεται να δρομολογήσει, καλούμαστε ΕΜΕΙΣ αλλά και όλη η κοινωνία να αγωνιστεί για να τα ανατρέψει.

Μάγδα Μάντζου

Με βασικό αίτημα την άμεση απελευθέρωση των Γ. Καλαϊτζίδη, Π. Ασπιώτη και Π. Καρασαρίνη πραγματοποιήθηκαν πορείες στις 17 Νοέμβρη σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Ξάνθη και Κομοτηνή, έπειτα από σχετικά καλέσματα των τοπικών συνελεύσεων της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης. Παράλληλα, με αφίσες και προκήρυξη τέθηκε ως ζήτημα η κατάργηση του τρομονόμου Ν187 αλλά και ζητήματα όπως η καταδίκη της κρατικής κι εργοδοτικής τρομοκρατίας καθώς και η αλληλεγγύη στους εξεγερμένους των γαλλικών προαστίων. Στη Θεσσαλονίκη η πορεία των 300 περίπου διαδηλωτών πέρασε μπροστά και από το γαλλικό προξενείο ενώ 150 περίπου άτομα στην Πάτρα διαδήλωσαν μπροστά και από το γαλλικό μορφωτικό ινστιτούτο όπου ρίχτηκαν κόκκινες μπογιές.

Είχαν προηγηθεί πορείες και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας κι αλληλεγγύης στους αποκλεισμένους της Γαλλίας στις 11/11 στη Θεσσαλονίκη και στις 12/11 στην Αθήνα στο γαλλικό προξενείο και πρεσβεία αντίστοιχα.

Συνεχίζονται οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους με αφορμή και την έναρξη του εφετείου για την υπόθεση της 17Ν που ξεκίνησε στις 2/12. Πραγματοποιήθηκε από τις Κινήσεις Αλληλεγγύης το 2ο Αντιτρομοκρατικό Φεστιβάλ στην Αθήνα (25-26/11) κι εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη στις 25 Νοέμβρη με ομιλητές τον Χρήστο Τσιγαρίδα, τον πρώην πολιτικό κρατούμενο της Εργατικής Αυτονομίας, και μέλος πια των COBAS, Milucci Vicenzo και τη Γιάννα Κούρτοβικ. Αντίστοιχες εκδηλώσεις διοργάνωσαν η Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση στις 27/11 με ομιλητές τον Κώστα Παπαδάκη, δικηγόρο, τον Χρήστο Τσιγαρίδα, την σύζυγο του Ηρακλή Κωστάρη, Γιάννα, και τον Μάκη Σέρβο εκ μέρους των Κινήσεων Αλληλεγγύης, αλλά και η ΑΚ Πάτρας στις 2/12 στο Παράρτημα του Πανεπιστημίου. Θα ακολουθήσουν εκδηλώσεις σε Κομοτηνή, Λάρισα, Λαμία, Χανιά και Καλαμάτα.

Συνεχίζεται η κράτηση μελών της Direct Action (Άμεση Δράση), ωστόσο, συνεχίζεται και η αλληλεγγύη την οποία μπορείτε να εκφράσετε και υπογράφοντας την ηλεκτρονική διεύθυνση:
http://www.action-directe.net/modules.php?name=News&file=article&sid=383

Με αίτημα την απελευθέρωση του ολικού αρνητή στράτευσης, αναρχικού από την Τουρκία, Μεχμέτ Ταρχάν θα πραγματοποιηθεί την Παρασκευή 9 Δεκέμβρη πορεία που καλεί η Ομάδα Μεταναστών και Προσφύγων Θεσσαλονίκης.

Η 9η Δεκέμβρη έχει οριστεί ως Διεθνής Ημέρα Κρατουμένων για την Ελευθερία και διοργανώνονται αντίστοιχες συγκεντρώσεις/πορείες σε Φραγκφούρτη, Βερολίνο, Παρίσι, Λονδίνο, Βελιγράδι, Ν. Υόρκη τις οποίες καλούν αντιμιλιταριστικές και αναρχικές συλλογικότητες, οργανώσεις μεταναστών και πολιτικών προσφύγων, καθώς και οργανώσεις για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων (ο Ταρχάν είναι gay). Ο Μεχμέτ Ταρχάν αρνήθηκε τη θητεία του στις 27 Οκτώβρη 2001 στην Άγκυρα και συνελήφθη στις 8 Απρίλη του 2005 στη Σμύρνη όπου και κρατείται βασανιζόμενος σε στρατιωτική φυλακή.

Στο μεταξύ αναβλήθηκε το εφετείο του Νίκου Μπαλντούκα στο Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης στις 16/11 λόγω απουσίας του συνηγόρου υπεράσπισης. Ο Νίκος Μπαλντούκας αρνήθηκε κι αρνείται να υπηρετήσει την εφεδρεία του για πολιτικούς λόγους.

Έγκλειστοι στο στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών, κοντά στο ΚΤΕΟ Βόλου, παραμένουν από τις 14 Οκτώβρη 51 πρόσφυγες, σε άσχημες συνθήκες κράτησης. Οι 30 από αυτούς προέρχονται από το Κασμίρ. Οι 20 κατάφεραν μέσω τοπικών δικηγόρων να συμπληρώσουν αιτήσεις χορήγησης πολιτικού ασύλου. Πάγια διαδικασία όμως και γι αυτή τη φυλακή ψυχών παραμένει η παραμονή για 1 με 2 μήνες πριν την απέλαση στις χώρες προέλευσης.

Αντιρατσιστική διαδήλωση στις 10 Δεκεμβρίου, στις 3μμ στην Ομόνοια και την ίδια ώρα στο άγαλμα Βενιζέλου διοργανώνουν αντιρατσιστικές, μεταναστευτικές, πολιτικές και κοινωνικές κινήσεις/οργανώσεις/κόμματα σε μια πανελλαδική κινητοποίηση για τη νομιμοποίηση και την κοινωνική εξίσωση των μεταναστών/τριών.

Κυκλοφόρησε το 4ο φύλλο της εργατικής εφημερίδας «ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ» που εκδίδει η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ και διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε εργασιακούς χώρους. Στο 4ο τεύχος μπορείτε να διαβάσετε για: το Πανελλήνιο Σωματείο Εργαζόμενων στην ΤΙΜ, τους εργαζόμενους στα ΜΜΕ, τις κινητοποιήσεις ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου, νέα από το χώρο του βιβλίου, τα κατειλημμένα εργοστάσια στην Βραζιλία, την κατάργηση του 8ωρου, τους εργαζόμενους στην οικοδομή, την υπόθεση Αβραμίδη κλπ. Την εφημερίδα μπορείτε να τη βρείτε στα διάφορα στέκια. Για επικοινωνία e-mail aep@mailbox.gr τηλ. 210 3800907

Μία ακόμα κάμερα «διαχείρισης κυκλοφορίας», που παρακολουθούν καθημερινά τις ζωές μας καταστράφηκε μαζί με τον 12μετρο ιστό της στις 17/12 στη Θεσσαλονίκη, από ομάδα 40 περίπου αναρχικών/αντιεξουσιαστών. Είχε προηγηθεί η καταστροφή 5 καμερών από τις 6 που βρίσκονται περιμετρικά στην βιβλιοθήκη του ΑΠΘ καθώς και μία στο εσωτερικό της βιβλιοθήκης.

Σάκης Κηπουρός

5η Πανελλαδική Συνάντηση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

Στις 12-13 Νοέμβρη στην Αθήνα (Εξάρχεια) πραγματοποιήθηκε στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο "NOSOTROS" η 5η από τις πανελλαδικές συναντήσεις της ΑΚ, που γίνονται δύο φορές το χρόνο.
Συμμετείχαν οι συνελεύσεις Κομοτηνής, Ξάνθης, Θεσσαλονίκης, Ιωαννίνων, Αθήνας, Πάτρας, σύντροφοι από διάφορες άλλες πόλεις, όμως το σημαντικότερο ήταν η συμμετοχή κόσμου που συχνά βρίσκονταν δίπλα μας στους κοινωνικούς αγώνες.
Οι θεματικές ήταν οι εξής: εργασία, εκπαίδευση, κρατική καταστολή & πολιτικοί κρατούμενοι, No Border.
Σάββατο: Στα εργασιακά, η συζήτηση περιελάμβανε τη διαμόρφωση των νέων εργασιακών σχέσεων, την αναδιάρθρωση του καπιταλισμού και τη δράση της ΑΚ σε τοπικό και πανελλαδικό επίπεδο. Στην εκπαίδευση, το μεγαλύτερο μέρος της συζήτησης αφορούσε τα πανεπιστήμια, διότι ως θεματική έπρεπε να συζητηθεί εκτενώς.
Κυριακή: Πρώτη θεματική, κρατική καταστολή & πολιτικοί κρατούμενοι. Πέραν του επερχόμενου εφετείου της 17 Νοέμβρη και την υπόθεση του ΕΛΑ, δόθηκε ιδιαίτερο βάρος στην υπόθεση των 3 (Καρασαρίνη, Ασπιώτη, Καλαϊτζίδη). Η τελευταία θεματική ήταν το No Border, η δραστηριοποίηση αναφορικά με τους μετανάστες και τα σύνορα.

Α.Φ.

Δράση για τους δημόσιους χώρους στα Γιάννενα

Ενώ ακόμη εκκρεμεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας προσφυγή πολιτών ενάντια στην κατασκευή garage στο κέντρο των Ιωαννίνων (θα εκδικαστεί οριστικά στις 20/2/2006), η δημοτική αρχή προχώρησε τη Δευτέρα 21 Νοεμβρίου στις 4 το απόγευμα στην περίφραξη του χώρου και στη συνέχεια στην κοπή των δέντρων της πλατείας στην προσπάθεια της να δημιουργήσει τετελεσμένο (προηγουμένως είχε εξασφαλίσει την άδεια από την Πολεοδομία). Η όλη επιχείρηση της μαφίας της δημοτικής αρχής, των αδηφάγων εργολάβων και της αστυνομίας (κυρίως της ασφάλειας) στηρίχτηκε κυρίως στο γεγονός ότι η αγορά ήταν κλειστή, επικρατούσαν χαμηλές θερμοκρασίες και συνεπώς ελάχιστοι πολίτες κυκλοφορούσαν στην πόλη. Βέβαια, αυτή η επιχείρηση για την κατασκευή ήταν αναμενόμενη καθημερινά από τις αρχές Σεπτέμβρη! Για αυτό οι πολίτες και τα μέλη της Επιτροπής Αγώνα εμπόδισαν μόνο για μερικές ώρες την περίφραξη του χώρου.
Μέχρι την στιγμή της εισβολής, σε διάστημα αρκετών μηνών, πολίτες που ενδιαφερόντουσαν για την πλατεία δέχονταν συνεχή επίθεση από τοπικές ακροδεξιές εφημερίδες και παρουσιάζονταν συστηματικά η αβάσιμη άποψη ότι το parking θα λύσει, άγνωστο πως, το κυκλοφοριακό ή θα συντελέσει με μοναδικό τρόπο στην συρρίκνωση της ανεργίας (ενώ παράλληλα απολύονται οι εργαζόμενοι του Ξενία).

Η ανάγκη για την προστασία των ελεύθερων χώρων και η δημιουργία ενός αντίστοιχου δικτύου είναι προφανής αλλά προς το παρόν στα Γιάννενα θα ακολουθήσουν δράσεις ανάλογες με εκείνες του Ξενία.

Γεράσιμος Παπαϊωάννου

Αντιεξουσιαστικό 2ήμερο στην Κομοτηνή

Πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 15 και την Τετάρτη 16 Νοέμβρη το 2ο Αντιεξουσιαστικό Διήμερο που διοργάνωσε η τοπική συνέλευση της ΑΚ στην Κομοτηνή. Την πρώτη μέρα περίπου 35 άτομα παρακολούθησαν έπειτα από προβολή ταινίας την ενημέρωση πάνω στο ζήτημα της ιδιωτικοποίησης των λεσχών σε Ξάνθη και Κομοτηνή και συμμετείχαν στη συζήτηση για την δημιουργία ενός αυτόνομου αντικαθεστωτικού φοιτητικού κινήματος. Την δεύτερη μέρα περίπου 30 άτομα ενημερώθηκαν για τις δράσεις του No border Action που πραγματοποιήθηκε στην Θράκη το προηγούμενο καλοκαίρι και συμμετείχαν στη συζήτηση για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και τις πιθανές δράσεις που μπορούν να αναπτυχθούν στην περιοχή. Πραγματοποιήθηκε επίσης εκδήλωση-ενημέρωση για την υπόθεση των 3 φυλακισμένων που κατηγορούνται με βάση τον τρομονόμο. Καθ' όλη τη διάρκεια του 2ημέρου γίνονταν προβολές δράσεων και υπήρχε έκθεση φωτογραφικού υλικού και εντύπων. Όλες οι εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στον καινούργιο χώρο της ΑΚ Κομοτηνής, στο κέντρο της πόλης.

Άρης Τσιούμας

Το να επαναστατείς είναι η ζωή

αποσπάσματα από την τοποθέτηση του **Χρήστου Τσιγαρίδα** στην εκδήλωση των *Κινήσεων Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους* στη Θεσσαλονίκη στις 25 Νοέμβρη

Θα σας θέσω ορισμένα ερωτήματα ως προβληματισμούς προς συζήτηση.

Α) Πρέπει κανείς να αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής του σε μια οργάνωση; Να υπερασπίζει τις επιλογές του, την ιδεολογία του, τις πολιτικές θέσεις της οργάνωσής του; Τι λέει η ιστορική εμπειρία των κομμουνιστών που δικάζονταν μέχρι τώρα;

Β) Επιβαρύνεται θεωρητικά η θέση των άλλων συγκατηγορούμενων που διακηρύσσουν την αθωότητα τους αν κάποιος αναλάβει την πολιτική ευθύνη; Αν απαντηθεί ναι, απ' όποιους απαντηθεί ναι, τότε θα πρέπει να δοθεί μια εξήγηση, γιατί ένας δικαστής στην πρώτη δίκη θεώρησε αθώα την Αθανασάκη που της έσερνε σ' όλη τη δίκη η Κυριακίδου τα εξ αμάξης.

Γ) Είναι επίσης σωστή η άποψη ότι αναλαμβάνοντας την πολιτική ευθύνη διευκολύνεις την αντίδραση και πρέπει να λες περαστικός ήμουνα για να μην την διευκολύνεις;

Δ) Τι πρέπει ν' απαντάει ο τυχαία πολιτικοποιημένος κατηγορούμενος που δηλώνει την αθωότητά του και δεν είναι μέλος οργάνωσης, σε προβληματικές ερωτήσεις του τύπου: είσαι σύμφωνος ή όχι με τις πράξεις της τάδε οργάνωσης ή της τάδε ομάδος; Το δικαστήριο είναι προφανές γιατί κάνει αυτές τις ερωτήσεις.

Ε) Τι πρότυπο αγωνιστών πρέπει να προβάλουμε στο κίνημα; Τι στοιχεία πρέπει να χει ο αγωνιστής;

Στ) Ο κρατούμενος έχει ασυλία για ότι λέει, για ότι δηλώνει, για ότι γράφει; Επειδή είναι κρατούμενος μπορεί να λέει ότι θέλει; Δεν πρέπει να υπάρχει κριτική από μας επειδή είναι κρατούμενος;

Ζ) Πρέπει να συζητηθεί η ιστορία του ένοπλου; Η ένταξη στο συνολικό επαναστατικό κίνημα; Είναι η Ιστορία του Ένοπλου κομμάτι της Ιστορίας του Κινήματος, όλου του Κινήματος; Πρέπει να συζητήσουμε τις πρακτικές της Μεταπολίτευσης; Πρέπει αυτή η συζήτηση να γίνει στα αστικά δικαστήρια ή σε λέσχες συζητήσεων ή με όρους κινήματος μέσα στη φωτιά της ταξικής πάλης; Κι αυτό πρέπει ν' απαντηθεί.

Εγώ σύντροφοι συμμετέχω στις Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους γιατί γνωρίζω από πρώτο χέρι τη σημασία της αλληλεγγύης στο ηθικό και στην ψυχολογία του κρατούμενου. Να σας πω τι έγινε με μένα. Είχα πάθει το εγκεφαλικό, ήμουνα στον Ευαγγελισμό και υπήρχε τέτοια συμπεριφορά που μου σπάγαν τα νεύρα. Εκτός του ότι ήταν καμιά 25αριά ένοπλοι, οι 3 στο δωμάτιό μου, ανοιγοκλείνοντας συνεχώς το φως, δεν μου δίναν για 5 μέρες τα γυαλιά μου. Εγώ χωρίς τα γυαλιά μου είμαι εντελώς τυφλός. Δεν μου δώσαν τηλέφωνο να πάρω τους δικούς μου, δεν μου δώσαν καμιά εφημερίδα. Κάποια στιγμή την 5η μέρα δεν μπορούσα άλλο πέταξα κάτι ορούς που μου χαν βάλει στα χέρια και τους λέω: «να με πάτε πίσω στη φυλακή, πολύ ωραιότερα είμαι κει πέρα». Εκείνη την ώρα κατεβαίνανε μια κουστωδία από καμιά 20αριά παιδιά, συντρόφους πάνω σε μηχανές και φωνάζανε συνθήματα: «Λευτεριά στον Τσιγαρίδα» και τέτοια. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πώς άλλαξε συνολικά ο ψυχισμός μου, όλη μου η δύναμη για Αντίσταση ξανάρθε πίσω, τόσο που είπα βάλτε με πάλι πίσω θα κάτσω εδώ όσο θέλετε! Αυτό είναι η Αλληλεγγύη κι αυτό το ρόλο παίζει.

Χωρίς την Αλληλεγγύη των συντρόφων εγώ τώρα δεν ξέρω αν θα μπορούσα ν' αντεπεξέλθω στους 8 μήνες φυλάκισης μου και στους 14 μήνες της δίκης.

Για μένα όρος ζωής είναι ο αγώνας, όσο μου επιτρέπουν βέβαια οι δυνάμεις μου. Και χρειάζεται αγώνας για να τους βγάλουμε έξω. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Για μένα και για πολλούς άλλους, πολιτικός κρατούμενος είναι όποιος συλλαμβάνεται και φυλακίζεται είτε για τις ιδέες του είτε για την δράση του αρκεί να στρέφονται ενάντια στην υπάρχουσα πολιτικοκοινωνική κατάσταση. Πρέπει νάμαστε αλληλέγγυοι, να υπερασπιζόμαστε αυτούς που οι ιδέες και οι πράξεις τους γίνονται από την σκοπιά του κοινωνικοπολιτικού απελευθερωτικού οράματος, είτε τις συμμεριζόμαστε είτε όχι. Όμως, πρέπει να δώσουμε πιο πολύ από τον χρόνο μας σ' αυτή την υπόθεση, πρέπει να συμμετέχουμε στην πρακτική δουλειά, δεν φτάνει να μιλάμε μόνο, πρέπει να συμμετέχουμε. Η αλληλεγγύη δεν αφορά άτομα, δεν αφορά συλλογικότητες, αφορά την Επαναστατική Αριστερά στο σύνολό της. Έχω να πω κάτι όμως: το Κίνημα Αλληλεγγύης πρέπει να γειωθεί κοινωνικά, αλλιώς δεν έχει μέλλον. Να ξεφύγει από το πολιτικό περιθώριο, ν' απλωθεί αποτελεσματικά μέσα στην εργατική τάξη, στους νεολαίους και τους εργαζόμενους.

Όλ' αυτά είναι δύσκολα, τάχουμε ξαναζήσει αλλά να μην ξεχνάμε ότι το να παραιτείσαι είναι ο θάνατος, το να επαναστατείς είναι η ζωή.

Χρήστος Τσιγαρίδας, Νοέμβρης 2005

…για την απελευθέρωση των Ασπιώτη, Καρασαρίνη και Καλαϊτζίδη

Πληθαίνουν οι φωνές διαμαρτυρίας για την φυλάκιση των Καρασαρίνη, Ασπιώτη και Καλαϊτζίδη. Έχουν, ήδη, κατατεθεί οι αιτήσεις αποφυλάκισης για τους Πέτρο Καρασαρίνη, Παναγιώτη Ασπιώτη και Γιώργο Καλαϊτζίδη που βρίσκονται προφυλακισμένοι από τα μέσα Ιουλίου, κατηγορούμενοι για αφαίρεση μέρους αστυνομικού εξοπλισμού κατά τη διάρκεια συμπλοκής αναρχικών ομάδων με δυνάμεις των ΜΑΤ.

Και ενώ καθημερινά πληθαίνουν οι φωνές διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης, πολιτικές οργανώσεις και πολίτες, μεταξύ των οποίων πανεπιστημιακοί καθηγητές, συγγραφείς και δημοσιογράφοι, εκφράζουν σοβαρές επιφυλάξεις για τον χειρισμό και τη διόγκωση της υπόθεσης, την παραπομπή των τριών με βάση τις διατάξεις του αντιτρομοκρατικού νόμου, αλλά και την συνεχιζόμενη προφυλάκισή τους και μάλιστα σε διαφορετικές φυλακές, συνθήκη που δυσχεραίνει το έργο των συνηγόρων υπεράσπισης και «δικαιώνει όσους κάνουν λόγο για φρονηματική δίωξη».

Στο πλαίσο πρωτοβουλιών των Κινήσεων Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους και άλλων συλλογικοτήτων έχουν πραγματοποιηθεί συγκεντρώσεις και πορείες διαμαρτυρίας, με πιο πρόσφατη τη μηχανοκίνητη πορεία προς τις φυλακές Κορυδαλλού που έγινε στις 29 Νοέμβρη, ενώ προγραμματίζονται νέες εκδηλώσεις καθώς αναμένεται η απόφαση επί των αιτήσεων αποφυλάκισης.

Ο Χρ. Τσιγαρίδας για την "υπόθεση των 3" και την "αρχή της συλλογικής ευθύνης"

(από την εκδήλωση της 25/11)

Στην πρώτη δίκη του ΕΛΑ νομολόγησαν ένα πάρα πολύ σημαντικό πράγμα με το οποίο αν συνεχίσουν και στη δεύτερη δίκη του ΕΛΑ και το επαναλάβουνε θα είναι πάρα πολύ κρίσιμο κατά τη γνώμη μου. Είναι η αρχή της συλλογικής ευθύνης. Αν διατηρηθεί στο Εφετείο θα υπάρχει μεγάλο πρόβλημα. Κάθε ένας που συμμετέχει σε μια κινητοποίηση, ακόμα και νόμιμου σωματείου, είναι υπεύθυνος, με βάση αυτή τη συλλογική ευθύνη, για οποιαδήποτε πράξη ποινικά κολάσιμη κάνει οποιοσδήποτε απ' όλη αυτή τη μάζωξη της κινητοποίησης. Φυσικά, υπεύθυνοι και πρώτοι απ' όλους είναι και οι εκπρόσωποι των σωματείων, η διοίκηση. Άρα λοιπόν κατά βούληση και όποτε τους συμφέρει, αν αυτή την αρχή την επιβεβαιώσουν και στο Εφετείο, θα μπορούν να «βουτάνε» όποιους θέλουν. Δεν γουστάρουν την τάδε διοίκηση ή το τάδε σωματείο, δεν γουστάρουν τους αγρότες; Ή κάποιον θα «βάλουνε» ή κάποιος θα το κάνει, θα πάει να κάψει κανένα τρακτέρ ή κανένα αυτοκίνητο, όπως έγινε τις άλλες φορές, θα «βουτάνε» το σωματείο και μέσα. Ένα παράδειγμα που εφαρμόσαν την Αρχή της Συλλογικής Ευθύνης. Μιλάμε για τα 3 αυτά παιδιά, που αναφέρθηκαν προηγουμένως, (σ.σ. Ασπιώτης, Καλαϊτζίδης, Καρασαρίνης) που τους πιάσανε για τις λεγόμενες ασπίδες που «βουτήξανε» από τα ΜΑΤ. Η κατηγορία ξέρετε τι είναι; Βάσει της αρχής της συλλογικής ευθύνης! Τους ενοχοποιούνε για τις 200 και μολότωφ που ριχτήκανε κατά τις διωκτικές αρχές την τελευταία 10ετία! Τους ενοχοποιούνε ότι ανήκουν σε όλες τις ομάδες που ρίξανε μολότωφ στην Αθήνα αυτή τη δεκαετία! Αυτή είναι η αρχή της συλλογικής ευθύνης. Την εφαρμόσανε σ' αυτά τα 3 παιδιά. Και φυσικά αν την επιβεβαιώσουν στο Εφετείο θα την εφαρμόσουν όπου βολεύονται.

Το πετρελαϊκό ολιγοπώλιο κι η αυταπάτη του ελεύθερου ανταγωνισμού

Oiligarchy

Λίγα λόγια για τον «Μαύρο Χρυσό»

Το πετρέλαιο είναι αποτέλεσμα αποσύνθεσης οργανικών καταλοίπων με πρωτεύον στοιχείο τον ανθρακικό ανυδρίτη. Αυτής της μορφής οι υδρογονάνθρακες παράμεναν ανεκμετάλλευτοι έως το 1859, που αντικατέστησαν το λάδι φάλαινας ως φωτιστική πρώτη ύλη. Η επανάσταση που έμελλε να επιφέρει το πετρέλαιο όμως, δεν ήταν στον τομέα της βιομηχανίας αλλά στις μεταφορές (αεροπλάνα, πλοία, κλπ). Μαζί με την μηχανή εσωτερική καύσης, η οποία χρειαζόταν ένα πυκνό καύσιμο, την βενζίνη, δημιούργησαν τις συνθήκες για την τεχνολογική κατάκτηση του κόσμου. Στην συνέχεια, με δεδομένη την οικονομική σημασία του πετρελαίου και των παραγώγων του, έχουμε τις μεγαλύτερες σφαγές στην διεθνή γεωπολιτική σκηνή, όπως τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, την εισβολή των Χιτλερικών στρατευμάτων στην Σοβιετική Ένωση και τους πρόσφατους πολέμους σε Κουβέιτ, Ιράκ, Αφγανιστάν και γενικά στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Η Πετρελαϊκή Κρίση και οι διεθνής αγορές

Όλα πήγαιναν καλά για τον πετρελαϊκό πολιτισμό, που στήριξε την ανάπτυξη του δυτικού κόσμου μέχρι το 1971. Τότε, το πανεπιστήμιο Μ.Ι.Τ., για λογαριασμό της «Λέσχης της Ρώμης», δημοσίευσε την μελέτη «Τα όρια της ανάπτυξης». Η μελέτη έβγαλε στο προσκήνιο την αυτονόητη διαπίστωση ότι η ενδεχόμενη εξάντληση του πετρελαίου θα σταματούσε την οικονομική ανάπτυξη. Στην συνέχεια, μετά από δυο χρόνια, έρχεται η πρώτη πετρελαϊκή κρίση, η οποία ξεκινάει την κούρσα ανόδου του πετρελαίου, που από τότε εισάγεται στο χρηματιστήριο και ανάγεται ως ο νέος χρυσός της οικονομίας, με τις πετρελαιοπαραγωγικές χώρες να αποτελούν ένα κλειστό «el dorado» πλούτου. Από εκεί και ύστερα η κρίση είναι συνεχής αλλά μεταβαλλόμενη, με την ύφεση να υπερτερεί και την τιμή του πετρελαίου να δημιουργεί ανελαστική ζήτηση. Είναι πολύ σημαντικό να δούμε στο σημείο αυτό πως δουλεύει η αγορά του πετρελαίου.

Βασικά υπάρχουν δύο αγορές, η πρώτη η άμεση ή «φυσική» αγορά, που δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα τυπικό παζάρι της μέσης ανατολής. Όσο απλουστευμένο και αν ακούγεται, έτσι είναι: δίνεις χρήματα και αγοράζεις ποσότητες σε καλή τιμή, είτε είσαι ιδιώτης, είτε είσαι πετρελαϊκή εταιρία.

Η δεύτερη αγορά είναι αυτή των Συμβολαίων Μελλοντικής Εκπλήρωσης. Στην αγορά αυτή δεν διαπραγματεύονται τις τιμές, αλλά συμβόλαια προαγοράς ποσοτήτων με δικαίωμα χρήσης στην λήξη τους σε προκαθορισμένη τιμή, ανεξάρτητα από την τότε τρέχουσα τιμή αγοράς. Δηλαδή αγοράζω σήμερα το δικαίωμα για 1000 βαρέλια προς 60 δολάρια με δικαίωμα αγοράς μετά από έξι μήνες. Αν η στην λήξη του συμβολαίου η τρέχουσα τιμή είναι 62 δολάρια, έχω κερδίσει. Αν είναι 59 δολάρια πολύ απλά δεν αγοράζω. Υπολογίζεται ότι τα 5/6 των συνολικών ποσοτήτων διακινούνται μέσω της φυσικής αγοράς ενώ μόλις το 1/6 μέσω των Συμβολαίων Μελλοντικής Εκπλήρωσης.

Το θεσμικό κύκλωμα της κερδοσκοπίας και η μετεξέλιξη του καπιταλισμού

Εάν είναι τόσο μικρή η ποσότητα που διαπραγματεύονται μέσω των συμβολαίων, τότε πώς εξηγείται η συνεχής άνοδος των τιμών; Η απάντηση είναι προφανής: η άνοδος των τιμών εξυπηρετεί όλο το οικονομικό-εμπορικό κύκλωμα που εμπλέκεται στην παραγωγή-διακίνηση-μεταπώληση του πετρελαίου, εκτός φυσικά από τον τελικό καταναλωτή.

Ας μην ξεχνάμε ότι η στροφή προς την εποχή της παγκοσμιοποίησης, άρχισε μετά την πρώτη πετρελαϊκή κρίση, με την οικονομία να παραδέχεται το τέλος «της κοινωνίας της αφθονίας». Ταυτόχρονα, έχουμε στροφή του καπιταλισμού από την παραγωγή στην κατανάλωση, με την πρώτη εμφάνιση του όρου «αγορά» ως χρηματιστηριακή έννοια. Πλέον η καπιταλιστική υπεραξία δεν βρίσκεται στα έγκατα της γης ή ενός εργοστασίου, αλλά στους αριθμοδείκτες ενός ολοένα και ισχυροποιούμενου αγοραίου θεσμού, του χρηματιστηρίου. Φτάνοντας σήμερα ο καπιταλισμός να διαχειρίζεται, όχι τα κέρδη ως αποτέλεσμα της φυσικής παραγωγικής διαδικασίας, αλλά την προσδοκία της ανόδου των χρηματοπιστωτικών δεικτών.

Το ίδιο συμβαίνει και με το πετρέλαιο. Όταν οι προσδοκίες για την τιμή του είναι ανοδικές, οι τιμές των συμβολαίων πολλαπλασιάζονται. Με δεδομένο ότι οι δυο αγορές λειτουργούν ως συγκοινωνούντα δοχεία, το πετρέλαιο ως επενδυτικό προϊόν βρίσκεται πάντα τεχνητά εκτός ισορροπίας (είτε μέσω υψηλής τιμής, είτε μέσω τεχνητής έλλειψης). Για την ανισορροπία αυτή χρησιμοποιούνται εξειδικευμένα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, που, μέσα από δοτές εκτιμήσεις κι αναλύσεις, διαχειρίζονται την προσδοκία, φυσικά προς όφελός τους ανεβάζοντας σημαντικά τα κέρδη. Με τον τρόπο αυτό οδηγούνε το όλο οικονομικό κύκλωμα σε μια αγελαία συμπεριφορά.

Η μετακύλιση των λιανικών τιμών και η αυταπάτη του ελεύθερου ανταγωνισμού

Εφόσον η τιμή ανέβει, τότε ενεργοποιείται αυτόματα ένας άλλος μηχανισμός κερδοσκοπίας. Η μετακύλιση του κόστους στην λιανική τιμή. Εδώ, την τιμητική τους έχουν όλοι οι μεσάζοντες αποθήκευσης, διανομής και μεταπώλησης. Τα διυλιστήρια, με το αληθοφανές πρόσχημα ότι ανέβηκε η τιμή του πετρελαίου σήμερα, πουλάνε το πετρέλαιο που αγόρασαν πριν από μήνες σε χαμηλότερη τιμή, φυσικά με τη νέα αυξημένη. Στην ουσία, η κερδοσκοπία που ανεβάζει την τιμή του πετρελαίου με συνέπεια τον πληθωρισμό και το αυξημένο κόστος ζωής, είναι λογαριθμικά πολλαπλάσια της πραγματικής τιμής ανόδου και φτάνει στην αισχροκέρδεια. Ο λόγος είναι πολύ απλός: τα διυλιστήρια και το υπόλοιπο λιανικό εμπόριο καυσίμων δουλεύουν με ένα σταθερό λειτουργικό κέρδος, ανεξάρτητα από την διακύμανση των τιμών. Στην συνέχεια, προστίθεται το «κέρδος ευκαιρίας» που είναι βραχυπρόθεσμο άλλά πάντα αυξητικό και επηρεάζεται από τις μεταβολές στην τρέχουσα τιμή πώλησης. Χωρίς να υπολογίσουμε τον αποχρωματισμό του πετρελαίου κίνησης και την νοθεία των καυσίμων. Δεν είναι τυχαίο ότι η άνοδος του πετρελαίου ευνόησε την αύξηση των κερδών των διυλιστηρίων (που μπορούν και αποθηκεύουν μεγάλες ποσότητες) κατά 26% το πρώτο εξάμηνο του 2005, με τα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ Α.Ε. να σημειώνουν αύξηση κατά 56% και την ΕΛΙΝΟΪΛ Α.Ε. κατά 52% αντίστοιχα, για την ίδια περίοδο.

Με τον τρόπο αυτό όλοι βγαίνουν κερδισμένοι, εκτός από τον καταναλωτή. Διότι είναι σημαντικό να επισημάνουμε ότι εάν πραγματικά η παγκόσμια ζήτηση για το πετρέλαιο αυξάνονταν, ωθώντας τις τιμές προς τα πάνω, τότε με τον ίδιο αντίστοιχο τρόπο θα έπρεπε να αυξάνεται και η ζήτηση για την μεταφορά του. Δεδομένου ότι τα μεταφορικά έξοδα και οι ναύλοι στην παγκόσμια ναυτιλία έχουν παραμείνει σταθεροί, αυτό, εκτός από αντιφατικό και ακατανόητο, δείχνει το εύρος της οργανωμένης κερδοσκοπίας.

Το πετρέλαιο αποτελεί τον, κατεξοχήν ιδεολογικό, μηχανισμό για την δικαιολόγηση της απρόσκοπτης κερδοφορίας του σημερινού συστήματος ανισοτήτων, σε οικονομικό, κοινωνικό & πολιτικό επίπεδο

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι το πετρέλαιο είναι το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα του τέλους όλων των οικονομικών θεωριών, που δεν μπορούν πλέον να ερμηνεύσουν την συνεχή άνοδο των τιμών. Αλλά και της οικονομικής επιστήμης, που αδυνατεί να διαχειριστεί το πετρέλαιο ως σπάνιο φυσικό πόρο προς όφελος των πολλών.

Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η οικονομία της ελεύθερης αγοράς δεν είναι παρά ένα ψευδές ιδεολόγημα. Ο καπιταλισμός δεν έπαψε και δεν θα πάψει ποτέ να παραμένει συλλογικός και συνεκτικός για την διατήρηση των κερδών του, όποια μορφή ή ονομασία κι αν πάρει. Η ελίτ των οικονομικά ισχυρών μιλάει την δική της γλώσσα, ανταγωνίζεται μεν τον ίδιο της τον εαυτό αλλά δεν φτάνει ποτέ στο σημείο να επιφέρει δομική κρίση που θα έβαζε σε κίνδυνο το όλο οικοδόμημά της. Αντίθετα, με ιδεολογικά αληθοφανείς τρόπους ζητάει από την κοινωνία και τον άνθρωπο να χάσουν το συλλογικό τους ανταγωνιστικό πλεονέκτημα και να δράσουν εξατομικευμένα. Η ρήση ότι η ατομική επιλογή του καθένα θα μειώσει τις τιμές και θα επιφέρει εξυγίανση στην αγορά, δεν πείθει ούτε αυτούς που την προβάλουν. Η περίπτωση του πετρελαίου είναι προφανής. Πέρα από την ψευδή κατασκευή αναγκών από το marketing, στην οποία στηρίζουν την δύναμη της καταναλωτικής επιλογής ως την ικανή συνθήκη που θα ισορροπήσει την αγορά, υπάρχει μια πιο άμεση και πιεστική συνθήκη.

Αυτή της αναγκαιότητας (necessity), η οποία ψυχοοικονομικο-κοινωνικά, είναι ταυτόσημη με την άγρια καθημερινότητα. Έτσι η ανάγκη για μετακίνηση απαξιώνεται μπροστά στην αναγκαιότητα για μετάβαση στην δουλειά και εκμηδενίζει την ατομική επιλογή του ελεύθερου καταναλωτή μπροστά στην αυξημένη τιμή της βενζίνης.

Το τέλος της εποχής του πετρελαίου....

....πλησιάζει για διαφορετικούς λόγους από αυτούς που μας υποδεικνύουν. Όσο και αν φαντάζει λογικό το επιχείρημα ότι το πετρέλαιο κάποτε θα εξαντληθεί, η φαιδρότητά του είναι προφανής, δεδομένου ότι αυτό θα έπρεπε ο άνθρωπος και οι θεσμοί του να το σκέφτονται 150 περίπου χρόνια πριν, από τότε που ξεκίνησε να αντλούνται οι πρώτες σταγόνες. Το λεγόμενο «oil peak», το σημείο από όπου τα αποθέματα πετρελαίου δεν θα καλύπτουν τις ανάγκες της ζήτησης, δεν είναι παρά ένα όριο ψυχολογικού χαρακτήρα για να υπενθυμίζει την εξάρτηση του σημερινού πολιτισμού από αυτό, τον εξορθολογισμό για την άνοδο των τιμών και την συγκάλυψη της διεθνούς κερδοσκοπίας.

Όπως η λίθινη εποχή δεν τελείωσε επειδή τελείωσαν οι λίθοι (πέτρες), όπως το κάρβουνο αντικαταστάθηκε όταν βρέθηκε πιο φτηνή και κερδοφόρα καύσιμη ύλη (πετρέλαιο), το ίδιο θα συμβεί και με τον «μαύρο χρυσό», ο οποίος θα αντικατασταθεί όταν πάψει να λάμπει κερδοφόρα για την διεθνή οικονομική κυριαρχία. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειες, το υδρογόνο ή τα βιοκαύσιμα, θα αντικαταστήσουν το πετρέλαιο όταν διαπιστωμένα θα δημιουργήσουν για την κυριαρχία νέα πεδία επιχειρηματικής δράσης και θα υπόσχονται επιπλέον κέρδη για τα αφεντικά. Στο βαθμό που η πρόταση για τις εναλλακτικές μορφές ενέργειας που προβάλλεται από τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις ή από το όποιο αντιπαγκοσμιοποιητικό - οικολογικό κίνημα, δεν έρχονται σε ρήξη με την πολιτική ουσία του προβλήματος, τότε όλες αυτές οι προτάσεις θα παραμείνουν στο περιθώριο μιας γραφικής αλλά ακίνδυνης ρητορικής. Χρειάζεται κάτι περισσότερο από την ατομική δράση για να αλλάξουν ριζικά τα πράγματα σε αυτόν τομέα. Καλό θα είναι αντί η κοινωνία να περιμένει μια ακόμα πετρελαϊκή κρίση που θα ανεβάσει κι άλλο τις τιμές του «εν ανεπαρκεία» μαύρου χρυσού, να εξαντλήσει όλα τα αποθέματα ανοχής απέναντι στην εξουσία, ώστε να γίνει το βασικό καύσιμο που θα οπλίσει τις μελλοντικές αντιστάσεις.

Αργύρης Αργυριάδης

The guns of Brixton

When they kick at your front door
How you gonna come?
With your hands on your head
Or on the trigger of your gun?

When the law break in
How you gonna go?
Shot down on the pavement
Or waiting in death row?

Yoy can crush us
You can bruise us
But you'll have to answer to
oh, the guns of Brixton.

The Clash
London calling

ο θαυμαστός νέος κόσμος

Οι αποικίες παίξαν καθοριστικό ρόλο στη διεύρυνση και την άνοδο της αστικής τάξης στην Ευρώπη. Ο κλεμμένος πλούτος έφερε την άνοδο του βιοτικού επιπέδου για ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού, τη συνολική στήριξη της οικονομίας των ευρωπαϊκών χωρών, την ανάπτυξη του καπιταλισμού.

Ακόμα και με τις παραμέτρους της καπιταλιστικής πυραμίδας, η αξία της ανθρώπινης ζωής των λαών των αποικιών ήταν από ανύπαρκτη έως πολύ χαμηλότερη, συγκριτικά με την ασήμαντη αξία της ζωής των απόκληρων και φτωχών που αποτελούσαν τη βάση αυτής της πυραμίδας.
Η εξόντωσή τους, το δουλεμπόριο, η κλοπή της ελευθερίας, των εδαφών, του πλούτου, η κατοχή της ζωής τους, θεωρήθηκε αυτονόητη από μια αστική τάξη της Ευρώπης που τα «ανθρώπινα δικαιώματα» αποτέλεσαν σημαία της.
Οι λαοί των αποικιών ποτέ δεν θεωρήθηκαν άνθρωποι.
Αντιμετωπίστηκαν στην καλύτερη περίπτωση ως υπηρέτες των δυτικών κεφαλαιοκρατών και τσιφλικάδων και στη χειρότερη (και πλέον συνήθη) ως απλά αναλώσιμα στο βωμό του καπιταλισμού.
Οι πολιτισμοί τους επηρρέασαν και τόνωσαν τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, δημιούργησαν ρεύματα στην τέχνη και μόδες στην αγορά, στην αρχιτεκτονική, στη μουσική.
Οι ίδιοι όμως δεν απαλλάχτηκαν ποτέ από το ρόλο του αναλώσιμου έμψυχου υλικού.

Όταν δημιούργησαν τα «στ' όνομά τους» κράτη, μετά από μακροχρόνιους και αιματηρούς αγώνες ανεξαρτησίας, διαπίστωσαν πως ό,τι μπορούσε να κλαπεί απ' τα εδάφη τους το είχαν ληστέψει.
Διαπίστωσαν πως οι νέες «δικές τους» εξουσίες ήταν απλά υποχείρια των «πρώην» αποικιοκρατικών χωρών και των πολυεθνικών που εξακολουθούν με σκανδαλώδη τρόπο ν' απομυζούν τη ζωή τους.
Είναι τα θύματα εμφυλίων που σχεδιάζονται και πραγματοποιούνται από πολυεθνικές, ανάλογα με τα κατα τόπους συμφέροντά τους.
Είναι τα πρώτα πειραματόζωα μέχρι θανάτου των φαρμακευτικών, των εταιριών παραγωγής και ελέγχου γεννετικά τροποποιημένων τροφών, τα υποζύγια των εταιριών εκμετάλλευσης κοιτασμάτων, τα δίχως αξία θύματα των εταιριών εμπορίας όπλων, με τις εξουσίες τους υποχρεωτικούς πελάτες όλων των προηγουμένων.

Κάποια στιγμή ο καπιταλισμός τους χρειάστηκε για να «κτίσουν» και να «καθαρίσουν» τις μεγαλουπόλεις της δύσης.
Η αρχιτεκτονική στην υπηρεσία της εξουσίας, μάντρωσε σε αποκλεισμένα άθλια γκέτο όσους μεταφέρθηκαν από τις «πρώην» αποικίες γι' αυτό το σκοπό.
Στα αποκλεισμένα τσιμεντένια πρόστια των δυτικών μητροπόλεων, το δουλεμπόριο μπορεί ν' αλλάζει το σχήμα και τη μορφή του αλλά όχι το περιεχόμενό του.

Σήμερα που, περισσότερο από ποτέ, είναι προφανές πως οι κοινωνίες δεν μπορεί να είναι παρά πολυπολιτισμικές,
σήμερα που οι εθνικισμοί κάθε τύπου έπρεπε να έχουν εξαφανιστεί από το προσκήνιο και οι λαοί να ασκούνται στη συνύπαρξη,
στην εποχή της παγκοσμιοποίησης,
το αυγό του φιδιού αναπτύσσεται ξανά για να γεννήσει για άλλη μια φορά το τέρας του ρατσισμού και του φασισμού.

Οι «ανοιχτές» ευρωπαϊκές κοινωνίες γίνονται ξενοφοβικές και μεταφέρουν στους μετανάστες την ευθύνη της οικονομικής και κοινωνικής αθλιότητας στην οποία τους οδηγεί το «διαίρει και βασίλευε» του νεοφιλελευθερισμού. Δίνουν ψήφο εμοιστοσύνης στους διάφορους δικτατορίσκους τύπου Σαρκοζί και κάνουν «φιλειρηνικές» διαδηλώσεις ενάντια στη βία των γκέτο.
Πριν 15 χρόνια πολλοί απ' αυτούς διαδήλωναν στο πλευρό των μεταναστών ενάντια στην ανάπτυξη του φασισμού και των πάσης μορφής Λεπέν, ενώ οι μαθητές φώναζαν στις διαδηλώσεις τους «κλείστε την τηλεόραση κι ανοίξτε τα μάτια».
Η Ευρώπη θωρακίζεται κι υψώνει απροσπέλαστα τείχη ενάντια στους μετανάστες που έρχονται κατά χιλιάδες απ' τις διαλυμμένες χώρες τους αναζητώντας, είτε περισσότερη ελευθερία είτε οικονομική ανάσα είτε και τα δύο.
Εγκαταλείποντας τα λεηλατημένα απ' τον παλιό και νέο ιμπεριαλισμό εδάφη τους, βρίσκουν πόρτες κλειστές, με ποινή, πολύ συχνά, θανάτου.
Η Δύση δεν τους χρειάζεται πια στα εδάφη της.
Τώρα την ενδιαφέρει ένας πλήρως ελεγχόμενος αριθμός πλήρως ελεγχόμενων μεταναστών για τις βρώμικες και σχεδόν απλήρωτες δουλειές των μεγαλουπόλεων. Όλοι οι άλλοι δεν αποτελούν παρά ένα παράσιτο στο σώμα της.
Αν οι μετανάστες δεν αρκούνται στο να είναι στοιβαγμένοι στα γκέτο και θέλουν να ενσωματωθούν στο ανύπαρκτο (και κατά τα προσχήματα πια) ευρωπαϊκό όνειρο της ισότητας και της πρόνοιας, τους στέλνει από κει που ήρθαν (οι ίδιοι, ή οι πρόγονοί τους) κάποτε. Τί σημασία έχει αν οι ίδιοι γεννήθηκαν στην Ευρώπη, αν δεν έχουν άλλο τόπο αναφοράς;
Στα σύνορα του φρουρίου, το μήνυμα ισχυροποιείται δολοφονώντας και στέλνοντας κακήν κακώς πίσω όποιον μετανάστη πλησιάζει.
Μένει να έρθει η επιστήμη της να καλύψει και ιδεολογικά το διαρκές έγκλημά της, να στηρίξει το επιχείρημα της «επιστημονικά αποδεδειγμένης» ανωτερότητας της λευκής φυλής για να κλείσει ο κύκλος, αν και ούτε καν αυτό της χρειάζεται.
Χωρίς ενοχές για τις μαζικές γενοκτονίες και το δουλεμπόριο.

Ο αυταρχισμός του δυτικού πολιτισμού αποτελεί φυσικό σύμμαχο του νεοφιλελευθερισμού.
Μένει οι εκρήξεις και οι εξεγέρσεις που πληθαίνουν, απ' τους πλέον απελπισμένους και καταπιεσμένους κατ' αρχήν, να βρουν τους φυσικούς τους συμμάχους. Ο πόλεμος έχει αρχίσει.

Αννα Κ.

Τρεις βδομάδες εξέγερσης

Χρονικό των γεγονότων

27 Οκτώβρη
Μία ομάδα παιδιών παίζουν ποδόσφαιρο στο Clichy-sous-Bois· εμφανίζονται μπάτσοι που θέλουν να ελέγξουν τα στοιχεία τους. Τα παιδιά φεύγουν τρέχοντας. Τρία προσπαθούν να κρυφτούν σε μετασχηματιστή υψηλής τάσης. Οι δύο, ο 15χρονος Bouna Traore από το Μαλί και ο 17χρονος Zyed Benna από την Τυνησία, πεθαίνουν από ηλεκτροπληξία. Ο τρίτος, ο 17χρονος Muhttin Altun, κούρδος από την Τουρκία, νοσηλεύεται με σοβαρά εγκαύματα. Οι μπάτσοι αρχικά αφήνουν φήμες για αναζήτηση υπόπτων για διάρρηξη, ενώ στη συνέχεια λένε πως δεν είχαν καμμία συνάντηση με τα παιδιά και ότι εμφανίστηκαν στην περιοχή μετά από τηλεφώνημα για κάποιο ατύχημα στο μετασχηματιστή υψηλής τάσης. Στο Clichy-sous-Bois όλοι ξέρουν ότι λένε ψέμματα. Ξεσπούν επεισόδια. Ένας φίλος των παιδιών λέει στους δημοσιογράφους: «στο Clichy-sous-Bois ζουν κυρίως τρεις κοινότητες, οι άραβες, οι τούρκοι και οι μαύροι. Τα τρία θύματα αντιπροσωπεύουν τις τρεις κοινότητες.»

27-30 Οκτώβρη
Τα επεισόδια στο Clichy-sous-Bois συνεχίζονται, με επιθέσεις σε κρατικά κτίρια και εμπρησμούς αυτοκινήτων.

30-31 Οκτώβρη
Τα επεισόδια επεκτείνονται στις cité και τα banlieues του Παρισιού και της ευρύτερης περιοχής του ile-de-France: Seine-Saint-Denis, Seine-et-Marne, Val-d'Oise, Hauts-de-Seine.

2-4 Νοέμβρη
Ενώ ο αναβρασμός στο ile-de-France συνεχίζεται, τα επεισόδια επεκτείνται σε άλλες πόλεις της Γαλλίας: Ντιζόν, Ρουέν, Μασσαλία. Μέσα σε δύο ημέρες πυρπολούνται 911 αυτοκίνητα και συλλαμβάνοντα 107 άτομα. Αρχίζει να γίνεται λόγος για εξέγερση, ενώ η κυβέρνηση συνεχίζει την προκλητική στάση, επιμένοντας στους χαρακτηρισμούς των εξεγερμένων ως "αλητών" και "αποβρασμάτων" και παρέχοντας πλήρη κάλυψη στους μπάτσους.

5-6 Νοέμβρη
Ενώ οι συμπλοκές και οι εμπρησμοί συνεχίζονται στο ile-de-France, τη Ντιζόν, τη Ρουέν και τη Μασσαλία, η εξέγερση επεκτείνεται στο Στρασβούργο, το Μπορντώ, τη Νίκαια, την Τουλούζη, τη Nantes, τη Lille και άλλες πόλεις σε διάφορες περιοχές της Γαλλίας. Μέσα σε δύο ημέρες πυρπολούνται 2.192 αυτοκίνητα και συλλαμβάνονται 565 άτομα.

7 Νοέμβρη
Κλιμάκωση της εξέγερσης. Υπάρχουν επεισόδια σε 274 δήμους σε όλη τη Γαλλία. Μέσα σε ένα μόνο βράδυ πυρπολούνται 1.408 αυτοκίνητα, ενώ συνεχίζονται οι επιθέσεις σε κρατικά κτίρια. Αυτή τη νύχτα γίνονται 400 συλλήψεις.

8 Νοέμβρη
Οι συμπλοκές συνεχίζονται στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας με 1.173 καμένα αυτοκίνητα και 330 συλλήψεις. Το πρωί, ο πρόεδρος της Γαλλίας Σιράκ ανακοινώνει την κήρυξη της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, θέτοντας σε εφαρμογή τον περίφημο νόμο του '55. Παρά την απαγόρευση, η εξέγερση συνεχίζεται, αν και με μειωμένη ένταση: "μόνο" 617 καμένα αυτοκίνητα και 280 συλλήψεις σε 116 δήμους της Γαλλίας. Το σοσιαλιστικό και το κομμουνιστικό κόμμα δεν αντιδρούν στην εφαρμογή του νόμου του '55.

9 Νοέμβρη
Ο Nicolas Sarkozy ανακοινώνει ότι οι ξένοι που καταδικάζονται για συμμετοχή στην εξέγερση θα απελαύνονται, ακόμα και αν έχουν άδεια παραμονής. Το βράδυ έρχεται με 482 καμένα αυτοκίνητα και 203 συλλήψεις.

10-11 Νοέμβρη
Παρά την απαγόρευση της κυκλοφορίας και τις εντολές για άμεση απέλαση όσων καταδικάζονται, υπάρχει ένταση των επεισοδίων στην ευρύτερη περιοχή του Παρισιού, αλλά και στην Τουλούζη, τη Λυών, το Στρασβούργο, τη Μασσαλία και τη Lille. Επιθέσεις σε υποσταθμούς ηλεκτρικής ενέργειας προκαλούν blackout στην Amiens. Μέσα σε δύο ημέρες υπάρχουν 407 συλλήψεις, 965 καμένα αυτοκίνητα και πολλές επιθέσεις στους μπάτσους.

12 Νοέμβρη
Το απόγευμα του Σαββάτου 12 Νοέμβρη, παρά την απαγόρευση διαδηλώσεων, πραγματοποιείται συγκεντρωση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους στο σταθμό St- Michel, στην καρδιά του Παρισιού από περίπου 900 άτομα. Αντίστοιχος αριθμός ατόμων πραγματοποίησε πορεία, το Σάββατο το μεσημέρι, στην Τουλούζη, " ενάντια σε κάθε είδος διάκρισης". Ο αριθμός των συγκεντρωμένων (κυρίως ακροαριστεροί, αναρχικοί και αντιρατσιστές) στο Παρίσι είναι χαρακτηριστικός της στάσης που κρατά η γαλλική κοινωνία απέναντι στα γεγονότα. Το βράδυ, για πρώτη φορά από την έναρξη της εξέγερης, οι συμπλοκές μεταφέρονται από τα προάστια στο κέντρο: οδομαχίες στην καρδιά της Λυών. Τα επεισόδια συνεχίζονται και σε άλλες πόλεις με 374 καμένα αυτοκίνητα και 212 συλλήψεις. Ένα σχολείο πυρπολείται στην πόλη Carpentras.

13-14 Νοέμβρη
Κάμψη στην ένταση της εξέγερσης. Τη Δευτέρα 14 Νοέμβρη, το υπουργικό συμβούλιο, συνεδριάζοντας δύο μέρες νωρίτερα απ' το προγραμματισμένο, εγκρίνει την τρίμηνη επέκταση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Το υπουργείο Εσωτερικών ανακοινώνει ότι σκοπεύει να εγκαταστήσει μόνιμα εντός των «ευαίσθητων περιοχών» (προάστια) το 1/3 των δυνάμεων των CRS (γαλλικά ΜΑΤ).

15-16 Νοέμβρη
Τη νύχτα της 15ης Νοέμβρη, 20η μέρα της εξέγερσης, πυρπολούνται 163 αυτοκίνητα. Η γαλλική κυβέρνηση δηλώνει ότι η χώρα έχει επιστρέψει σε μια "σχεδόν κανονική κατάσταση". Πυρπολείται ένα σχολείο στη Grenoble, ενώ 50 συλλήψεις πραγματοποιούνται σε ολόκληρη τη χώρα. Στις 16 Νοέμβρη πυρπολούνται αυτοκίνητα και στήνονται οδοφράγματα στο Pointe-a-Pitre, στη γαλλική αποικία Guadeloupe στην Καραϊβική.

17 Νοέμβρη
Η γαλλική αστυνομία ανακοινώνει ότι η χώρα επέστρεψε σε κανονικές συνθήκες, καθώς τα 98 αυτοκίνητα που πυρπολήθηκαν την προηγούμενη νύχτα "ανταποκρίνονται στο συνηθισμένο μέσο όρο". Ανακοινώνεται ο συνολικός απολογισμός των τριών εβδομάδων: 8.973 καμένα αυτοκίνητα, 2.888 συλλήψεις, επεισόδια σε 274 δήμους.

…ένα κείμενο από τους εξεγερμένους*

Η εξέγερση λυσσομανά, το αντάρτικο πόλεων εξαπλώθηκε σε όλες τις συνοικίες. Οι αιτίες βρίσκονται στην κοινωνική αδικία και στην καθημερινή βία: διακρίσεις, περιθωριοποίηση, ανυπόφορες συνθήκες ζωής. Σήμερα είναι πια πολύ αργά για τους «μεγάλους μας δούκες» να πάρουν νέα μέτρα, για να κάνουν πιο υποφερτές τις συνθήκες ζωής στις συνοικίες μας, που ούτως ή άλλως δεν ήταν ποτέ ανθρώπινες ούτε ποτέ θα γίνουν. Δεν θέλουμε πια τον διάλογο, αρκετά κοροϊδέψατε με τα λόγια τους πατεράδες και τις οικογένειές μας. Ο διάλογος έχει πάψει μια για πάντα, μην προσπαθείτε να μας αποκοιμίσετε. ΜΗΝ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΟΤΙ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΤΕ επειδή βάζετε τους ιμάμηδες και τα φερέφωνα που έχετε μετατρέψει σε όργανά σας να εκδίδουν εκκλήσεις για ηρεμία. Δεν έχουμε όπλα μαζικής καταστροφής, μόνο μερικά αυτοσχέδια εκρηκτικά, δεν έχουμε βομβαρδιστικά, έχουμε μόνο τις τσέπες μας… τρέμετε όμως μικροί βαρόνοι του Νεϊγύ*! Σήμερα είμαστε στις συνοικίες μας, σε λίγες μέρες θα είμαστε στην πόρτα του σπιτιού σας! Η μάχη που ξεκινάει είναι μακρά και δίκαιη. Είμαστε δημιούργημα της κοινωνίας, κι αυτό δείχνει ότι ο πολιτισμός σας βαδίζει στον χαμό. Δεν έχουμε τίποτε πια να χάσουμε, θα προτιμήσουμε να πνιγούμε μέσα στο αίμα, παρά μέσα στα σκατά…

*Μαχητές-ταραξίες του 93***

* Δημοσιεύθηκε στο γαλλικό indymedia. Αναδημοσιεύθηκε μεταφρασμένο στο indymedia της Αθήνας.

** Νειγύ: σικ προάστιο στα δυτικά του Παρισιού, παραδοσιακός τόπος κατοικίας πολλών αξιωματικών του στρατού και μεγαλοαστών.

*** Διοικητικό διαμέρισμα στην ευρύτερη περιοχή του Παρισιού που περιλαμβάνει τις περισσότερες "ευαίσθητες περιοχές".

φάκελος / εξέγερση στη μητρόπολη

Η φωτιά που θρυμμάτισε τη σιωπή

Το εύρος της επίθεσης των προαστίων της Γαλλίας στην κανονικότητα της ζωής τής Ευρώπης ήταν τέτοιο, που προκάλεσε, εκτός από τόνους αναλύσεων, μια αδυναμία σαφούς προσδιορισμού και οριοθέτησης. Οι τίτλοι της πρώτης σελίδας είχαν μόνο φωτιά και οι τίτλοι τέλους δεν έχουν παιχτεί ακόμα. Η εξουσία μπόρεσε να εντοπίσει, μέσα από τις χιλιάδες φωτιές μιας αδυσώπητης οργής, την κραυγή ενός μέλλοντος που εμπεριέχει ψήγματα συντριβής της θεσμοθετημένης παθητικότητας. Άλλωστε ο Χάντιγκτον είχε σωστά διαβλέψει στο νέο του βιβλίο ότι ο πόλεμος των πολιτισμών θα επεκταθεί στο εσωτερικό των Δυτικών κοινωνιών, ως μέρος της ανάγκης της μονοδιάστατης σκέψης που στηρίζει την πίστη στην υπεροχή του Δυτικού πολιτισμού να επανακαθορίσει την ταυτότητα του δυτικού ανθρώπου. Γνωρίζοντας η κυριαρχία ότι όλοι οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης - εκπροσώπησης έχουν ξεθωριάσει, ότι δηλαδή τα μαζικά κόμματα αδυνατούν πλέον να μεσολαβήσουν στον διάλογο εξουσίας - κοινωνίας, προσπαθεί να στοιχειοθετήσει τη νέα συναίνεση πάνω στο ιδεολόγημα της ασφάλειας. Η εξέγερση του Νοεμβρίου έδειξε τα όρια μιας πολιτικής που τείνει να μετατρέψει τις μητροπόλεις σε διευρυμένα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η Γαλλική εθνοσυνέλευση ψήφισε έναν νόμο εκτάκτου ανάγκης που χρονολογείται από το 1955, και τον επέκτεινε για τρεις μήνες. Ο συμβολισμός είναι κάτι παραπάνω από ισχυρός, καθώς ο νόμος αυτός παραπέμπει στον πόλεμο στην Αλγερία. Η γαλλική ελίτ αποδέχτηκε τον ορισμό του εμφυλίου και διεξήγαγε έναν αποικιοκρατικό πόλεμο στο εσωτερικό των Γαλλικών πόλεων. *"Να ανακαταλάβουμε τις άνομες περιοχές"* αναφώνησε ο υπ. Εσωτερικών και υποψήφιος για την προεδρία Σαρκοζί δίνοντας το έναυσμα για τον πόλεμο. Τίποτα άλλωστε δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία. Οι δεκάδες πυρκαγιές που κατέστρεψαν πολλές από τις κατοικίες - τάφους στα προάστια σκοτώνοντας δεκάδες, η αύξηση των αστυνομικών ελέγχων, η εμφάνιση των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας στους δρόμους, η απίστευτων διαστάσεων ανεργία, η συναφής ένδεια, ο διάχυτος ρατσισμός κάθε μορφής, όλα αυτά περίμεναν την θρυαλλίδα που ήταν ο θάνατος των δύο εφήβων στον σταθμό ηλεκτροπαραγωγής. *"Δεν έχω όνομα εδώ θέλω απλώς να με φωνάζουν 93"* (ο κωδικός του Κλισί), *"κάθε φορά που στην τάξη ακούγεται η Μασσαλιώτισσα οι μαθητές αποδοκιμάζουν έντονα"*. Ένας εξεγερμένος νέος και ένας δάσκαλος προσδιορίζουν το σαφές γεωγραφικό στίγμα της περιοχής του "έξω" των σύγχρονων μητροπόλεων.

Εδώ οφείλουμε να αντιπαρατεθούμε με μια διαδεδομένη αντίληψη. *"Τα ανθρώπινα δικαιώματα καταπατήθηκαν στη χώρα που τα γέννησε"*. Μα είναι αυτή η ίδια η διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη που εμπεριέχει τη μήτρα των ολοκληρωτισμών του 20ου αιώνα και μέρος του σύγχρονου δημοκρατικού ολοκληρωτισμού. Δεν είναι μόνο ότι εδώ παίρνει οριστικά την θέση τού Θεού ο νόμος, αλλά η διάσταση μεταξύ ανθρώπου και πολίτη που θα παραμένει για πάντα ρευστή και στα χέρια του νομοθέτη. Στην ουσία, ο άνθρωπος από εδώ και πέρα εγγράφεται στην πολιτικοδικαϊκή σφαίρα κράτους έθνους. Η γέννησή του τον τοποθετεί στο έθνος καθιστώντας τον πολίτη. Έτσι η ζωή υπάγεται πλέον στον νόμο. Ο φασισμός, ο ναζισμός επαναπροσδιόρισαν την έννοια του πολίτη στα όρια της φυλής. Σήμερα που κάθε κοινή συνισταμένη ξεθωριάζει, που το έθνος έχασε τον προσδιοριστικό του ρόλο, οι ορισμοί είναι πάλι ρευστοί. Το δίκαιο άλλωστε επανακαθορίζεται κατά το δοκούν.

Η εξέγερση των προαστίων είναι η προσπάθεια των μειοψηφιών να παράγουν πολιτική σε ένα ζοφερό περιβάλλον, και ως τέτοια δεν έχει απλώς την συμπαράστασή μας, αλλά είναι μέρος των προσδοκιών μας.

Στο σημείο αυτό είναι που οι πρόσφυγες - μετανάστες ορίζουν ένα ρήγμα στην νεωτερική πολιτική. Ο καπιταλισμός δεν δημιουργεί πλέον ιστορία, αλλά ιστορίες. Ο κόσμος είναι ένα σενάριο που αφομοιώνει πλήρως τον άνθρωπο. Ο μετανάστης αποτελεί μια συγκριτική εικόνα ετεροκαθορισμού. Η μη εργασία, η φτώχια είναι ο χώρος εκκόλαψης των δεινών της κοινωνίας, χώρος ανασφάλειας των βολεμένων. Η μετανάστευση συνδέεται άμεσα με την ενοχή. Η εκτροπή από τα κοινωνικά αποδεκτά δεν έχει να κάνει μόνο με συμπεριφορές αλλά και με την ίδια την ύπαρξη. Η ενοχή, την εποχή που όλα έχουν την γονιδιακή τους εξήγηση, είναι και οπτικά βέβαιη. Ο μετανάστης είναι σαφώς εκτός πολιτικών διαδικασιών, καθώς δεν κατέχει τον ορισμό του πολίτη, αφού αποτελεί ρήξη στην συνθήκη του έθνους. Ο πρόσφυγας είναι στην ουσία μια μη-ύπαρξη που τα στατιστικά δεδομένα τοποθετούν στη σφαίρα της απειλής. Η άσκηση βίας είναι δικαίωμα των κυρίαρχων με απεριόριστη εμβέλεια. Το δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στον "άλλο" είναι απέραντο. Ο μετανάστης είναι νομικό υποκείμενο στο οποίο το δικαίωμα στην ύπαρξη είναι σαφώς ανακλητό. Η δουλεία ως νομικός αλλά και πραγματικός όρος επαναδιατυπώνεται.

Είναι όμως λάθος να αποδώσουμε τους νέους όρους καταστολής στην "διαφορετικότητα" του μετανάστη. Η εξουσία σήμερα οφείλει να ρυθμίζει τις αρρυθμίες της ανθρώπινης πολλαπλότητας. Η πειθαρχία σε ρόλους παγιώνει, ακινητοποιεί και εν τέλει ρυθμίζει τις κινήσεις. Η μάζα, για να παραμένει αποδοτική δύναμη, πρέπει να έχει ομογενοποιημένη κίνηση. Ο έλεγχος της πολλαπλότητας της ζωής στις μητροπόλεις είναι καθοριστικός. Με βάση τον ανοικτό ορισμό της τρομοκρατίας ελαστικοποιούνται τα όρια δράσης του αστυνομικο-δικαστικού κράτους και στο εσωτερικό των κοινωνιών εντάσσεται ο στρατός. Η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης συνεχώς επεκτείνεται, καθιστώντας τον νομικό όρο της εξαίρεσης στην ουσία κανόνα. Η εξουσία σήμερα θεωρεί ότι μπορεί να περιβληθεί την ιερότητα του ρωμαϊκού δικαίου και να προσδιορίσει το σύνολο των κινήσεων. Ο κυρίαρχος, ευρισκόμενος στην ουσία εκτός νόμου, καταργεί το "έξω", νομοθετώντας έτσι ώστε να το περιλαμβάνει μέσω του αποκλεισμού του. Η κυρίαρχη εξαίρεση αντιπροσωπεύει ένα περαιτέρω κατώφλι, διώχνει τη σύγκρουση ως έννοια από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών, ποινικοποιώντας κάθε απόκλιση. Ο άνθρωπος, του οποίου οι δραστηριότητες εντάσσονται πλέον στη σφαίρα του εμπορίου, οφείλει να ταυτιστεί με τους νόμους της αγοράς ή να περιπέσει στην απροσδιόριστη σφαίρα όπου η ιδιότητα του ανθρώπου επαναδιατυπώνεται. Επανερχόμαστε στο δόγμα της ζωής που δεν αξίζει να βιωθεί, που έδωσε στο τρίτο Ράιχ την βάση για τη δημιουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Η εξέγερση των προαστίων είναι μια πράξη αναγγελίας ύπαρξης, είναι η προσπάθεια του ήρωα του Κάφκα να προσδιορίσει το σύστημα που τον θέτει εκτός. Δεν είναι απλώς μια τυφλή έκρηξη, είναι η προσπάθεια των μειοψηφιών να παράγουν πολιτική σε ένα ζοφερό περιβάλλον, και ως τέτοια δεν έχει απλώς την συμπαράστασή μας, αλλά είναι μέρος των προσδοκιών μας. Ο ανθρωπισμός, ο ειρηνισμός, πηγαίνουν πολύ καλά σε συνθήκες ειρήνευσης αλλά αδυνατούν να πάνε πέρα από το κατώφλι των νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης. Πρέπει να γίνει εμφανές ότι δεν υπάρχει μια φωνή, μια σκέψη, μια ηθική. Η απελπισία δεν μπορεί να εκφραστεί με ιδεολογικούς όρους, μόνο με οριστική ανταρσία. Δεν είναι μονόδρομος ο θάνατος και η παθητικότητα. Χρειάζεται κοινωνική δράση ενάντια στον γενικευμένο φόβο. Αρνούμενοι την υπακοή και την παραγωγή, αναίσθητοι στην εξουσία και όλες τις εκφράσεις της. Είμαστε με ό,τι δημιουργεί άλλες νομιμοποιήσεις που καταστρέφουν τη δυνατότητα της εξουσίας να εκφράζεται ως αυθεντία. Οι θύτες δεν μπορούν να ορίσουν τη σιωπή του θύματος.

Φιλήμονας Πατσάκης

φάκελος / εξέγερση στη μητρόπολη

Γαλλία:

Ο πόλεμος των κόσμων

Τον πόλεμο τον κόσμων εσείς θελήσατε και να'τος
Μα τι, μα τι περιμένουμε για να σκορπίσουμε φωτιά;
Μα τι περιμένουμε για να βγούμε απ' τους κανόνες
του παιχνιδιού;
(από γαλλικό τραγούδι Ραπ, NTM, 1995)

Το Παρίσι είναι μια πόλη όπου ο ταξικός χαρακτήρας της κοινωνίας έχει εντυπωθεί ανεξίτηλα στο πέρασμα του χρόνου. Είναι μια πόλη φρούριο, μια πόλη με όρια σαφή, ορισμένα από τα ψηλά τείχη του αυτοκινητόδρομου. Εγώ μένω στα σύνορα, στις παρυφές, στις πύλες, και η περιοχή μου άλλωστε έχει αυτό το όνομα: πύλη του Clichy. Με το που περνάς την πύλη, όσο κι αν φαίνεται παράξενο, μπαίνεις σ'έναν κόσμο διαφορετικό. Αλλάζουν τα σημάδια της πόλης, όπως αλλάζουν και τα χρώματα και οι ήχοι του κόσμου. Όταν περπατάς στο Παρίσι, διαπιστώνεις πως η περιοχή ορίζεται από μνημεία. Κοιτώντας δεξιά κι αριστερά μπορείς να δεις από μακριά τη Sacré-Coeur, τον πύργο Montparnasse ή τον πύργο του Eiffel. Με το που αλλάζεις πλευρά, ο τόπος ορίζεται από τους πύργους των τειχών, από τις καμινάδες των εργοστασίων. Αυτή είναι η μία αλλαγή. Η άλλη αφορά τον κόσμο εντός και εκτός τειχών.

Εντός των τειχών είσαι στο Παρίσι του τουριστικού οδηγού· μικρές μπρασερί σε κάθε γωνία, όπου πίνουν τον καφέ και τη μπύρα ανέμελοι ερωτευμένοι, τρώνε μεσημεριανό πολυάσχολοι επιχειρηματίες, και συζητάνε για το Sartre κοσμοπολίτες διανοούμενοι με υπαρξιακά προβλήματα. Βγαίνοντας από την πύλη, βλέπεις αντιθέτως πολυάριθμα μικροσκοπικά αραβικά bazar και στην πόρτα του καθενός δυο τρεις φίλους, και μετά βλέπεις τη Sonacotra με τους αφρικάνους μετανάστες που, όταν ο καιρός είναι καλός, ψήνουν καλαμπόκι στη μικρή αυλή, είκοσι, τριάντα, πενήντα άτομα κάθε φορά, και που η διασκέδασή τους είναι να παίρνουν αέρα κάτω από το σπίτι. Κι ύστερα είναι τα ταξιδιωτικά γραφεία, τα ειδικευμένα στα ταξίδια μόνο στο Μαρόκο και την Αλγερία· τα τηλεφωνικά κέντρα με χαμηλές τιμές για το εξωτερικό· τα μπακάλικα με προϊόντα από Σενεγάλη και τη Γουαδελούπη. Και τα κρεοπωλεία, που στη γειτονιά μου είναι μόνο halal, δηλαδή με κρέατα επιλεγμένα και σφαγμένα με βάση το μουσουλμανικό τυπικό.

Αυτός είναι ο κόσμος που πολιορκεί την πόλη· που περιμένει ακόμη στις πύλες με την ελπίδα πως μπορεί αύριο να τις περάσει, ή και με την ικανοποίηση πως έχει αυτή την ελπίδα. Στην Porte de Clichy, δεν είναι τόσο άσχημα. Ήταν βέβαια μια νύχτα που σε πηγαδάκια ήταν μαζεμένα καμιά τριανταριά από τα παιδιά με τις κουκούλες, αλλά εδώ υπάρχει κοινωνικός ιστός, οι φίλοι στις πόρτες των bazar ξέρουν πολύ καλά τι γίνεται στη γειτονιά που παρατηρούν όλη τη μέρα εδώ και χρόνια, μίλησαν στους γονείς κι αυτοί μάζεψαν τα παιδιά τους.

Όχι, το μπανλιέ για το οποίο μιλάμε αυτές τις μέρες δεν είναι εδώ. Πρέπει να πας μακρύτερα, πρέπει να πας τουλάχιστον εκεί που δεν υπάρχει πια μετρό, εκεί όπου η πολιορκία της πόλης είναι μια ξεχασμένη ιστορία. Πάμε μια βόλτα στο Saint Denis. Εκεί, το τοπίο είναι διαφορετικό. Υπάρχουν μέρη όπου μπορείς να περπατάς για μια ώρα και να μη συναντήσεις τίποτε, τίποτε παρεκτός αποθήκες, εγκαταλελειμμένες βιοτεχνίες, ξεχασμένα εργοστάσια κι ούτε έναν άνθρωπο. Τους ανθρώπους τους μαντεύεις από μακριά. Στον ορίζοντα της νεκρής ζώνης όπου βρίσκεσαι, υπάρχουν τώρα καινούρια σημάδια. Τεράστια συγκροτήματα κατοικιών στη μέση του τίποτα, αντικατοπτρισμοί στην έρημο κι είναι δύσκολο να πιστέψεις ότι υπάρχουν κι ότι είναι άνθρωποι που μένουν εκεί. Κι όμως, μένουν. Ας πάμε λίγο πιο κοντά. Ας κάνουμε μια βόλτα στο Clichy-sous-bois, εκεί όπου ξεκίνησαν όλα.

Όπως πάντα, η πραγματικότητα δεν έχει μεγάλη σχέση με τη φαντασία. Κατεβαίνοντας στο σταθμό του Raincy, μετά τα τόσα που έχουμε δει κι ακούσει τόσες μέρες, περιμένεις να δεις τίποτε μεγαθήρια στη μέση κανενός βομβαρδισμένου τοπίου, κι ίσως από κάτω τίποτα κολασμένους που να τους μαστιγώνουν οι μπάτσοι. Ουδεμία σχέση. Η γειτονιά δεν είναι απλώς καλή, είναι αυτό που λέμε σικ· με ακριβά εστιατόρια, σοκολατοβιοτεχνίες, εξαιρετικά ζαχαροπλαστεία, ανθοπωλεία,

κοσμηματοπωλεία... Και πάνω απ'όλα, πολύ περισσότερους αξιοπρεπείς, λευκούς, Γάλλους από την εποχή του Ρισελιέ, απ'όσους θα δεις ποτέ, για παράδειγμα, στην Porte de Clichy. Συνεχίζοντας μάλιστα τη βόλτα, πάνω στην avenue de la Résistance, καταλαβαίνεις πως η περιοχή δεν είναι απλώς μια καλή περιοχή, αλλά μια περιοχή με ιστορία και όχι κάποιο προάστιο χτισμένο βιαστικά το '60. Τα κτίρια του 19ου και 18ου αιώνα είναι εκεί για να το επιβεβαιώσουν. Μετά από περίπου είκοσι λεπτά, μπορείς, για να κατευθυνθείς στο Montfermeil, να πάρεις την avenue Thierry και στη συνέχεια την allée de Covelly· κι εκεί, καινούρια έκπληξη! Μια διαδρομή είκοσι λεπτών σπαρμένη με περιποιημένες βιλίτσες· πραγματικά περιποιημένες όμως, με γλυπτά και ψηφιδωτά, με γλυπτική κήπου και σκυλιά ράτσας, κι ανάμεσά τους μερικές σπάνιας ομορφιάς, κομψά δείγματα της art nouveau. Στη συνέχεια βέβαια, παίρνεις την allée de Montfermeil, όπου υπάρχουν ίχνη παρακμής, κι όπου οι βιλίτσες δίνουν τη θέση τους σε μονοκατοικίες και οι κήποι σε λαχανόκηπους· και σε μια διασταύρωση βλέπεις, αριστερά σε μια γωνία, τις πρώτες κοινωνικές κατοικίες, που ωστόσο είναι σε καλή κατάσταση και δεν είναι άλλες από αυτές που έδειχνε η τηλεόραση... Μα οι μονοκατοικίες συνεχίζονται για κάνα τέταρτο ακόμη, κι έχουμε ήδη κάνει περίπου μια-μιάμιση ώρα δρόμο, χωρίς να δούμε κάτι που να εξηγεί είκοσι μέρες συγκρούσεων.

Ένας άλλος κόσμος

Μα τι, τι περιμένουμε για να σκορπίσουμε φωτιά;
Τα χρόνια περνούν κι όλα μένουν στη θέση τους
Κι άλλη πίσσα και λιγότερος χώρος
Ζωτικός και απαραίτητος για την ισορροπία του ανθρώπου
Όχι, κανείς δεν είναι έγκλειστος αλλά όλα δείχνουν
σαν να'ναι
Σαν να μας λένε πως η Γαλλία προχωρά ενώ σκέφτεται
Με την καταστολή μια και καλή να σταματήσει
την εγκληματικότητα
(από το ίδιο τραγούδι)

Είναι λοιπόν ένα πρωινό με κρύο και με ομίχλη πυκνή. Και περπατάω ήδη εδώ και μιάμιση ώρα. Και αρχίζω να σκέφτομαι πως κάπου χάθηκα μάλλον. Και πως απ' όσο φαίνεται, θ' αναγκαστώ αντί να μεταφέρω εικόνες κι εμπειρίες, να κάνω τίποτα βαρετές αναλύσεις, κακέκτυπα της Le Monde Diplomatique. Και πως ποτέ δε θα μάθω τι είναι αυτό που η Γαλλία φοβάται, γιατί η Γαλλία, ειδικευμένη στο να σώζει τα προσχήματα, έχει κρύψει τη ντροπή της καλά.

Τότε είναι που βλέπω μια μάντρα λασπωμένη και ξεχασμένα αυτοκίνητα που τα τρώει η σκουριά. Κι από πίσω διαγράφεται στην ομίχλη ένα κτίριο. Ακόμη ένα συγκρότημα κοινωνικών κατοικιών, σκέφτομαι, σαν κι αυτά που βλέπω κάθε μέρα στη σχολή μου στο Saint Denis, σαν κι αυτά που είδα ήδη στο δρόμο. Αλλά όπως πλησιάζω, καταλαβαίνω πως το κτίριο είναι μεγαλύτερο. Ένα κτίριο με καμιά δεκαριά ορόφους, και στο μήκος σα να έχουν ενωθεί πεντέξι πολυκατοικίες. Κι από πίσω μαντεύω ένα δεύτερο. Ακολουθώ τη μάντρα παράλληλα. Είμαι πια αρκετά κοντά για να διακρίνω τα μικρά παράθυρα και τα ψευτομπαλκόνια με τα δορυφορικά πιάτα, αρκετά κοντά για να καταλάβω πως το γκρίζο χρώμα δεν το γεννάει η ομίχλη αλλά το κτίριο το ίδιο. Κοιτάζω δεξιά και βλέπω έναν μισοκαταστραμμένο δρόμο που δεν οδηγεί πουθενά. Κοιτάζω αριστερά και βλέπω την πρώτη στάση λεωφορείου μετά από τρία τέταρτα δρόμο. Οπότε κατευθύνομαι προς τα εκεί· τουλάχιστον θ'αποφύγω το κρύο της επιστροφής.

Αλλά με το που αρχίζω να ξεπερνάω τη γωνία του κτιρίου, βλέπω ένα παρακμιακό salon de thé. Η μια πλευρά έχει σχεδόν καταρρεύσει, η πινακίδα με το όνομα στην οροφή είναι πεσμένη και περνώντας απ' έξω ακούω έναν άγριο τσακωμό στη γλώσσα αυτή που μόνο τα μπανλιέ μιλάνε, γαλλικά γρήγορα, ακόμη πιο γρήγορα, με σύμφωνα ηχηρά, με λέξεις κομμένες. Η σκηνή με απορροφά, κάπως, αφήνω τη σκέψη της στάσης και σκέφτομαι να πάρω έναν καφέ εκεί. Μα σε μια στιγμή γυρίζω

φάκελος / εξέγερση στη μητρόπολη

τα μάτια αριστερά και βλέπω κάτι που δεν το περίμενα. Δεν πρόκειται για ένα, δύο, τρία, τέσσερα μεγαθήρια όπως νόμιζα κι όπως βλέπεις συνήθως στις κοινωνικές κατοικίες. Πρόκειται για μια ολόκληρη συνοικία, για μια μικρή πολιτεία χτισμένη αποκλειστικά μ'αυτόν τρόπο. Είναι μια cité-dortoir, μια πόλη υπνωτήριο. Η πόλη υπνωτήριο του Montfermeil. Οι πολιτείες αυτές ξεφύτρωσαν παντού στη Γαλλία το '50 και το '60, για να στεγάσουν τον πληθυσμό σε άμεση ανάγκη μετά το τέλος του πολέμου, για να στεγάσουν το ξένο εργατικό δυναμικό για την ανοικοδόμηση, για να στεγάσουν στη συνέχεια τους Αλγερινούς συνεργάτες των Γάλλων και τους Γάλλους που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Αλγερία, για να αντικαταστήσουν τέλος, τις εργατικές παραγκουπόλεις των προαστίων. Έτσι, στην αρχή έγιναν αντιληπτές ως δείγμα προόδου, αφού είχαν ζεστό νερό, είχαν τουαλέτες και είχαν και… πάρκινγκ. Όμως η κατασκευή ήταν βιαστική. Πέρα από το ότι οι κατοικίες αυτές ανήκουν στην αρχιτεκτονική του '60, τη βασισμένη στο τσιμέντο και τις κυβικές μορφές, τα συγκροτήματα συχνά δεν προέβλεπαν χώρους αναψυχής και κοινωνικής ζωής, δεν ήταν χτισμένα για να γίνουν ζωντανές πόλεις με μαγαζιά, σχολεία, παιδικές χαρές και το κυριότερο: αποτελούνταν κυρίως από ατομικά δωμάτια. Ο γαλλικός καπιταλισμός έχτιζε για τους ξένους εργάτες δίχως να προβλέψει πως κάποια στιγμή θα φέρουν τις οικογένειές τους· αυτό δεν ήταν στο πρόγραμμα. Ήδη λοιπόν από τη δεκαετία του εβδομήντα, η επιστημονική κοινότητα διαπιστώνει το πρόβλημα. Διαπιστώνει την άνοδο της κατάθλιψης, του αλκοολισμού, της «αντικοινωνικής» συμπεριφοράς, της εγκληματικότητας, της γκετοποίησης και σημαίνει συναγερμό. Και ήδη, οι φοιτητές του Μάη, έχουν διαγνώσει πως «ο καπιταλισμός δε στεγάζει τους εργάτες, τους αποθηκεύει». Θα περίμενε κανείς, τα τελευταία τριανταπέντε χρόνια, να έχει γίνει κάποια πρόοδος. Αλλά συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο.

Το πρώτο πράγμα που ακούω μπαίνοντας στη γειτονιά είναι «Είκοσι ευρώ; Τριάντα ευρώ; Ντου σιτ;». Είναι μια παρέα μαύρων μπροστά από το κτίριο αριστερά μου. Τα τζάμια είναι σπασμένα, τα μεταλλικά κουφώματα σκουριασμένα, οι πόρτες απουσιάζουν, οι σοβάδες έχουν πέσει εδώ και δεκαετίες, ολόκληρα κομμάτια λείπουν από το χτίριο, που το έχει φάει ο χρόνος κυριολεκτικά. Κι οι άνθρωποι έχουν γίνει ένα με το περιβάλλον, χαμαιλέοντες, φθαρμένες φόρμες και φούτερ με κουκούλα, αθλητικά των 5 ευρώ. Οι μαύροι των cités δεν έχουν καμιά σχέση με τους σταρ της hip-hop στην τηλεόραση κι ούτε με τα παιδάκια που τους μιμούνται κάθε μέρα στην ουρά μπροστά από το σχολείο της Porte de Clichy. Και μου προτείνουν ν'αγοράσω μαύρο. Το κύριο εξαγώγιμο προϊόν της περιοχής είναι εμφανές. Λέω όχι, ευχαριστώ, κι ακούω την απογοήτευση του επίδοξου προμηθευτή μου.

Προχωράω λίγο και παρατηρώ στα δεξιά μου το επόμενο κτίριο. Μήπως κι έτυχε, μήπως πιο μέσα είναι καλύτερα. Πάλι τα ίδια. Πάλι εγκατάλειψη. Πάλι σαπίλα. Όταν λένε στη Γαλλία πως τα μπανλιέ σαπίζουν, να ξέρετε πως κυριολεκτούν. Αλλά στους τοίχους συνθήματα. Συνθήματα που επαναλαμβάνονται παντού μέσα στην πολιτεία: «γαμώ την ισορροπία, γαμώ τους μπάτσους, γαμώ το Σαρκοζύ, ζήτω οι cités της Γαλλίας, ζήτω οι εξεγέρσεις». Και συνειδητοποιώ πως τόσες μέρες μας είπαν ένα ψέμα. Και το χάψαμε κι εμείς εδώ κι όλος ο υπόλοιπος κόσμος μαζί μας.

Μας είπαν πως έγιναν εξεγέρσεις των μπανλιέ και τους πιστέψαμε και ψάχναμε να δούμε τι γίνεται στα μπανλιέ και γιατί. Και να'σου οι αναλύσεις για την ανεργία που είναι στο 30-40% στα μπανλιέ. Και να σου οι αναλύσεις για να καταλάβουμε τους απρόσωπους μηχανισμούς της αγοράς που οδηγούν τους φτωχούς στα μπανλιέ. Και να' σου η tv να μας δείχνει εικόνες από κανονικές γειτονιές των μπανλιέ και να σκέφτεται ο μέσος Γάλλος «αύριο μπορεί να είναι έξω από την πόρτα μου». Αλλά ήταν όλα ένα ψέμα. Ένα ψέμα για να κρύψει η Γαλλία τη ντροπή της. Ένα ψέμα των στατιστικών που μετράνε την ανεργία στο Clichy-sous-bois κι όχι στη cité, κι άρα μετράνε την ανεργία στις βιλίτσες και τις φροντισμένες μονοκατοικίες μαζί με την ανεργία στις τρώγλες αποθήκευσης εργατικού δυναμικού μιας χρήσης. Έτσι βγαίνει το 30-40% ανεργία, για να πούμε πως υπάρχει απλώς ένα κοινωνικό πρόβλημα κι όχι μια αγριότητα άνευ προηγουμένου, μια ντροπή και βία ασύγκριτη, στρατόπεδα συγκέντρωσης δίπλα από την Πόλη του Φωτός. Ένα ψέμα μας είπαν, για να μην υπάρχει υπεύθυνος, για να μην έχει πρόσωπο ο εχθρός κι ο καταπιεσμένος, για να μη νιώσουμε συμπάθεια και μίσος, αλλά απελπισία απέναντι στο κακό δίχως όνομα, και να παραδοθούμε γι'άλλη μια φόρα στην τρυφερή αγκαλιά του μοντέρνου επιστημονικού παπαδαριού, και να μας πει πάλι πως τα πράγματα είναι πολύπλοκα, πως τις λύσεις θα τις βρουν οι ειδικοί, πως εμείς αρκεί να καθίσουμε σπίτι μας στα ζεστά, αφού κι έξω αν βγούμε, οι μόνοι εχθροί θα είναι ανεμόμυλοι, φαντάσματα: η ανθρώπινη φύση και ο ψυχισμός, η αδυσώπητη κοινωνία, ο καπιταλισμός όπως μας τον εξήγησε το Κεφάλαιο.

Και συνεχίζω να περπατάω, να κάνω κύκλους για μισή ώρα και να βλέπω μόνο μιζέρια κι εγκατάλειψη και μαύρους, μαύρους, μαύρους και άραβες, άραβες, άραβες και που και που και κανένα λευκό. Μας είπαν ψέματα: ο καταπιεσμένος δεν είναι το απρόσωπο προϊόν ενός ουδέτερου μηχανισμού, ο καταπιεσμένος έχει πρόσωπο, έχει ιστορία, στην

περίπτωση μας έχει χρώμα, κι έχει και δεσμοφύλακα. Ο καταπιεσμένος δεν είναι εκεί, γιατί εκεί κατέληξε, γιατί ο καπιταλισμός είναι χαοτικός και άναρχος, αλλά γιατί ο καπιταλισμός έχει ανάγκη το κράτος και το κράτος τον υπηρετεί πιστά, με σχέδιο, με οργάνωση, και ξέρει, όταν χρειάζεται, να φτιάχνει και ανθρώπινες χωματερές. Ξέρει να ενταφιάζει στην ανυπαρξία τα ανθρώπινα απορρίμματα εκατονταετιών ιμπεριαλισμού για τη δόξα της Γαλλίας. Για να βγαίνουν μετά οι διανοούμενοι και οι πολιτικοί, οι συντηρητικοί και οι ριζοσπάστες, και να αναρωτιούνται, τι είδους συνείδηση μπορεί να έχει κάποιος που καίει ένα σχολείο, και γιατί κάποιος να πάει να κάψει το αυτοκίνητο του γείτονα αντί να γκρεμίσει ας πούμε τον πύργο του Eiffel. Ενώ η απάντηση είναι απλή: οι cités αυτοπυρπολήθηκαν για να βγουν από την ανυπαρξία, αυτοπυρπολήθηκαν για να πουν «είμαι εδώ, υπάρχω», και δυστυχώς, δεν πέτυχαν το στόχο τους, ακόμη δεν υπάρχουν· υπάρχουν μόνον τα μπανλιέ γενικώς και αορίστως· και δεν πρόκειται να υπάρξουν, γιατί για να υπάρξουν θα πρέπει η Γαλλία αφενός να παραδεχτεί την ιστορία της, να παραδεχτεί πως η αποικιοκρατία δεν ήταν μια χάρη που έκανε στους αγρίους, όπως διδάσκει ακόμη το ρεπουμπλικανικό σχολείο, και αφετέρου, να παραδεχτεί πως μπορεί κάποιος να υπάρχει δίχως να έχει ιδιοκτησία.

Πόσο καιρό ακόμα όλο αυτό θα κρατήσει
Εδώ και χρόνια θα έπρεπε να'χει σκάσει
Κρίμα που η ενότητα δεν ήταν στην πλευρά μας

(το τραγούδι συνεχίζει)

Και μ' αυτές τις σκέψεις έφυγα. Και γύρισα σπίτι μου κρατώντας τα ονόματα των δρόμων στο μπλοκάκι μου για να κάνω πιο ζωντανή την αφήγηση. Και γύρισα σπίτι μου αφήνοντας τη cité πίσω μου σαν ένα κακό όνειρο από το παρελθόν ή το μέλλον. Και γύρισα σπίτι μου για να μάθω πως η συγκέντρωση για την υπεράσπιση των δημόσιων υπηρεσιών ήταν μια επιτυχία και μάζεψε σαράντα χιλιάδες κόσμο, εκεί που οι συγκεντρώσεις για την εξέγερση και για το νόμο έκτακτης ανάγκης μάζευαν χίλιους και δυο χιλιάδες. Η γαλλική αριστερά και κοινωνία έχει χιούμορ. Έχει πολύ χιούμορ.

Ακούσαμε πολλά ανέκδοτα αυτές τις μέρες. Όπως το ωραίο, ότι οι εξεγερμένοι αν είχαν συνείδηση θα κατέβαιναν να κάψουν το Παρίσι (ενώ εμείς μπορούμε να έχουμε συνείδηση χωρίς να το καίμε). Ή το άλλο, που είναι πιο πετυχημένο όταν το ακούς από εναλλακτικό νεολαίο με επιμελώς ατημέλητο λουκ, ο οποίος έχει δώσει μια περιουσία για να μοιάζει με καρικατούρα επαναστάτη του εβδομήντα: ότι, λέει, αυτοί στα μπανλιέ έχουν διαφθαρεί από το καπιταλιστικό πνεύμα και αγοράζουν ακριβά ρούχα hip hop και χρυσές αλυσίδες και την τελευταία λέξη της τεχνολογίας για τα κινητά, κι εξεγείρονται για να μπορούν ν' αγοράσουν κι άλλα. Κι ένα ακόμη, που μοιάζει με το «τι χρώμα είχε το άσπρο άλογο του Ναπολέοντα» και που πηγαίνει ως εξής «μα γιατί οι εξεγερμένοι να καίνε το ρεπουμπλικανικό σχολείο». Κι ένα ακόμη καλύτερο: ότι λέει τα κάναν όλα οι μαφιόζοι, που είναι δυσαρεστημένοι, γιατί τους τρεις τελευταίους μήνες, χάρις στις επιτυχημένες επιδρομές του Σαρκό-Ζορό, κόπηκε η ροή ναρκωτικών προς τα μπανλιέ. Κι εδώ ίσως πρέπει να συμφωνήσουμε. Γιατί είναι προφανές πως οι συμμορίες, βλέποντας το στοκ να μειώνεται επικίνδυνα, αποφάσισαν ν' απαντήσουν καλώντας όλη την αστυνομική δύναμη της Γαλλίας στην περιοχή τους. Οπότε, δεδομένου ότι οι μπάτσοι πουλάνε τα ναρκωτικά, η επιχείρηση πήρε επιτέλους τα πάνω της. Μπορούσαν να επικροτήσουν όλον αυτόν τον λούμπεν παραλογισμό αξιοπρεπείς οργανώσεις όπως το PC, η LCR, η LO; Φυσικά όχι. Πώς να επικροτήσουμε τέτοιες ενέργειες σου λέει, αφού αυτοί οι ανεγκέφαλοι επιτίθονταν ακόμη και στους πυροσβέστες, ενώ κάθε φυσιολογικός άνθρωπος που ανάβει μια φωτιά το κάνει για να έρθουν οι πυροσβέστες και να τη σβήσουν!

Αυτή ήταν μέσες άκρες η επιχειρηματολογία της γαλλικής αριστεράς (και πολλών «ελευθεριακών »!) αυτές τις μέρες. Μια επιχειρηματολογία, που μοιάζει με χιουμοριστική επανάληψη της στάσης της στον πόλεμο της Αλγερίας, όταν έλεγε στους Αλγερινούς πως έχουν δίκιο, αλλά όχι και να βάζουν και βόμβες σε καλάθια. Και μια μέρα ένας αλγερινός ηγέτης τους απάντησε «δώστε μας τα βομβαρδιστικά και σας δίνουμε τα καλάθια». Αλλά δεν το άκουσαν. Οπότε τώρα λένε πως τα μπανλιέ έχουν δίκιο, αλλά όχι και να αυτοπυρπολούνται. Η Αριστερά δεν είναι πια εδώ κι ίσως και ποτέ να μην ήταν. Η Δεξιά όμως είναι εδώ. Και θυμάται. Και κατέβασε όλες τις δυνάμεις του κράτους. Όλα τα CRS που προπονούσε τόσα χρόνια με συχνές εφόδους στα μπανλιέ. Και όλο το νομικό οπλοστάσιο, με πρώτο και κύριο το νόμο του '55.

Ο νόμος του '55, ψηφίστηκε για να εφαρμοστεί στην Αλγερία. Τι να πρωτοπείς για την Αλγερία. Για τις συνοπτικές εκτελέσεις ή για τα εκλεπτυσμένα βασανιστήρια; Ας πούμε πως αυτά οι Γάλλοι τα είδαν μόνο σε ντοκυμαντέρ. Αλλά τη σφαγή του '61; Αυτή έγινε εδώ …καμιά κα-

Ο πόλεμος των κόσμων

τοσταριά μέτρα από τη Notre Dame… λίγο παραπέρα από τη fontaine, όπου δίνουμε όλα μας τα ραντεβού…

Στις 17 Οκτώβρη του 1961, το γαλλικό τμήμα του εθνικού απελευθερωτικού μετώπου της Αλγερίας καλεί τους Αλγερινούς της Γαλλίας να διαδηλώσουν ενάντια στα μέτρα που έχει επιβάλλει ο διευθυντής της παρισινής αστυνομίας Maurice Papon. Ο Papon, στις 5 Οκτώβρη είχε

επιβάλλει, πατώντας στο νόμο του '55, απαγόρευση κυκλοφορίας κατά τη διάρκεια της νύχτας σε όλους τους Αλγερινούς της πρωτεύουσας. Η διαδήλωση ξεκινάει στις οχτώ και τριάντα το βράδυ από το Champs-Elysées. Είναι μη βίαιη, και συμμετέχουν ολόκληρες οικογένειες, γυναίκες και παιδιά. Ο De Gaulle δίνει το ελεύθερο στην αστυνομία και οι διαδηλωτές πετιούνται νεκροί στο Σηκουάνα. Εκατοντάδες πτώματα πλέουν κάτω στο ποτάμι. Οι μετριοπαθείς υπολογισμοί μιλάνε για τουλάχιστον διακόσιους νεκρούς. Τον ακριβή αριθμό, δε θα τον μάθουμε ποτέ. Η δε Γαλλία, αναγνώρισε τη σφαγή μόλις το 1997.

Αυτό το νόμο διάλεξε το γαλλικό κράτος για να επιβάλλει την τάξη στις εξεγερμένες cités, λέγοντας στους εξεγερμένους πως «από τότε που πνίγαμε τους γονείς και τους παππούδες σας στο Σηκουάνα, μη νομίζετε πως έχουν αλλάξει και πολλά». Γιατί το γαλλικό κράτος ξέρει καλά ποιοι ξεσηκώθηκαν, πολύ καλύτερα από τους επαναστάτες της παντόφλας που νομίζουν πως όλο το ζήτημα αναλύεται στην ανεργία και την οικονομική μετανάστευση και πως η αποικιοκρατική ιστορία και μετα-αποικιακή ιδεολογία του γαλλικού κράτους είναι ένα εποικοδόμημα δευτερεύουσας σημασίας. Όχι, οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι απλώς εκμεταλλευόμενοι όπως κάθε εργαζόμενος, οι άνθρωποι αυτοί είναι τα παιδία της Ρεπουμπλίκ που εδώ και αιώνες έχει αναλάβει επισήμως να τους «διαπαιδαγωγήσει» και από «αθώα παιδιά» να τους οδηγήσει στην «ωρίμανση» που εκπροσωπεί ο δυτικός «πολιτισμός». Αυτό είναι που τους κοπανάει η Ρεπουμπλίκ εδώ και αιώνες σε όλα τα διπλωματικά κείμενα και με όποιον άλλο τρόπο μπορεί. Και τώρα που έχουν έρθει στη Γαλλία, τώρα που την απελευθέρωσαν, την ανοικοδόμησαν και τη νιώσανε δικιά τους, τώρα που θεωρούν και οι ίδιοι τον εαυτό τους Γάλλο και το παραμύθι περί «ωρίμανσης» δε δουλεύει πια, η Ρεπουμπλίκ αρνείται να τους δώσει τη θέση που τους υποσχέθηκε, αρνείται να τους δώσει «ελευθερία, ισότητα, αδερφότητα». Και αρνείται γιατί δεν μπορεί. Και δεν μπορεί, γιατί δεν υπάρχει. Αυτό που υπάρχει είναι ο νόμος του αφεντικού και του ιδιοκτήτη. Αυτό που υπάρχει είναι ο νόμος του '55 για την Αλγερία. Αυτό που υπάρχει είναι τα ματ κι οι ασφαλίτες. Αυτό που υπάρχει είναι ότι κάποιοι άνθρωποι πρέπει να παραμείνουν δούλοι γιατί κατάγονται από την Αλγερία και το Μαρόκο (ναι, γιατί ο καπιταλισμός χρειάζεται δούλους). Και το κράτος τους θυμίζει τη θέση τους δείχνοντας το πραγματικό του πρόσωπο. Το κράτος τους λέει πως είναι ακόμη τα «παιδιά» της Ρεπουμπλίκ, με την πατρική φωνή του Προέδρου της δημοκρατίας, και αναλαμβάνει εκ νέου τη διαπαιδαγώγησή τους στα γκουλάγκ των παριζιάνικων προαστίων.

Κι αυτή τη φορά δεν είναι Μάης, δεν είναι Άνοιξη, δεν έχει στοργικούς διανοούμενους να εξηγήσουν, ρομαντικούς επαναστάτες να φωνάξουν,

Γαλλικά banlieues:

Ένας μετα-αποικιακός εφιάλτης

του **Dino Costantini**
(μτφ. από τα ιταλικά, Σ. Σιαμανδούρας)

Ακόμη κι ο Σιράκ κατάλαβε πως: *η κρίση των banlieues δεν αιτιολογείται με αποκλειστική αφετηρία την παρακμή της περιφέρειας.* Δεν γεννάται απλώς από την άγρια *πρεκαροποίηση* της αγοράς εργασίας, από την ολοένα εντεινόμενη πόλωση της κοινωνίας, από τη γενικευμένη αύξηση της ανεργίας, που βεβαίως στα banlieues αγγίζει επίπεδα ρεκόρ (σε σχέση με την υπόλοιπη χώρα τα ποσοστά ανεργίας είναι διπλάσια για τους κατοίκους, τριπλάσια για τους νέους, τετραπλάσια για τις γυναίκες). Η κρίση των banlieues –στα οποία οι Γάλλοι αναφέρονται με τον όρο *ευαίσθητες γειτονιές*– δεν είναι το μηχανικό αποτέλεσμα της συγκέντρωσης της μιζέριας. Τα χαρακτηριστικά της φτώχειας και της ανεργίας δεν είναι σε θέση να εξαντλήσουν το ερώτημα, το οποίο, για να μπορέσει να γίνει κατανοητό σε όλη του την έκταση, πρέπει να αναλυθεί και με πολιτιστικούς όρους. Το οικονομικό και κοινωνικό ρήγμα που χωρίζει τα banlieues από τα αστικά κέντρα πρέπει να συμπληρωθεί από ένα άλλο ρήγμα, ένα ρήγμα σε βάση εθνο-πολιτιστική, ανάμεσα στους Γάλλους από καταγωγή –de souche– και τους Γάλλους που προέρχονται από τη μετανάστευση –issus de l'immigration–. Δεδομένου ότι οι μεταναστευτικοί πληθυσμοί προέρχονται σε μεγάλο βαθμό από τις πρώην γαλλικές αποικίες, αυτό το ρήγμα –που πολλοί υποστηρίζουν πως θέτει σε άμεση αμφισβήτηση το ρεπουμπλικανικό μοντέλο ενσωμάτωσης– δεν μπορεί να γίνει κατανοητό έξω από το πλαίσιο αναφοράς της γαλλικής αποικιακής ιστορίας, μιας ιστορίας που όσο παρούσα είναι στη ζωή της χώρας, άλλο τόσο παραμένει απούσα από τον πολιτικό λόγο και περιθωριοποιημένη στον ακαδημαϊκό χώρο[1].

Το banlieue αποτελεί την κυριότερη ένδειξη του αποικιακού ρήγματος το οποίο διαπερνά απ' άκρη σ' άκρη τη γαλλική κοινωνία[2], ένα ρήγμα που γίνεται όλο και πιο δύσκολο να καλυφθεί. Και που γίνεται όλο και πιο βαθύ, στο βαθμό που η χώρα δεν έχει κάνει καμιά αξιόλογη προσπάθεια για τη δημιουργία μιας συλλογικής μνήμης ανάμεσα στους πληθυσμούς που έχουν ζήσει την αποικιακή ιστορία από την οπτική γωνία του αποικιοκράτη, και τους πληθυσμούς που έχουν κληρονομήσει τη μνήμη της αποικιακής καταπίεσης και των αγώνων για την εθνική ανεξαρτησία. Ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι το σχετικό με το «νόμο 2005-158 της 23ης Φεβρουάριου 2005, αναφορικά με την εθνική αναγνώριση και την εθνική συνεισφορά των επαναπατρισμένων Γάλλων», του οποίου το άρθρο 4 ορίζει όπως «τα σχολικά προγράμματα να αναγνωρίζουν ειδικότερα το θετικό ρόλο της υπερπόντιας γαλλικής παρουσίας, και ιδιαίτερα στην Βόρεια Αφρική, και να αποδίδουν στις θυσίες των μαχητών του γαλλικού στρατού, που προέρχονται από αυτές τις περιοχές, την ξεχωριστή θέση που δικαιούνται». Ο νόμος εγγράφεται σε ένα γενικότερο σχέδιο ιστορικού αρνητισμού (που διαπερνά το σύνολο της «Πρότασης νόμου 667 της 5 Μαρτίου 2003»[3]) το οποίο επιχειρεί να ελαχιστοποιήσει τη σημασία των αποικιοκρατικών εγκλημάτων[4] και να νομιμοποιήσει

την αποικιοκρατία ως έργο σε γενικές γραμμές θετικό. Ο νόμος –του οποίου η έγκριση ξεσήκωσε άμεσα μεγάλη πολεμική[5]– μακρά από το να θέτει το στόχο της κατασκευής μιας συλλογικής μνήμης, ανύψωσε την άποψη της μιας πλευράς σε ανασκευή υποχρεωτική για το σύνολο του γαλλικού πληθυσμού, συνεισφέροντας έτσι στο να οξύνει, μέσα από των πόλεμο μνήμης, τις αντιθέσεις που διχάζουν την μετα-αποικιακή γαλλική κοινωνία.

Η έλλειψη αναγνώρισης, από μέρους της κοινωνίας, της αποικιακής ιστορίας της χώρας –για την οποία οι προερχόμενοι από τη μετανάστευση γάλλοι διατηρούν την πλέον οδυνηρή μνήμη–, είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια θεωρητική ανεπάρκεια –στην οποία αναφέρονται πολλοί αγγλοσάξονες σχολιαστές, αντιπροτείνοντας ως λύση την πολυπολιτισμική συνταγή–, είναι μια παράμετρος που μπορεί να εξηγήσει το σημερινό αδιέξοδο του ρεπουμπλικανικού μοντέλου ενσωμάτωσης. Μια μελέτη πάνω στο ρόλο της ρεπουμπλικανικής καθολικότητας αναφορικά με την νομιμοποίηση της γαλλικής αποικιοκρατίας φαίνεται σήμερα ιδιαίτερα επείγουσα. Η ασφάλεια της αναπαράστασης ενός πολιτισμού που τείνει προς την καθολικότητα, την οποία προσφέρει η ρεπουμπλικανική παράδοση στη Γαλλία –γαλλική ιδιαιτερότητα αποφασιστικής σημασίας– είναι αυτή που έδωσε τα πιο ισχυρά και διαρκή επιχειρήματα νομιμοποίησης αναφορικά με τη γαλλική αποικιοκρατία και τους κατακτητικούς της πολέμους. Πόλεμος ανθρωπιστικός ο αποικιοκρατικός, κατάλληλος να φέρει το τέλος της βαρβαρότητας και της εξαχρείωσης, στην οποία οι λαοί θα βρίσκονταν ακόμα, μη μπορώντας να την ξεπεράσουν παρά μόνο μέσα από τη πολιτική μορφή της Ρεπουμπλίκ[6]. Πόλεμος της θείας πρόνοιας, κατάλληλος να οδηγήσει προς τον πολιτισμό τους ανώριμους λαούς, τους καθυστερημένους από την αναπαραγωγή των λανθασμένων πολιτιστικών τους συνηθειών και ανίκανους να πάρουν τη μεγάλη οδό της Ιστορίας, της Προόδου και του Πολιτισμού, των οποίων η Ρεπουμπλίκ αποτελεί το πλέον αντιπροσωπευτικό παράδειγμα. Πόλεμος αναγκαίος, κατάλληλος να εξαγάγει τις καθολικές αρχές του Δικαίου, της Δημοκρατίας και του σεβασμού της ανθρώπινης Αξιοπρέπειας, με τη δυσάρεστη εξαίρεση μερικών παράπλευρων απωλειών, μερικών περιθωριακών περιστατικών βίας. Από τον πόλεμο για την κατάκτηση της Αλγερίας, μέχρι τη

φάκελος / εξέγερση στη μητρόπολη

αισθαντικούς καλλιτέχνες να διαδώσουν. Αυτή η γενιά είναι μόνη της και μόνη της καίγεται, κάτω από το βάρος της σιωπής, της υποκρισίας, του νόμου και της τάξης.

Κλείνω παραθέτοντας απλώς τις διατάξεις του νόμου κάτω από τον οποίο θα ζούμε στη Γαλλία για τους επόμενους τρεις μήνες, χάρις στην υποκρισία της αριστεράς που αναμασάει το ψέμα της Ευρώπης (η Γαλλία διατηρεί το δικαίωμα να μην εφαρμόζει την ευρωπαϊκή συνθήκη ανθρωπίνων δικαιωμάτων, με την προϋπόθεση να… έχει ενημερώσει πρώτα) και τη βαθιά ανοσία της γαλλικής κοινωνίας που ζει τη συλλογική ψύχωση της, υπεράνω όλων, ρεπουμπλικανικής τάξης και ασφάλειας.

Από μιαν ολόκληρη γενιά κάψατε τα φτερά
Τσακίσατε τα όνειρα, στειρώσατε το σπόρο της ελπίδας
(πάντα το ίδιο, λογοκριμένο τραγούδι)

Άρθρο 5

Η κήρυξη κατάστασης εκτάκτου ανάγκης δίνει στο νομάρχη, του οποίου η νομαρχία βρίσκεται εξολοκλήρου ή εν μέρει μέσα σε μια περιφέρεια ορισμένη από το άρθρο 2, τη δυνατότητα:

1ον Να απαγορεύσει την κυκλοφορία προσώπων ή οχημάτων σε τόπους και ώρες ορισμένες με απόφαση.

2ον Να ορίσει, με απόφαση, ζώνες προστασίας ή ασφάλειας, όπου η παραμονή των προσώπων είναι ρυθμισμένη.

3ον Να απαγορεύσει τη διαμονή σε ολόκληρο ή μέρος του νομού για κάθε πρόσωπο που επιδιώκει να εμποδίσει, με οποιονδήποτε τρόπο, τη δράση της δημόσιας εξουσίας.

Άρθρο 6

Ο υπουργός εσωτερικών σε κάθε περίπτωση και, στην Αλγερία, ο γενικός διοικητής, μπορούν να ορίσουν κατ' οίκον περιορισμό σε εδαφική περιοχή ή καθορισμένο τόπο για οποιοδήποτε πρόσωπο.

Άρθρο 8

Ο υπουργός εσωτερικών για το σύνολο της περιοχής όπου έχει επιβληθεί κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, ο γενικός διοικητής για την Αλγερία και ο νομάρχης για το νομό, μπορούν να διατάξουν προσωρινό κλείσιμο για τις αίθουσες θεαμάτων, κατανάλωσης ποτών και τους τόπους συνάντησης πάσης φύσεως.

Μπορούν επίσης να απαγορευτούν, με τρόπο γενικό ή ειδικότερο, οι συγκεντρώσεις με χαρακτήρα πρόκλησης ή συντήρησης της αταξίας.

Άρθρο 11

Η απόφαση που κηρύσσει ή ο νόμος που επεκτείνει την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, μπορούν με μια ρητή διάταξη:

1ον Να δώσουν στις διοικητικές αρχές που αναφέρονται στο άρθρο 8 τη δικαιοδοσία να διατάξουν έρευνα κατ' οίκον τη μέρα όπως και τη νύχτα.

2ον Να επιφορτίσουν τις ίδιες αρχές με το δικαίωμα να πάρουν όλα τα μέτρα για να εξασφαλίσουν τον έλεγχο του τύπου και των δημοσιεύσεων κάθε είδους, όπως και των ραδιοφωνικών εκπομπών, των κινηματογραφικών προβολών, των θεατρικών παραστάσεων.

Καληνύχτα Γαλλία. Το σινεμά τελείωσε.

Σιαμανδούρας Σωτήρης, Παρίσι 20/11/' 05

σημερινή μας πολιτική πραγματικότητα, βρίσκουμε ακέραιη τη βασική αρχή πάνω στην οποία στηρίζεται η νομιμοποίηση κάθε αποικιοκρατικού πολέμου:

«πως ένας πόλεμος ενάντια σε βαρβάρους δεν είναι πόλεμος. Πως αυτός ο πόλεμος δεν είναι τέτοιος, αφού δε γίνεται ενάντια σε ένα άλλο ευρωπαϊκό έθνος αλλά ενάντια σε έναν λαό απολίτιστο.[7]»

Και είναι με αφετηρία μια τέτοια αντίληψη των σχέσεων ανάμεσα στους λαούς των αποίκων και τους λαούς των εποικισμένων, που η Ρεπουμπλίκ μπόρεσε να συλλάβει την αποικιοκρατία ως ηθικό χρέος, ως θεία αποστολή στο όνομα και για λογαριασμό των καθολικών ρεπουμπλικανικών αρχών:

«Εάν έχουμε το δικαίωμα να πάμε στους βαρβάρους –έλεγε στις 27 Μαρτίου 1884 ο Jules Ferry στο γαλλικό κοινοβούλιο- *είναι γιατί έχουμε το καθήκον να τους εκπολιτίσουμε.*[8]»

Δικαίωμα και χρέος που προκύπτει απευθείας από την κεντρική αποδοχή της αποικιακής γαλλικής σκέψης, με βάση την οποία αυτή η επιχείρηση γίνεται αντιληπτή ως ολοκλήρωση της δικής της τάσης προς το καθολικό.

Η αποικιοκρατία έχει εδώ και καιρό ανακηρυχθεί από τη ρεπουμπλικανική Γαλλία ως ηθική αποστολή στο όνομα και για λογαριασμό της ανθρωπότητας. Άλλωστε, η γαλλική αποικιοκρατία δεν θα μπορούσε να θέσει ως στόχο τον εκπολιτισμό του κόσμου δίχως να χαρακτηρίσει τους πληθυσμούς των αποικιών καθυστερημένους, υπανάπτυκτους και απολίτιστους, αν όχι απλώς βαρβάρους και άγριους. Έτσι χαρακτηρισμένοι, οι λαοί των αποικιών μπόρεσαν να θεωρηθούν, για λόγους πολιτιστικούς, ανεπίδεκτοι άμεσης ενσωμάτωσης. Η σταδιακή ενσωμάτωση-εκπολιτισμός των εποικισμένων πληθυσμών, η ολοκληρωτική τους αφομοίωση στο ενιαίο σώμα του γαλλικού έθνους, μπόρεσε έτσι να προβληθεί ως διακηρυγμένος στόχος της αποικιοκρατίας. Αυτή η υπόσχεση της ενσωμάτωσης επαναλήφθηκε άπειρες φορές στην ιστορία της γαλλικής αποικιοκρατίας, δίχως ωστόσο να πραγματοποιηθεί ποτέ. Για τους λαούς νηπίων, τους αναγκαία τοποθετημένους κάτω από τη γαλλική κηδεμονία, η ενσωμάτωση δε θα μπορούσε παρά να βρίσκεται στο τέρμα μια υπομονετικής εκπαιδευτικής διαδικασίας. Η υπόσχεση της ανύψωσης των εποικισμένων λαών στην τελειότητα του πολιτισμού, που αντιπροσωπεύεται από τη σταδιακή αποδοχή τους στην ευτυχισμένη πληρότητα των δικαιωμάτων του πολίτη της Ρεπουμπλίκ, η υπόσχεση της ενσωμάτωσης, θα παραμείνει για δεκαετίες ο κεντρικός άξονας της στρατηγικής αυτό-νομιμοποίησης της αποικιοκρατίας.

Στην πραγματικότητα και πέρα από κάθε υπόσχεση, τα πλέον τυπικά χαρακτηριστικά μιας αποικιακής κοινωνίας –και η γαλλική δεν αποτελεί εξαίρεση στον κανόνα– είναι, όπως δίδαξε ο Frantz Fanon, οι αυστηροί κοινωνικοί διαχωρισμοί και η παγίωσή τους. Σαν εφιαλτική μηχανή, η αποικιοκρατία συγχώνευσε παιδιά διαχωρισμένα σε βάση εθνική ή πολιτισμική, πληθυσμούς με δικαιώματα διαφορετικά: από τη μια οι έποικοι, με το μονοπώλιο της περιοχής, φορείς των καθολικών αξιών της Ρεπουμπλίκ, κι από την άλλη οι εποικισμένοι, δεμένοι στη μερικότητα των δικών τους παράλογων εθίμων, καταδικασμένοι στην οικονομική υποτέλεια λόγω της ηθικής ανεπάρκειας της δικής τους κουλτούρας αναφοράς. Οι κάτοικοι των banlieues φαίνεται πως δεν έχουν βγεί ακόμη από αυτόν τον εφιάλτη. Επισήμως, η ενσωμάτωση έχει ολοκληρωθεί, αλλά στην πραγματικότητα παραμένει μια υπόσχεση. Γάλλοι με πλήρη δικαιώματα, η πίστη τους στο πολίτευμα τίθεται μονίμως σε ντε φάκτο αμφισβήτηση στα πλαίσια μιας υποτιθέμενης ηθικής ανικανότητας να προσαρμοστούν στους κανόνες της κοινωνικής συνύπαρξης. Εξομοιωμένοι σε συμβολικό επίπεδο με ξένους, αυτοί οι πολίτες της Ρεπουμπλίκ υφίστανται όλες τις συνέπειες του στιγματισμού της μετανάστευσης που χαρακτηρίζει τον πολιτικό λόγο των τελευταίων χρόνων. Εκτεθειμένοι στους βίαιους και εξευτελιστικούς αστυνομικούς ελέγχους, καταδικασμένοι κοινωνικά στην κληρονομική μετάδοση της κατωτερότητας και της μιζέριας, τείνουν να οπισθοχωρήσουν σε ένα εθνικό ή θρησκευτικό ανήκειν, μετατρέποντας έτσι την επιβεβλημένη εικόνα σε διεκδικήσιμη ταυτότητα. Φυλακισμένοι καθώς μένουν στην από την κυρίαρχη κοινωνία προσχεδιασμένη εικόνα, η δυσπιστία τους, αντιμέτωπη με τις πραγματικές πιθανότητες ενσωμάτωσής τους, δεν μπορεί παρά να μεγαλώνει διαρκώς. Κι όταν η οργή τους ξεσπάει σε βία, η γαλλική κυβέρνηση δεν χάνει την ευκαιρία να υπογραμμίσει στους κατοίκους των banlieues τους λόγους της περιθωριοποίησής τους. Ο «νόμος 55-385 της 3 Απριλίου 1955 για την επιβολή κατάστασης έκτακτης ανάγκης», που ταχύτατα ξεθάφτηκε για την αντιμετώπιση της κρίσης, γεννήθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας και προβλέπει μια σειρά από μέτρα, άκρως περιοριστικά για την πολιτική ελευθερία: απαγόρευση κυκλοφορίας, ζώνες προστασίας ή ασφάλειας, κατ' οίκον περιορισμό, κλείσιμο των αιθουσών θεαμάτων, των τόπων κατανάλωσης ποτών και των τόπων συνάντησης κάθε φύσεως, και, για τη νικηφόρα διεκπεραίωση του μοντέρνου πολέμου της εικόνας, ο νόμος προβλέπει «τον έλεγχο του τύπου και των εκδόσεων κάθε είδους, όπως και των ραδιοφωνικών εκπομπών, των κινηματογραφικών προβολών και των θεατρικών παραστάσεων».

Τίποτε το παράξενο λοιπόν αν –για να παραφράσουμε τον Fanon– όταν ο κάτοικος των banlieues ακούει για ρεπουμπλικανική ενσωμάτωση

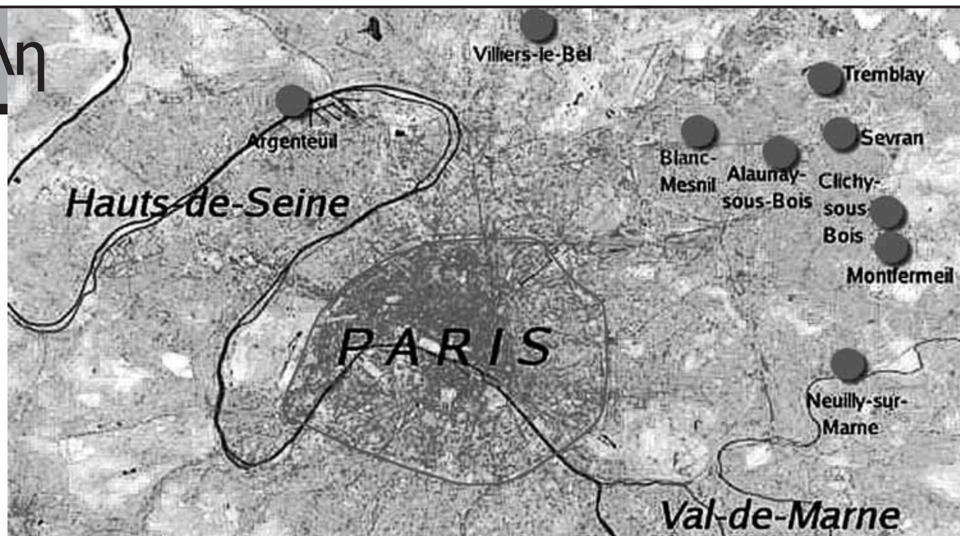
«βγάζει τη ματσέτα του ή τουλάχιστον βεβαιώνεται πως την έχει πρόχειρη[9]*».*

Σημειώσεις

1. Η μετα-αποικιακή σκέψη άρχισε να αναπτύσσεται στη Γαλλία –με χίλιες δυσκολίες– μόλις τα τελευταία χρόνια, παρά το γεγονός ότι στις αγγλοσαξωνικές χώρες είναι αντικείμενο αναγνωρισμένο εδώ και δεκαετίες. Ανάμεσα στους πιο σημαντικούς τίτλους που παρουσιάστηκαν τα τελευταία χρόνια μπορούμε να αναφέρουμε τους εξής: P. Blanchard, N. Bancel, S. Lemaire (dir.), *La fracture coloniale,* La Découverte, 2005; P. Weil, S. Dufoix (dir.), *L'esclavage, le colonisation et après,* PUF, 2005; O. Le Cour Grandmaison, *Coloniser exterminer. Sur la guerre et l'Etat colonial*, Fayard, 2005; A. Hajjat, *Immigration postcoloniale et mémoire,* L'Harmattan, 2005; M. Sidi Barkat, *Le corps d'exception. Les artifices du pouvoir coloniale et la destruction de la vie,* Editions Amsterdam, 2005; P. Blanchard, N. Bancel, S. Lemaire, *La République coloniale. Essai sur une utopie,* Albin Michel, 2003.
2. Αυτή η θέση βρίσκεται στη βάση των διεκδικήσεων των υπογραφόντων του καλέσματος «Είμαστε όλοι ιθαγενείς της Ρεπουμπλίκ!... Κάλεσμα για την οργάνωση της μετα-αποικιακής αντι-αποικιοκρατίας», http://toutesegaux.free.fr/article.php3?id_article=90
3. Η οποία αναφέρει τα εξής: «Η ιστορία της γαλλικής παρουσίας στην Αλγερία εξελίσσεται ανάμεσα σε δυο συγκρούσεις: την αποικιακή κατάκτηση από το 1840 ως το 1847, και τον πόλεμο της ανεξαρτησίας που έληξε με τη συμφωνία του Evian το 1962. Κατά την περίοδο αυτή, ωστόσο, η Ρεπουμπλίκ μετέφερε στη γη της Αλγερίας την επιστημονική, τεχνική και διοικητική της γνώση, την κουλτούρα και τη γλώσσα της, και πολλοί άνδρες και γυναίκες, συχνά περιορισμένων οικονομικών δυνατοτήτων και με προέλευση απ' όλη την Ευρώπη κι από κάθε είδους θρησκευτική πίστη, δημιούργησαν οικογένειες σε αυτό που τότε ήταν ένα τμήμα της Γαλλίας. Είναι σε μεγάλο βαθμό χάρις στο κουράγιο τους και το επιχειρηματικό τους πνεύμα, που αναπτύχθηκε η χώρα. Γι' αυτούς τους λόγους μας φαίνεται θεμιτό και δίκαιο να αναγνωρίσει η εθνική μνήμη το έργο των περισσοτέρων από αυτούς τους άνδρες και τις γυναίκες, οι οποίοι με τη δουλειά τους και τις προσπάθειές τους, και κάποιες φορές με τίμημα την ίδια τους τη ζωή, αντιπροσώπευσαν τη Γαλλία στην άλλη όχθη της Μεσογείου, για περισσότερο από έναν αιώνα. »
4. Cfr.O. *Le Cour Grandmaison, Coloniser exterminer. Sur la guerre et l'Etat colonial,*Fayard, 2005, M.Ferro, *Le Livre noir du colonialisme,* Robert Lafont, 2003, Y.Benot, *Massacres coloniaux,* La Découverte, 2001
5. Η Le Monde δημοσίευσε στις 25 Μαρτίου ένα «κάλεσμα ιστορικών», για την κατάργηση του άρθρου τέσσερα, υπογεγραμμένο από χιλιάδες εκπαιδευτικούς
6. σημ. του μεταφραστή: δεδομένης της γαλλικής ιδιαιτερότητας, αφήνω τη République αμετάφραστη σε όλο το κείμενο
7. G. Manceron, *Marianne et les colonies,* La Découverte, 2003, σ. 98
8. J. Ferry, δες G. Manceron, idem, σ. 102
9. F. Fanon, *Les damnés de la terre,* La Découverte, 2002, σ. 46

φάκελος / εξέγερση στη μητρόπολη

C'est la zone...

Από το Παρίσι των οδοφραγμάτων στις ζώνες του διαχωρισμού

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του 1830, η χωροταξία του Παρισιού έπαιξε άσχημο παιχνίδι στα κυβερνητικά στρατεύματα. Παγιδευμένοι στα στενά, οι στρατιώτες δέχονταν καταιγισμό από γρανιτένιους κυβόλιθους (που χρησιμοποιούνταν για το στρώσιμο των δρόμων) από εξεγερμένους που βρίσκονταν στις στέγες των σπιτιών. Οι κυβόλιθοι μετατράπηκαν σε άμεσα προσβάσιμο υλικό για δημιουργία οδοφραγμάτων: 6.000 υψώθηκαν το 1830. Ο Haussmann διορίστηκε ως αναμορφωτής του Παρισιού μετά τις εξεγέρσεις του 1830 και του 1848· αποφάσισε να ελαχιστοποιήσει τη δυνατότητα στησίματος οδοφραγμάτων μέσω της καταστροφής των στενών δρόμων και της αντικατάστασής τους από φαρδιές λεωφόρους *(τα παρισινά βουλεβάρτα χαρακτηρίζονται από πρωτοφανές πλάτος: κάθε κατεύθυνση αποτελείται από 4-5 λωρίδες· ανάμεσα στις δύο κατευθύνσεις υπάρχει λωρίδα πράσινου, ενώ στην άκρη κάθε κατεύθυνσης υπάρχει παράδρομος 1-2 λωρίδων κυκλοφορίας που διαχωρίζεται από την κύρια οδό με δενδροστοιχεία).* Οι φαρδιές λεωφόροι του Hausmmann επιτελούσαν και έναν επιπλέον στόχο: διευκόλυναν τη γρήγορη μεταφορά στρατευμάτων. Επιπλέον, έδιναν τη δυνατότητα στις δυνάμεις καταστολής να αποκλείσουν και να ελέγξουν οποιαδήποτε γειτονιά, αποκόπτοντάς την από την υπόλοιπη πόλη. Ο Walter Benjamin, στο δοκίμιό του "Παρίσι, η Πρωτεύουσα του Δέκατου Ένατου Αιώνα" (1935) αναφέρει: τα νέα, μεγάλα βουλεβάρτα «που στα εγκαίνιά τους καλύπτονταν από ύφασμα και αποκαλύπτονταν ως μνημεία (...) συνέδεαν με ευθεία γραμμή τις εργατικές συνοικίες με τα στρατόπεδα». Σε επίπεδο συμβολισμού, τα βουλεβάρτα συντελούσαν την αποτύπωση στο χώρο της ιδεολογίας της αυτοκρατορίας. «Το όραμα του Haussmann στον αστικό σχεδιασμό ήταν οι ευθείς, φαρδιές λεωφόροι που ανοίγονταν προς το βάθος μιας συγκεκριμένης προοπτικής, όπου οι ναοί της καπιταλιστικής πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας συναντούσαν την αποθέωσή τους» *(όποιος έχει κάνει μια βόλτα στο Παρίσι με ευκολία διαπιστώνει πως όλα τα σημαντικά κέντρα εξουσίας καθώς και τα μνημεία-σύμβολα της γαλλικής αυτοκρατορικής ισχύος βρίσκονται στο βάθος μιας θέασης μέσα από ένα στημένο αστικό σκηνικό όπου η ανθρώπινη διάσταση χάνει την υπόστασή της).* Πέρα από την κατασταλτική και συμβολική αξία τους, τα βουλεβάρτα στόχευαν και στο οικονομικό πεδίο. Στο ίδιο έργο ο Benjamin αναφέρει «βάση για τον επανασχεδιασμό του Παρισιού αποτέλεσε ο Ναπολεόντειος ιμπεριαλισμός που ενίσχυσε το επενδυτικό κεφάλαιο, καθώς η ανοικοδόμηση της πόλης έδωσε τροφή σε μια οικοδομική κερδοσκοπία που ελάχιστα απείχε από την απροκάλυπτη απάτη».

Η αύξηση της αξίας γης και η άνοδος των ενοικίων οδήγησαν το προλεταριάτο έξω από το κέντρο, στα προάστια. Άρχισε ο σχηματισμός μιας "κόκκινης ζώνης". Σε όσες περιπτώσεις οι εργάτες δεν εκδιώχτηκαν λόγω της κατεδάφισης των γειτονιών για τη διάνοιξη των βουλεβάρτων, αναγκάστηκαν να φύγουν λόγω της ανόδου των ενοικίων. Η "κατεδαφιστική" ανοικοδόμηση του Haussmann οδήγησε τους πιο πιθανούς για εξέγερση πληθυσμούς στα όρια της πόλης. Ταυτόχρονα, ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα, στο Παρίσι άρχισε να εφαρμόζεται η ενσωμάτωση της κυκλοφορίας στον καπιταλιστικό κύκλο της παραγωγής. Η μεταφορά από την κατοικία στον χώρο εργασίας και το αντίστροφο άρχισε να εφαρμόζεται σε μαζική κλίμακα. *«Εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες που δουλεύουν στο κέντρο της πόλης, κοιμούνται στα προάστια. Η μετακίνησή τους θυμίζει την παλίροια: κάθε πρωί συρρέουν στο Παρίσι· τα βράδυα, το ίδιο κύμα ανθρώπων ρέει προς τα έξω. Είναι μια μελαγχολική εικόνα ... θα πρόσθετα πως είναι η πρώτη φορά που η ανθρωπότητα συνήγρησε σε ένα θέαμα τόσο καταστροφικό για το ανθρώπινο πνεύμα»* (A. Gravneau, *L'ouvrier devant la societe* -Paris, 1868, παρατίθεται στο δοκίμιο του Benjamin).

Ο Haussmann σχεδίασε σιδηρόδρομους που θα συνέδεαν τα προάστια με το κέντρο του Παρισιού. Ενώ οι αποστάσεις κατακτήθηκαν από τους σιδηροδρόμους, ό,τι ήταν πραγματικά κοντινό απομακρύνθηκε στο άπειρο. Την ίδια στιγμή που τα μαζικά μέσα μεταφοράς επέτρεπαν τη μεταφορά σε σύντομο χρονικό διάστημα, οι γείτονες απομακρύνονταν όλο και περισσότερο. Η βιομηχανοποίηση απαιτούσε περισσότερες ώρες εργασίας, περισσότερες ώρες μεταφοράς· δεν θα υπήρχε πια χρόνος για κοινωνικότητα.

Εφιάλτες στις πόλεις-υπνωτήρια

Η υλοποίηση του διαχωρισμού μέσα από το δομημένο χώρο περνάει σε νέα φάση μετά το τέλος του 2ου παγκ. πόλεμου. Η αυτοκρατορία καταρρέει. Σταδιακά, αντιαποικιοκρατικά κινήματα εμφανίζονται στις περισσότερες γαλλικές αποικίες. Τα HLM (Habitation de Loyer Modéré = Κατοικίες Μετριασμένου Ενοικίου) ήταν η απάντηση στην κρίση: εξασφάλισαν τη βιομηχανική έκρηξη της Γαλλίας στη δεκαετία του '50, όταν η ανεργία δεν ξεπερνούσε το 2% και υπήρχε ανάγκη για φτηνό εργατικό δυναμικό. Και το φτηνό εργατικό δυναμικό συνέρρεε από τις πρώην αποικίες (κυρίως την Αλγερία) και κάπου έπρεπε να στοιβαχτεί.

Η ιδέα ξεκίνησε από τον Le Corbusier, έναν απολυταρχικό και πιστό στον ολοκληρωτισμό αρχιτέκτονα, που θεωρούσε ότι «το σπίτι είναι μια μηχανή για να κατοικείς», ότι οι περιοχές της πόλης πρέπει να διαχωρίζονται σε ζώνες με βάση τη λειτουργία τους, ότι «στην ευθεία γραμμή βρίσκεται το κλειδί για τη σοφία, την αρετή, την ομορφιά και την αποτελεσματικότητα». Η απάνθρωπη γεωμετρία των cité φέρνει στο μυαλό τα λόγια του Le Corbusier: «Ο δεσπότης δεν είναι ένας άνθρωπος ... είναι το ορθό, ακριβές, ρεαλιστικό σχέδιο που θα προσφέρει τη λύση στο βαθμό που το πρόβλημα έχει τεθεί σωστά. Αυτό το σχέδιο συγκροτήθηκε μακρυά απ' τις κραυγές του εκλογικού σώματος και τους θρήνους των θυμάτων της κοινωνίας. Γεννήθηκε από μυαλά γαλήνια και διαυγή.»

Μετά το 1956 χτίζονται 300.000 HLM κάθε χρόνο. Για την κατασκευή τους εφαρμόζεται ο "τρόπος του γερανού": τα τεράστια μπλοκ κατοικιών είναι απολύτως ορθογώνια· ένας γερανός κινούμενος πάνω σε ράγες τοποθετεί προκατασκευασμένα τμήματα και από τις δύο πλευρές, εξοικονομώντας χρόνο και χρήμα. Ο ρυθμός ανοικοδόμησης έφτασε σε ιλιγγιώδη ύψη στα τέλη της δεκαετίας του '60, όταν τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο των ZUP, (Zones à Urbaniser en Priorité = Ζώνες Άμεσης Πολεοδόμησης). Μέσα σε λίγα χρόνια κατασκευάστηκε ένας μεγάλος αριθμός "πόλεων-υπνωτηρίων" (cités-dortoir), κυρίως γύρω από το Παρίσι και στην ευρύτερη περιοχή του ile-de-France. Συνολικά κατασκευάστηκαν 195 ZUP, αποτελούμενες από 2.000.000 νέες κατοικίες, στη συντριπτική τους πλειονότητα HLM. Σήμερα στη Γαλλία κατοικούν σε HLM 7.000.000 απόγονοι μεταναστών και μετανάστες –το 1/8 του πληθυσμού της χώρας.

Οι cités, ή πόλεις-δορυφόροι ή πόλεις-υπνωτήρια, κακώς αποκαλούνται προάστια. Στην πραγματικότητα, συνήθως βρίσκονται δεκάδες χιλιόμετρα έξω από τις πόλεις τις οποίες κυκλώνουν (κυρίως το Παρίσι). Τα cités δεν είναι "προ" αλλά "εκτός" της πόλης. Αποτελούν την κοινωνική περιθωριοποίηση υλοποιημένη στο απόλυτο. Γραφειοκρατικά σχεδιασμένες από τους δρόμους μέχρι τα παράθυρα των κτιρίων, χωρίς καμμία ιστορία ή οργανική σύνδεση με οτιδήποτε προϋπήρχε, μπορούν σε κάθε έκτακτη ανάγκη να αποκοπούν από την υπόλοιπη χώρα απλά με μια διακοπή στην κίνηση των τρένων και ένα μπλόκο στους αυτοκινητοδρόμους που τις συνδέουν με την "κανονική" Γαλλία (σε αρκετά μάλιστα σημεία οι αυτοκινητόδρομοι αυτοί περιβάλλονται από τσιμεντένια τείχη).

Ένας παγκόσμιος χάρτης

Από πολλές απόψεις, το Παρίσι μοιάζει να είναι η πρωτεύουσα του 21ου αιώνα, αφού αποτυπώνει στο χώρο τη δομή του σύγχρονου συστήματος κυριαρχίας: στο κέντρο η επίδειξη, τα φτιασίδια κι η εξαπάτηση που συμπλέκονται αδιαχώριστα με τον έλεγχο και την επιτήρηση. Μέσα στον κύκλο, η συνεχής τροχιοδρόμηση των υπηκόων στις ράγες της παραγωγής και της κατανάλωσης. Από τη μοναξιά του πλήθους, κάθε βράδυ επιστρέφουν στην ασφαλή σχιζοφρένεια του κομφορμισμού. Έξω από τον κύκλο, οι αποκλεισμένοι. Όσοι βιάστηκαν να ταυτιστούν με τους εξεγερμένους των cités, ας αναρωτηθούν σε ποιο σημείο του χάρτη βρίσκονται οι ίδιοι. Όσοι έμειναν έκπληκτοι από τη στάση της γαλλικής κοινωνίας απέναντι στους εξεγερμένους, ας σκεφτούν πόσο ξένες κι άγνωστες της είναι οι ζωές τους. Όσο ξένοι και άγνωστοι είναι σε μας αυτοί που πνίγονται στα δουλεμπορικά σαπιοκάραβα ή πεθαίνουν στις νάρκες του Έβρου...

Νίκος Δημητριάδης

Los Angeles, 1992: Ένας πόλεμος στην καρδιά των ΗΠΑ

Οι ταραχές στο Λος Άντζελες ξέσπασαν στις 29 Απρίλη 1992, το απόγευμα της ημέρας που ένα δικαστήριο αποτελούμενο από λευκούς ένορκους αθώωσε τέσσερις αστυνομικούς που κατηγορούνταν για τον ξυλοδαρμό του Rodney King. Οι μπάτσοι είχαν ακινητοποιήσει στις 3 Μάρτη ένα αυτοκίνητο που οδηγούσε ο King, ο οποίος είχε προηγουμένως προσπαθήσει να αποφύγει τον έλεγχο. Τον έβγαλαν βίαια απ' το αυτοκίνητο, τον αναισθητοποίησαν με ηλεκτροφόρο taser και τον χτυπούσαν για ώρα και οι τέσσερις με γκλομπς. Η σκηνή καταγράφηκε τυχαία σε βίντεο από περαστικό και προκάλεσε μεγάλη αίσθηση.

Η αθώωση ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Προστέθηκε σε μια σειρά βιαιοτήτων των μπάτσων αλλά και στη μεγάλη φτώχεια και τον αποκλεισμό των μαύρων και των ισπανόφωνων στο Λος Άντζελες. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο διάστημα που μεσολάβησε ανάμεσα στον ξυλοδαρμό και το δικαστήριο, οι δύο μεγαλύτερες συμμορίες του Λος Άντζελες, οι "Crips" και οι "Bloods", αποφάσισαν να κάνουν ανακωχή και να ενωθούν ενάντια στους μπάτσους.

Τα γεγονότα ξέσπασαν με τη δύση του ήλιου και χαρακτηρίστηκαν από μεγάλη βιαιότητα και μαζικές λεηλασίες και εμπρησμούς. Μεγάλο μέρος της οργής στράφηκε και ενάντια στα καταστήματα ιδιοκτησίας ασιατών, οι οποίοι βρίσκονταν σε αισθητά καλύτερα κατάσταση από τους υπόλοιπους "μη-λευκούς". Καταλυτικό ρόλο στο να στραφεί και εναντίον τους η οργή έπαιξε η πολύ μικρή ποινή που επιβλήθηκε, λίγες μέρες πριν την αθώωση των μπάτσων που ξυλοκόπησαν τον King, σε μια κορεάτισα ιδιοκτήτρια παντοπωλείου, την Soon Ja Du, η οποία στις 16 Μάρτη πυροβόλησε ένα 15χρονο μαύρο κοριτσάκι που είχε προσπαθήσει να κλέψει ένα χυμό πορτοκάλι. Φυλετική διαίρεση ωστόσο υπήρχε και ανάμεσα στους μαύρους και τους ισπανόφωνους, χωρίς να φτάσει σε ανοιχτή επίθεση, όπως ενάντια στους ασιάτες μικροϊδιοκτήτες. Ο λόγος είναι ότι κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80, όταν ισπανόφωνοι μετανάστες έφταναν κατά δεκάδες χιλιάδες στις ΗΠΑ, οι περισσότερες επιχειρήσεις απέλυαν το κατώτερο προσωπικό (μαύροι σχεδόν στο σύνολο) και προσλάμβαναν ισπανόφωνους μετανάστες, στους οποίους έδιναν το μισό μισθό από ό,τι στους μαύρους, που ήταν νόμιμοι και είχαν κάποια συνδικαλιστική εμπειρία.

Τα γεγονότα πήραν γρήγορα εκρηκτικές διαστάσεις. Τη δεύτερη μέρα (30 Απρίλη) μεταφέρθηκαν στην πόλη 2.000 εθνοφρουροί. Την επομένη, 2.000 επιπλέον, καθώς και 1.700 μπάτσοι. Ωστόσο το Νότιο Λος Άντζελες παρέμενε εμπόλεμη ζώνη όπου η αστυνομία και η εθνοφρουρά έχαναν τη μάχη. Την ίδια στιγμή, οι ταραχές στο Λος Άντζελες πυροδοτούσαν ανάλογα γεγονότα και σε άλλες πόλεις των ΗΠΑ. Έτσι, στις 2 Μάη η κυβέρνηση μετέφερε στην πόλη 4.000 πεζοναύτες, που ξεκίνησαν επιθέσεις και περιπολίες με ελικόπτερα και τεθωρακισμένα. Στις 4 Μάη ο κυβερνήτης της Καλιφόρνια ανακοίνωσε τη λήξη της απαγόρευσης κυκλοφορίας και ο στρατός άρχισε να αποχωρεί. Οι τελευταίοι πεζοναύτες έφυγαν στις 27 Μάη.

Κατά τη διάρκεια των γεγονότων έχασαν τη ζωή τους 60 άνθρωποι. Έγιναν 3.600 εμπρησμοί· 1.100 κτίρια κάηκαν ολοσχερώς. Συνελήφθησαν πάνω από 10.000 άτομα. Από αυτούς, το 42% ήταν μαύροι, το 44% ισπανόφωνοι και το 9% λευκοί.

Γ.Κ.

The guns of Brixton

Οι ταραχές που συγκλόνισαν τη Βρετανία το 1981, δεν ήταν το είδος των συνηθισμένων συγκρούσεων για τα ροκ φέστιβαλ.

Με επίκεντρο τη μαύρη κοινότητα του Μπρίξτον (κατά πλειοψηφία κόσμος από τις Δυτικές Ινδίες) οι πρωταγωνιστές αυτής της "ανταρσίας" ήταν κατα κύριο λόγο η έγχρωμη νεολαία αλλά και μέρος της λευκής. Η αφορμή ήταν πάντα η αστυνομική αυθαιρεσία και ο ρατσισμός και ξεσηκώθηκαν κατά κύριο λόγο ενάντια σ' αυτά αλλά και ενάντια στην ανεργία και στην συνολική αλλοτρίωση της ζωής στον καπιταλισμό. Κι αν η καταστολή, η ποινικοποίηση και η πρωτοφανής αστυνόμευση που έκτοτε χαρακτηρίζει τη Βρεττανία έδειξαν να κερδίζουν το παιχνίδι, τα γεγονότα στη Γαλλία αποδεικνύουν πως το καζάνι εξακολουθεί να βράζει για όλους τους εξαθλιωμένους που το σύστημα αρνείται αλλά και δεν μπορεί να ενσωματώσει.

Η Βρετανία στις φλόγες

Τον Απρίλιο του 1980, οι ταραχές ξεκίνησαν στο St. Paul, στο Μπρίστολ, με την εισβολή της αστυνομίας σ' ένα από τα στέκια μαύρης νεολαίας, και κράτησαν αρκετές ώρες ενώ συνελήφθησαν 130 άτομα. Από αυτούς, 20 παραπέμφθηκαν σε δίκη τον Ιούλιο του 1980, αλλά δεν καταδικάστηκε κανένας λόγω έλλειψης στοιχείων.

Στις 6 Απριλίου (Δευτέρα) του 1981 η αστυνομία του Μπρίξτον, στο Νότιο Λονδίνο, εξαπέλυσε μια "ειδική επιχείρηση" για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας των δρόμων. Για μια βδομάδα αστυνομικοί με πολιτικά σταματούσαν και ανέκριναν στο δρόμο οποιονδήποτε θεωρούσαν ύποπτο, ενώ οι εισβολές στα σπίτια και στα στέκια ήταν στο καθημερινό πρόγραμμα.

Στις **10 Απρίλη** ομάδα από νεολαίους περικύκλωσαν αστυνομικό αυτοκίνητο στο οποίο κρατούνταν ο Μάικλ Μπέιλυ, τραυματισμένος σε μια σύγκρουση και τον απελευθέρωσαν. Αμέσως έφτασαν αστυνομικές ενισχύσεις και ακολούθησε σύγκρουση, ενώ η αστυνομία υποχώρησε αφού πραγματοποίησε 8 συλλήψεις.

Την επόμενη μέρα με αφορμή τον ξυλοδαρμό ενός νεαρού μαύρου από αστυνομικό με πολιτικά και το "πέταγμά" του σε αστυνομικό αυτοκίνητο, ο δρόμος γέμισε με μαύρους νεολαίους που χτυπούσαν το αυτοκίνητο και αστυνομικούς που προσπαθούσαν να κάνουν συλλήψεις και δέχονταν βροχή από πέτρες από το πλήθος. Κάηκαν πλήθος αστυνομικά αυτοκίνητα που χτυπήθηκαν με βόμβες μολότωφ όπως και μαγαζιά που έκαναν φυλετικές διακρίσεις, ενώ κάηκαν πολλά κτίρια που ήταν υπό κατάρρευση. Η αστυνομία έχασε τον έλεγχο. Προσπάθησε ν' αποκλείσει την περιοχή δημιουργώντας μια αστυνομική περίμετρο τριών τετραγωνικών μιλίων για να πολιορκήσει και να απομονώσει την εξέγερση. Η αστυνομική αυθαιρεσία κι η αυτοδικία χαρακτήρισαν την κατάσταση.

Την επόμενη οι συγκρούσεις αναζωπυρώθηκαν. Στην περιοχή υπήρχαν πάνω από 4.000 αστυνομικοί. Το αυτοκίνητο του διοικητή της χτυπήθηκε με βόμβες και εκατοντάδες νεολαίοι επιτέθηκαν στο αστυνομικό τμήμα. Στο τέλος του Σαββατοκύριακου είχαν καταστραφεί 63 αστυνομικά οχήματα και είχαν πάθει ζημιές από φωτιά 26 κτίρια. Εκατοντάδες είχαν προσαχθεί στα αστυνομικά τμήματα και 286 από αυτούς κατηγορήθηκαν.

Τον **Μάιο** και τον **Ιούνιο** οι συγκρούσεις ανάμεσα στην αστυνομία και στους μαύρους νεολαίους συνεχίστηκαν σε διάφορες περιοχές του Λονδίνου. Τον Ιούνιο η κυβέρνηση Θάτσερ ανέθεσε στο λόρδο Σκάρμαν να διεξάγει έρευνα πάνω στα γεγονότα, μια έρευνα που δεν κατέληξε πουθενά καθώς ξεπεράστηκε από τιε εξελίξεις.

Την **Παρασκευή 3 Ιούλη**, μια συναυλία σκίνχεντ στο Σάουθχωλ με φασιστικούς χαιρετισμούς και στρατιωτικά εμβατήρια εξελίχτηκε σε επίθεση σε ένα ασιατικό κατάστημα. Εκατοντάδες ασιάτες νεολαίοι πολιόρκησαν κι επιτέθηκαν με βόμβες μολότωφ στο χώρο της συναυλίας, ενώ οι σκίνχεντ αποχώρησαν με την προστασία της αστυνομίας.

Την ίδια ώρα το Τόξτεθ του Λίβερπουλ καιγόταν. Τέσσερις νύχτες ανταρσίας που μεταφράζονται σε 150 πυρπολημένα κτίρια, 258 τραυματίες αστυνομικούς και 150 συλλήψεις. Η αφορμή και πάλι νεαρός μαύρος που τον συνέλαβε η αστυνομία. Το πλήθος πετροβόλησε το αυτοκίνητο που κρατούνταν και τον ελευθέρωσε, κατέφτασαν άλλες αστυνομικές δυνάμεις και άρχισαν οι συγκρούσεις. Την επόμενη στήθηκαν οδοφράγματα και γίναν πολλές οδομαχίες με πέτρες, τούβλα και μολότωφ. Η αστυνομία έχασε και πάλι τον έλεγχο της περιοχής και αποσύρθηκε. Όταν επέστρεψε άρχισε (για πρώτη φορά στην ηπειρωτική Αγγλία) να ρίχνει δακρυγόνα και φυσσίγγια που μπορούσαν να τρυπήσουν τοίχους. Πέντε τουλάχιστον άτομα τραυματίστηκαν.

Η καταστολή ήταν η μόνη απάντηση του αγγλικού κράτους απέναντι στο πρόβλημα, και μάλιστα δια στόματος Θάτσερ. Μόλις όμως τέλειωσε την ομιλία της στην τηλεόραση, στις **8 Ιούλη**, μια μαζική διαδήλωση λευκών και μαύρων νεολαίων έπεσε σα θύελλα στο αστυνομικό τμήμα του Μος Σάιντ στο Μάντσεστερ. Η αστυνομία χρησιμοποίησε τακτικές από την εμπειρία της στη Β. Ιρλανδία: αστυνομικά οχήματα με 10 άντρες το καθένα περιπολούσαν διαρκώς, έστηναν στον τοίχο κάθε νεολαίο, λευκό ή μαύρο που συναντούσαν, τους συλλάμβαναν ή τους πετούσαν απ' το αυτοκίνητο. Οι διαδηλωτές κατέλαβαν θέσεις σε ψηλά κτίρια για να ρίχνουν πέτρες. Ειδικά αστυνομικά αποσπάσματα μπαίναν στα κτίρια για συλλήψεις. Λευκοί και μαύροι χτυπήθηκαν άγρια πριν συλληφθούν.

Όλο τον Ιούλιο οι "ταραχές" συνέβαιναν σε περισσότερες από τριάντα πόλεις και σε κάποιες (π.χ. Λονδίνο) σε περισσότερες από μια εστίες. Η αστυνομία προχώρησε σε εκατοντάδες εισβολές σε σπίτια προκαλώντας εκτός των άλλων και μεγάλες υλικές ζημιές. Εξοπλίστηκε με θωρακισμένα αυτοκίνητα, δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και αντλίες νερού. Ο κόσμος απάντησε με πολύωρες συγκρούσεις. Η αστυνομία στο Λίβερπουλ οδήγησε αυτοκίνητα καταπάνω στους διαδηλωτές και δολοφόνησε δύο λευκούς, τον Πωλ Κόνροϊ και τον Ντέιβιντ Μουρ. Υπήρξαν πάνω από 3000 συλλήψεις. Η πρόεδρος της αστυνομικής επιτροπής του Μέρσεϋσάιντ είπε για το εξεγερμένο Λίβερπουλ: *"οι συνθήκες ήταν τόσο κακές ώστε έπρεπε να εξεγερθούν. Υπάρχει μια κοινωνική ανησυχία στην περιοχή και θα θεωρούσα τον κόσμο απαθή αν δεν εξεγειρόταν".*

Α.Β., Πηγές:"Η εξέγερση της αγγλικής νεολαίας", εκδόσεις "Κομμούνα"

Πέντε εταιρίες - γίγαντες φέρουν το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης

Η ΕΕ «τρώει» τα τροπικά δάση

Την ώρα που οι «πνεύμονες» της Ευρώπης, τα δάση, υφίστανται συνεχώς το βασανισμό της όξινης βροχής που οφείλεται στη βαριά βιομηχανία που ανέπτυξε η «Γηραιά Ήπειρος» εδώ και δεκαετίες και στην ανεξέλεγκτη ανθρώπινη παρέμβαση δήθεν για τουριστική αξιοποίηση, τα τροπικά δάση χάνονται μέρα με την ημέρα εξαιτίας της χωρίς όρια υλοτομίας κατά…παραγγελία της ΕΕ.

Οι μεγαλύτεροι εισαγωγείς ξυλείας που προέρχεται από παράνομη υλοτομία σε δάση των φτωχότερων κρατών του πλανήτη είναι, εκτός από τις ΗΠΑ, τα κράτη-μέλη της ΕΕ. Πέντε εταιρίες-γίγαντες που παρασκευάζουν προϊόντα με βάση το ξύλο, όπως χαρτική ύλη και είδη υγιεινής, έχουν το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης, καθώς έχουν το μεγαλύτερο μερίδιο στην ευρωπαϊκή αγορά στον συγκεκριμένο τομέα αλλά δεν διαθέτουν αξιόπιστα συστήματα ανακύκλωσης.

Η Βρετανία είναι ο μεγαλύτερος εισαγωγέας παράνομης ξυλείας στην Ευρώπη και είναι υπεύθυνη για την απώλεια 600.000 εκταρίων δασικής έκτασης κάθε χρόνο –έκταση διπλάσια από εκείνη του Λουξεμβούργου— στην Ασία, την Αφρική και τη Λατινική Αμερική. Την ώρα που ο πρωθυπουργός της χώρας αυτής, Τόνι Μπλερ, έχει αναγάγει –στις ομιλίες του– την καταπολέμηση της φτώχειας στην Αφρική ως μείζον θέμα της εξωτερικής πολιτικής της κυβέρνησής του, η τεράστια κατανάλωση ξυλείας από τη Βρετανία στερεί τους πιο φτωχούς κατοίκους χωρών, όπως η Ινδονησία και το Κονγκό, από το πενιχρό εισόδημά τους.

Τη Βρετανία στη σχετική λίστα των εισαγωγέων παράνομης ξυλείας ακολουθούν η Φιλανδία, η οποία επίσης διαθέτει πλούσιες δασικές εκτάσεις, η Γαλλία, η Ιταλία και η Ολλανδία.

Μέσω…Κίνας

Η ΕΕ εισάγει τεράστιες ποσότητες παράνομης ξυλείας από πολλές φτωχές χώρες. Κατόπιν, η ξυλεία μεταφέρεται σε τρίτες χώρες, κυρίως την Κίνα, και αποθηκεύεται για ορισμένο χρονικό διάστημα μέχρι να καταλήξει στην ευρωπαϊκή αγορά. Πρωταγωνιστές στο λαθρεμπόριο είναι παράνομες εταιρίες εκμετάλλευσης ξυλείας που αναλαμβάνουν το κόψιμο εκατομμυρίων δέντρων σε όλο τον πλανήτη για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των κρατών-μελών της ΕΕ, γεγονός που αποτελεί παραβίαση των εθνικών συμβάσεων για την προστασία της φύσης.

Η αθέατη τραγωδία της παράνομης υλοτομίας στις φτωχότερες χώρες του πλανήτη έχει πρωταγωνιστές ιθαγενείς πληθυσμούς που διαμένουν στα δάση αυτά. Το κόψιμο των δέντρων, όπου οι φυλές αυτές δημιούργησαν τον πολιτισμό τους, οδηγεί στον εκτοπισμό τους και στην στέρηση των οικονομικών πηγών τους. Το πλήγμα είναι ακόμη μεγαλύτερο για το παγκόσμιο περιβάλλον, καθώς «πνεύμονες», όπως τα υπεραιωνόβια δάση της Αφρικής και της Ινδονησίας κινδυνεύουν με αφανισμό μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια.

Ο Αμαζόνιος

Τα σημάδια της ανεξέλεγκτης αποψίλωσης είναι εμφανή στο Δάσος του Αμαζονίου, όπου το μέγεθος της καταστροφής είναι δύο φορές μεγαλύτερο από όσο πίστευαν μέχρι σήμερα οι επιστήμονες. Βραζιλιάνοι επιστήμονες κατέληξαν σε αυτό το συμπέρασμα έπειτα από τη χρήση δορυφορικών εικόνων υψηλής ανάλυσης. Οι ερευνητές διαπίστωσαν ότι οι υλοτόμοι που «ειδικεύονται» στην κοπή δέντρων υψηλής εμπορικής ζήτησης, όπως το μαόνι, καταστρέφουν και τα γειτονικά δέντρα καθώς και τη βλάστηση με αποτέλεσμα το δάσος να μοιάζει πλέον με ελβετικό… τυρί, καθώς είναι διάτρητο από αποψιλωμένες εκτάσεις εξαιτίας της δράσης των ξυλοκόπων. Μέχρι τώρα, οι δορυφόροι έδειχναν μόνο τις ακάλυπτες εστίες, χωρίς να είναι σε θέση να εντοπίσουν αποψιλωμένες περιοχές που καλύπτονταν από επιφανειακή βλάστηση με αποτέλεσμα η εικόνα γύρω από τη δράση των ξυλοκόπων στον Αμαζόνιο να είναι ελλιπής. Οι νέες εικόνες υψηλής ανάλυσης μπορούν να διεισδύσουν και στα εσωτερικά επίπεδα της βλάστησης του δάσους. Συνέπεια αυτής της εξέλιξης είναι να έχει καταστραφεί μέχρι τώρα το 20%-30% του δάσους με αποτέλεσμα η περιοχή αυτή να γίνει πιο θερμή και πιο ξηρή και να είναι πιο ευάλωτη στον κίνδυνο πυρκαγιάς, καθώς πλέον οι ακτίνες του ήλιου μπορούν να φτάσουν στο έδαφος και να προκαλέσουν αυτοανάφλεξη. Επιπλέον, η έντονη ηλιοφάνεια επιβαρύνει την τοπική χλωρίδα και πανίδα.

Καθημερινά παγκοσμίως ξοδεύεται χαρτί ίσο με 270.000 δέντρα

Ένα μεγάλο τμήμα από τις τεράστιες ποσότητες ξυλείας που συγκεντρώνονται από τον Αμαζόνιο ποταμό καταλήγει στην Ευρωπαϊκή Ενωση.

Την πιο πρόσφατη έρευνα γύρω από τις διαστάσεις που έχει λάβει το εμπόριο παράνομης ξυλείας από τα φτωχότερα κράτη του πλανήτη προς την ΕΕ δημοσιοποίησε η διεθνής περιβαλλοντική οργάνωση WWF. Μέλη της επιτροπής πραγματοποίησαν έρευνες στις εμπορικές συναλλαγές ανάμεσα στα κράτη-μέλη της ΕΕ και στις χώρες, από τις οποίες διαρρέει ο Αμαζόνιος ποταμός, κράτη που βρίσκονται στην κοιλάδα του ποταμού Κονγκό και την ανατολική Αφρική, την Ινδονησία και τη Ρωσία. Η ίδια οργάνωση υπολογίζει ότι παγκοσμίως οι άνθρωποι ξοδεύουν καθημερινά προϊόντα με βάση την ξυλεία, όπως χαρτί υγείας, που ισοδυναμούν με την κοπή 270.000 δέντρων!

Δημήτρης Ουζουνίδης

Σύνοδος APEC, Busan, Κορέα, 18/11/2005

Έγινε ... της Κορέας!

Στις 18 Νοέμβρη 2005, στο Busan της Νότιας Κορέας, ένα λιμάνι νοτιοανατολικά της Σεούλ, πραγματοποιήθηκε η ετήσια σύνοδος του APEC (Asia Pacific Economic Cooperation = Οικονομική Συνεργασία Ασίας-Ειρηνικού) με συμμετοχή ηγετών από 21 χώρες, ανάμεσά τους ο Μπους, ο Πούτιν, ο πρόεδρος της Χιλής Ricardo Lagos, ο πρωθυπουργός της Αυστραλίας John Howard, ο κυβερνήτης του Χονγκ Κονγκ Donald Tsang και ο πρόεδρος του Περού Alejandro Toledo. Εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν εναντίον της συνόδου και της παρουσίας του Μπους. Μετά το τέλος της ειρηνικής διαδήλωσης, συγκροτήθηκε μαχητική πορεία 4.000 ατόμων που κατευθύνθηκε προς την κόκκινη ζώνη.

Ο χώρος του συνεδρίου ήταν αποκλεισμένος από δεκάδες κοντέινερ τα οποία έφραζαν τη γέφυρα που οδηγούσε στο συνεδριακό κέντρο. Πίσω από τα κοντέινερ ήταν παραταγμένοι εκατοντάδες άντρες των ΜΑΤ. Όταν οι διαδηλωτές άρχισαν να ανατρέπουν τα κοντέινερ τραβώντας τα με συρματόσχοινα, ξεκίνησαν συγκρούσεις. Οι διαδηλωτές απέκρουσαν τα ΜΑΤ χρησιμοποιώντας (με άρτια κορεατική τεχνική!) κοντάρια μπαμπού. Η αστυνομία στη συνέχεια περιορίστηκε να κρατάει τους διαδηλωτές σε απόσταση, χρησιμοποιώντας εκτοξευτήρες νερού. Οι διάφοροι ηγέτες, παγκόσμιοι και περιφερειακοί, στο μέλλον θα πρέπει μάλλον να αποφεύγουν την Κορέα… αλλά και στην Αργεντινή που πήγανε…

Τουρκία: η JITEM υπάρχει

Βομβιστική επίθεση σε βιβλιοπωλείο αποφυλακισμένου κούρδου πρώην αντάρτη του PKK. Ένας νεκρός και δεκάδες τραυματίες. Ομάδα παρευρισκομένων είδαν 2 υπαξιωματικούς του στρατού κι έναν λοχία αμέσως μετά την επίθεση και προσπάθησαν να τους πιάσουν. Ήρθε η αστυνομία και πυροβολώντας στον αέρα ανάγκασε το πλήθος να διασπαστεί. Οι ένοχοι γλίτωσαν. Αυτό εξόργισε το πλήθος που έκανε πορεία μέχρι το αστυνομικό τμήμα. Την επόμενη βουλευτής του CHP (του Δημοκρατικού Λαϊκού Κόμματος που είναι στην βουλή σαν αντιπολίτευση) με εισαγγελέα έφτασε στην πόλη για να ερευνήσουν το αυτοκίνητο από το οποίο οι παρακρατικοί πέταξαν την βόμβα αλλά οι ίδιοι οι παρακρατικοί άνοιξαν πυρ στο πλήθος με σκοπό να εμποδίσουν την έρευνα. Αποτέλεσμα: ένας νεκρός και 5 τραυματίες. Διεξήχθη έρευνα. Το αυτοκίνητο ανήκε στη Χωροφυλακή. Μέσα υπήρχαν χειροβομβίδες, καλάσνικοφ, χάρτης της πόλης με σημειωμένα συγκεκριμένα σημεία, και ονόματα και οδηγίες για την κατασκευή βομβών. Ανάμεσα στα ονόματα, σημειωμένο με κόκκινο στυλό ήταν και το όνομα του αγωνιστή που είχε το βιβλιοπωλείο. Ένας από τους παρακρατικούς πήρε τηλέφωνο τον πρόεδρο του DYP (Κόμμα του Ορθού Δρόμου) Μεχμέτ Αγάρ, πρώην Διευθυντή της Γενικής Ασφάλειας γνωστό από το σκάνδαλο Σουσουρλούκ και του ζήτησε άμεση βοήθεια.

Αν **το σκάνδαλο Σουσουρλούκ** ήταν η αρχή (όπου μετά από τρακάρισμα βρέθηκαν μέσα στο ίδιο αυτοκίνητο διευθυντής της Γενικής Ασφάλειας Μεχμέτ Αγάρ, βουλευτής κυβερνώντος κόμματος, και ένα στέλεχος των Γκρίζων Λύκων – –έμπορος ναρκωτικών με άδεια οπλοφορίας υπογεγραμμένη από τον παραπάνω αξιωματικό), το Σεμντινλί είναι ένα βήμα παραπέρα. Η JITEM αποδεικνύεται με απτά στοιχεία ότι υπάρχει. Είναι μια οργάνωση-φάντασμα, δημιουργηθείσα από το στρατό άγνωστο πότε (πάντως ήταν γνωστή η δράση της από τον καιρό της χούντας του Εβρέν στις αρχές του '80) που δρα ως φράξια εντός του στρατού, αναλαμβάνει όλες τις βρώμικες δουλειές που το επίσημο κράτος δεν μπορεί να αναλάβει –δολοφονίες, εξαφανίσεις, προβοκάτσιες κλπ. Η ύπαρξή της δεν φαίνεται πουθενά, το καθεστώς δεν αποδέχεται την ύπαρξή της και δεν υπήρχαν αποδείξεις ότι υπάρχει.
Η βομβιστική επίθεση σε βιβλιοπωλείο αριστερού πρώην αντάρτη του PKK από μόνη της δείχνει την έκταση δράσης του παρακρατικού μηχανισμού και τον πραγματικό τρόπο άσκησης κοινωνικού ελέγχου από το τουρκικό κράτος. Οι μετά εξελίξεις απλώς δείχνουν ότι στην Τουρκία το παρακράτος δεν είναι έσχατη λύση, αλλά τακτικό μέσο στην άσκηση τρομοκρατίας. Η συνέχεια ήταν η συνηθισμένη: συγκάλυψη και προσπάθεια κουκουλώματος.

Δεν υπάρχει κράτος και παρακράτος. Υπάρχει κρατική τρομοκρατία, η οποία ασκείται εναλλάξ από το κράτος και από το παρακράτος.

Τα ΜΜΕ παγκοσμίως παρουσίαζαν τα γεγονότα ως αποτέλεσμα μιας σύγκρουσης στο εσωτερικό της Τουρκίας μεταξύ δυο πόλων εξουσίας: ο ένας, η Παλιά Τάξη Πραγμάτων, είναι το στρατοκρατικό κατεστημένο που ελέγχει μεγάλο μέρος της οικονομικής ζωής κι επηρεάζει τις πολιτικές αποφάσεις. Είναι ο πόλος που παρουσιάζεται από τα ΜΜΕ ως δύσκαμπτος, αντιδραστικός, αυταρχικός, παλαιού τύπου εξουσιαστικός παράγοντας. Ο άλλος πόλος, η Νέα Τάξη Πραγμάτων, είναι το πολιτικο-επιχειρηματικό σύμπλεγμα. Παρουσιάζεται από τα ΜΜΕ ως ο προοδευτικός, εκσυγχρονιστικός παράγοντας που βοηθά την Τουρκία να αλλάξει πρόσωπο, αλλά παρεμποδίζεται από το στρατοκρατικό κατεστημένο.

Ασχέτως της αστικής προπαγάνδας των ΜΜΕ, οι δυο πόλοι εξουσίας είναι ο εξής ένας: το αυταρχικό καθεστώς του οποίου οι δυο παραπάνω πόλοι εξουσίας ξέρουν καλά ότι μόνο συνυπάρχοντας και συνεργαζόμενοι μπορούν να κυβερνήσουν την Τουρκία.
Εκτός όμως του ότι κανείς εκ των κυβερνώντων στην Τουρκία δεν έχει όρεξη να αλλάξουν τα πράγματα, το πιο σημαντικό είναι η απόκρυψη της πραγματικής εσωτερικής σύγκρουσης. Αφ' ενός τα προοδευτικά κομμάτια της βρίσκονται από τη στιγμή της δημιουργίας του τουρκικού κράτους υπό μόνιμο διωγμό. Και μια απλή διαδήλωση είναι σχεδόν αναμενόμενο ότι θα χτυπηθεί άγρια. Αφ' ετέρου, η εξαθλίωση της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού ψάχνει αφορμή να εκδηλωθεί. Κι όταν βγει η εθνική της Τουρκίας 3η στο μουντιάλ ή κερδίσει η Σερτάμπ τη Eurovision, αποπροσανατολίζεται ο κόσμος από τα προβλήματά του. Αλλιώς, επιστρατεύεται η JITEM για να καταστείλει αυτούς που δεν αποπροσανατολίζονται…

Α.Φ.

Σύνοδος ΠΟΕ, 14-18 Δεκέμβρη 2005, Χονγκ Κονγκ

10 χρόνια ΠΟΕ, 10 χρόνια λεηλασίας και καταστροφής

Η **διάλυση της καθημερινής ζωής** εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο ήταν το αποτέλεσμα δέκα χρόνων ύπαρξης του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ - WTO). Ο αποκλειστικός του προσανατολισμός στην παγκόσμια αγορά αποτελεί απειλή για όλους. Κάθε χώρα είναι υποχρεωμένη να αλλάξει το σύνταγμα και το νομικό της πλαίσιο για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του ΠΟΕ. Η επέκταση των μονοπωλίων και η μεταβίβαση της εξουσίας στις πολυεθνικές, μέσω των ιδιωτικοποιήσεων, σημαίνει ότι η πρόσβαση σε νερό, γη, σπόρους, δάση, φυσικούς πόρους και ενέργεια αποτελεί πλέον ένα συνεχή αγώνα για τους φτωχούς του πλανήτη. Αυτό καταστρέφει ζωές με πολλούς τρόπους. Για παράδειγμα, υπολογίζεται ότι τα τελευταία 10 χρόνια στην Ινδία 50.000 αγρότες έχουν αυτοκτονήσει ως αποτέλεσμα των συνθηκών στις οποίες τους οδήγησαν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές στη γεωργία που επιβλήθηκαν από τον ΠΟΕ. Εκατομμύρια αγρότες, εργάτες γης, ιθαγενείς, ψαράδες και κάτοικοι αγροτικών περιοχών εξαναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να μεταναστεύσουν στα γκέτο των μητροπόλεων σε αναζήτηση μεροκάματου, με αντάλλαγμα μια ζωή μιζέριας, διακρίσεων και καταπίεσης.
Πέρα από την καταστροφή στους ανθρώπους της υπαίθρου, οι επιταγές του ΠΟΕ επιδεινώνουν το φαινόμενο του θερμοκηπίου και οδηγούν στη μείωση της βιοποικιλότητας, καταστρέφοντας το μέλλον όλου του πλανήτη. Επιπρόσθετα, επιτείνουν τη συγκέντρωση πλούτου και εξουσίας στα χέρια όλο και λιγότερων και πυροδοτούν παντού την εκμετάλλευση των εργαζομένων, επιβάλλοντας την ελεύθερη κυκλοφορία χρήματος και εμπορευμάτων· μια ελευθερία που αφαιρείται από τους κατοίκους των λεηλατημένων χωρών. Όσοι επιχειρούν να ξεφύγουν από την εξαθλίωση πηγαίνοντας στις χώρες που τους έκλεψαν τον πλούτο τους, βρίσκονται αντιμέτωποι με αυξανόμενο ρατσισμό, βία και εκμετάλλευση.
Ο ΠΟΕ, επιπλέον, διατάζει τη διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών πολιτικών, με καταστροφικές συνέπειες σε γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένους.
Ο καπιταλισμός είναι αντιδημοκρατικός από τη φύση του· καθώς ο ΠΟΕ είναι ένας από τους βασικούς κινητήριους μοχλούς του, είναι επίσης αντιδημοκρατικός. Στηρίζεται σε αντιδημοκρατικά ορισμένες κυβερνήσεις από ολόκληρο τον κόσμο (και από χώρες υποτιθέμενα δημοκρατικές) οι οικονομικές πολιτικές των οποίων καθοδηγούνται από το Κεφάλαιο. Η αντιδημοκρατικότητα αποκαλύπτεται από την αυξανόμενη βία ενάντια σε διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις, από τη συρρίκνωση των πολιτικών ελευθεριών και από τους νεοαποικιοκρατικούς πολέμους με σκοπό τη λεηλασία φυσικού πλούτου που διεξάγονται με το πρόσχημα του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία". Είναι, επομένως, αναγκαίο να οικοδομήσουμε από τη βάση αποκεντρωμένες εναλλακτικές προτάσεις αντίστασης και δημιουργίας.
Οι εκμεταλλευόμενοι σε ολόκληρο τον κόσμο πρέπει να δράσουν μαζί και αλληλέγγυοι ενάντια στην κατασκευασμένη συναίνεση του ΠΟΕ. Ο ΠΟΕ είναι δομικά συνδεδεμένος με παγκόσμιους οργανισμούς όπως το G8, η Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (IMF), αλλά και με περιφερειακούς οργανισμούς και συμφωνίες. Όλοι τους ελέγχονται από τις πολυεθνικές και τις παγκόσμιες υπερδυνάμεις.
Η πρώτη Παγκόσμια Ημέρα Δράσης ενάντια στον Καπιταλισμό πραγματοποιήθηκε το 1998, κατά τη διάρκεια της συνόδου του ΠΟΕ στη Γενεύη και λίγο πριν τη διάσκεψη των G8 στη Μεγάλη Βρετανία. Έκτοτε, ένα "κίνημα των κινημάτων" δημιουργήθηκε, εν μέρει χάρη και σε αυτές τις πρώτες κινήσεις. Η ανάπτυξή του σήμερα είναι περισσότερο ζωτική από ποτέ. Καλούμε ομάδες, ακτιβιστές και κινήματα σε ολόκληρο τον κόσμο να πάρουν μέρος σε αυτή τη συλλογική προσπάθεια και να οργανώσουν αποκεντρωμένες δράσεις κατά τη διάρκεια της Συνόδου του ΠΟΕ στο Χονγκ Κονγκ (14-18 Δεκέμβρη 2005). Η σύνοδος θα πραγματοποιηθεί σε ένα οχυρό απομονωμένο μέσα στη θάλασσα, ώστε να αποτραπεί η προσέγγιση διαδηλωτών. Δεν θα τους αφήσουμε όμως να κρυφτούν από την πραγματικότητα και την καταστροφή που προκαλούν σε όλη την ανθρωπότητα. Η πολλαπλότητα και πολυμορφία των δράσεων θα μπορούσε να περικλείει το σπόρο του μέλλοντος: αντίδραση και πρόταση, αντίσταση και δημιουργία.
Ο αγώνας ενάντια στον ΠΟΕ βρίσκεται πια παντού. Είναι απαραίτητο να αντισταθούμε τόσο ενάντια στις επιταγές του ΠΟΕ σε εθνικό επίπεδο όσο και ενάντια στον καπιταλισμό σε παγκόσμιο επίπεδο.
Σας ζητάμε να ενημερώσετε για τις δράσεις σας χρησιμοποιώντας το Indymedia (www.indymedia.org) και άλλα εναλλακτικά δίκτυα (π.χ. το www.all4all.org). Θέλουμε να συμπεριλάβουμε τις δράσεις αυτές σε ένα δελτίο της PGA (Peoples' Global Action) που θα μεταφραστεί σε διάφορες γλώσσες, για να μοιραστούμε τις γνώσεις και να διευρύνουμε την αντίσταση.

• Συντονιστική Επιτροπή Αγροτικών Κινημάτων Ινδίας (BKU), Αγροτική Ένωση Karnataka (KRSS), Αγροτική Ένωση Tamilnadu (TVS), Ένωση Αγροτών Kerala • Νεπαλέζικη Αγροτική Ένωση • Ομοσπονδία Krishok, Μπαγκλαντές • Συνέλευση των Φτωχών, Ταϊλάνδη • Εργατική Καμπάνια Ταϊλάνδης

Mar del Plata, Αργεντινή, 4 Νοέμβρη 2005

¡Fuego a la cumbre!

Στις 4 και 5 Νοέμβρη 2005 στο παραθαλάσσιο θέρετρο Mar del Plata, στην επαρχία του Μπουένος Άιρες (περίπου 400 χλμ νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας) πραγματοποιήθηκε η 4η Σύνοδος της Αμερικάνικης Ηπείρου (Summit of the Americas). Στη σύνοδο συμμετείχαν οι ηγέτες όλων των χωρών της ηπείρου εκτός της Κούβας. Το θέμα της συνόδου ήταν *"Δημιουργία Θέσεων Εργασίας για την Καταπολέμηση της Φτώχειας και την Ενίσχυση της Δημοκρατικής Διακυβέρνησης"*. Ωστόσο το πραγματικό θέμα ήταν τα αυξανόμενα εμπόδια στη δημιουργία της παναμερικανικής ζώνης ελεύθερου εμπορίου (Free Trade Area of the Americas, στα ισπανικά ALCA).

Αριστερές οργανώσεις και κόματα από όλη τη Λατινική Αμερική πραγματοποίησαν μια αντι-σύνοδο, τη "Σύνοδο των Λαών". Δέκα χιλιάδες εκπρόσωποι οργανώσεων από όλη τη Λατινική Αμερική συμμετείχαν στις τριήμερες συζητήσεις που είχαν ως σχεδιασμένη κορύφωση μια κεντρική εκδήλωση και μια πορεία την Παρασκευή 4 Νοέμβρη.

Χιλιάδες διαδηλωτές μεταφέρθηκαν από το Μπουένος Άιρες χρησιμοποιώντας την αμαξοστοιχεία "Expreso del Alba" που είχαν προετοιμάσει οι διοργανωτές της αντισυνόδου. "Alba" είναι τα αρχικά της "Μπολιβαριανής Εναλλακτικής για την Αμερική" (Alternativa Bolivariana para las Américas), στα ισπανικά όμως σημαίνει και "αυγή".

Στο επίκεντρο της κινητοποίησης βρισκόταν ο Ντιέγκο Μαραντόνα, ο υποψήφιος για την προεδρία της Βολιβίας Evo Morales και ο διάσημος κουβανός τραγουδιστής και συνθέτης Silvio Rodriguez. Παράλληλα με το τρένο κινούνταν προς το Mar del Plata εκατοντάδες λεωφορεία, φορτηγά και ΙΧ που μετέφεραν επίσης διαδηλωτές. Η κεντρική εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στο ποδοσφαιρικό γήπεδο της πόλης με βασικό ομιλητή τον πρόεδρο της Βενεζουέλας Hugo Chavez. Η πορεία της "Συνόδου των Λαών" το πρωί της Παρασκευής 4 Νοέμβρη δεν προσέγγισε την κόκκινη ζώνη (την περιοχή όπου πραγματοποιούνταν η σύνοδος) και ολοκληρώθηκε ειρηνικά.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας έγινε μια άλλη πορεία (ενάντια στη σύνοδο, την παρουσία του Bush και συνολικά αντικαπιταλιστική), η οποία είχε απ' την αρχή δηλωμένα επιθετικά χαρακτηριστικά και σκοπό το σπάσιμο της κόκκινης ζώνης. Η πορεία είχε καλεστεί από εργατικά συνδικάτα, ενώσεις ανέργων, ενώσεις γειτονιάς, ενώσεις piqueteros, αριστερές και αναρχικές οργανώσεις. Στην πορεία συμμετείχαν 30 με 40.000 άτομα, καθώς σε αυτήν πήραν μέρος και αρκετοί από όσους συμμετείχαν στη "Σύνοδο των Λαών" και διαφωνούσαν με την αποφυγή της κόκκινης ζώνης. Η πορεία πάντως δεν προσέγγισε τον προορισμό της. Σχεδόν με το που ξεκίνησε, υπήρξαν επιθέσεις της αστυνομίας σε διάφορα σημεία (είχαν κινητοποιηθεί 11.500 μπάτσοι). Υψώθηκαν οδοφράγματα και ακολούθησαν οδομαχίες κατά τη διάρκεια των οποίων συνελήφθησαν 81 άτομα.

24-29 Γενάρη 2006, Καράκας, Βενεζουέλα

Εναλλακτικό Κοινωνικό Φόρουμ

Το αναρχικό κίνημα της Βενεζουέλας σας καλεί να συμμετάσχετε στο Εναλλακτικό Κοινωνικό Φόρουμ που θα πραγματοποιηθεί στο Καράκας το Γενάρη του 2006: μια συνάντηση αντικαθεστωτικών κοινωνικών κινημάτων ως απάντηση στο γραφειοκρατικό Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ που προωθείται από την κυβέρνηση της Βενεζουέλας.

Ομάδες και άτομα από τη ριζοσπαστική, αντιεξουσιαστική αριστερά της Βενεζουέλας προωθούν την υλοποίηση του Εναλλακτικού Κοινωνικού Φόρουμ, παράλληλα με το "επίσημο" (και κρατικά ελεγχόμενο) Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ που θα πραγματοποιηθεί από τις 24 ως τις 29 Γενάρη στο Καράκας. Στην πρωτοβουλία συμμετέχουν η εφημερίδα "El Libertario", το Κέντρο Ελευθεριακών Κοινωνικών Σπουδών (CESL), η Επιτροπή Αναρχικών Σχέσεων (CRA) και ομάδες αναρχικών της χώρας. Συζητώντας και αποσαφηνίζοντας τα χαρακτηριστικά του Εναλλακτικού Φόρουμ, αποφασίσουμε να δοθεί βαρύτητα στην ανταλλαγή εμπειριών κοινωνικών αγώνων και στις αναρχικές προτάσεις.

Αυτή τη στιγμή, παράλληλα με τη διάδοση του καλέσματος, βρισκόμαστε στη διαδικασία διαμόρφωσης ενός συγκροτημένου προγράμματος της συνάντησης, αφού υπάρχει ένα ευρύ φάσμα οργανώσεων, τόσο από τη Βενεζουέλα όσο και από το εξωτερικό, που θεωρούν ότι το επίσημο Φόρουμ δεν είναι ο κατάλληλος χώρος για ριζοσπαστική ανταλλαγή εμπειριών, διαμόρφωση προτάσεων και αμοιβαία ενίσχυση. Με αυτή την έννοια, οραματιζόμαστε το Εναλλακτικό Φόρουμ ως ένα χώρο όπου οι αναρχικοί που θα συμμετάσχουμε δε θα βρούμε μόνο ενδιαφερόμενους ακροατές και ευκαιρία για συζήτηση, αλλά και μια μοναδική δυνατότητα για άμεση επικοινωνία.

Προσκαλούμε όλους τους αναρχικούς, και ιδιαίτερα από τη Λατινική Αμερική, να έρθουν στη Βενεζουέλα την τέταρτη βδομάδα του Γενάρη. Σας καλούμε να συμμετάσχετε στο Εναλλακτικό Φόρουμ, που θα αποτελεί ένα πεδίο κατάλληλο όχι μόνο για ανταλλαγή ιδεών και εμπειριών αλλά επιπλέον για μια πρόσωπο με πρόσωπο συνάντηση, που είναι ζωτική για μια καλύτερη επικοινωνία και για τη διαμόρφωση κοινών πρωτοβουλιών δράσης.

Είμαστε ανοιχτοί σε σχόλια και προτάσεις, ιδίως για τους τρόπους με τους οποίους αυτή η συνάντηση θα μπορούσε να είναι πιο αποδοτική. Σας καλούμε επίσης να επισκεφτείτε την ιστοσελίδα του Εναλλακτικού Κοινωνικού Φόρουμ

http://www.fsa.contrapoder.org.ve

για να ενημερώνεστε για τις εξελίξεις στην διοργάνωση, τους τρόπους συμμετοχής, τις προτάσεις δράσεις και τις συζητήσεις που ανοίγουν.

FORO SOCIAL ALTERNATIVO
Un espacio para el debate desde y para los movimientos sociales venezolanos

http://www.fsa.contrapoder.org.ve

Η Κίνα των μυστικών και της απομόνωσης

No news, good news

εφιάλτης 1

Στις 13 Νοεμβρίου, σειρά από εκρήξεις σε πετροχημικό εργοστάσιο στην επαρχία Ζιλίν της Κίνας, απελευθέρωσαν πάνω από εκατό τόνους τοξικού βενζολίου (άχρωμο, τοξικό και καρκινογόνο υγρό) στον ποταμό Σονγκούα. Οι κινεζικές αρχές κράτησαν κρυφό το ατύχημα και τις λεπτομέρειές του για τουλάχιστον δέκα μέρες, κι αποκαλύφθηκε όταν αναγκάστηκαν να διακόψουν την υδροδότηση της πόλης Χαρμπίν απ' όπου διέρχεται ο ποταμός υδροδοτώντας την.

Στη Χαρμπίν, οι κάτοικοι σε κατάσταση πανικού και ειδοποιημένοι με δέκα μέρες καθυστέρηση, εξάντλησαν αμέσως τα αποθέματα εμφιαλωμένου νερού. Τα σχολεία και πολλά καταστήματα έκλεισαν και οι δραστηριότητες σταμάτησαν αφού δεν μπορούσε να γίνει καμμία χρήση του μολυσμένου με τοξικά νερού.

Η αξία της ανθρώπινης ζωής στην Κίνα έχει αποδειχτεί ότι είναι πάμφτηνη για την κινεζική εξουσία. Εκατομμύρια άνθρωποι έμειναν εκτεθειμμένοι για μέρες στις καρκινογόνες συνέπειες της τεράστιας μόλυνσης (χωρίς να μπορεί κανείς να υπολογίσει και τα ενδιάμεσα χωριά και τις αγροτικές περιοχές απ' όπου πέρασε η «κηλίδα»), χωρίς να ειδοποιηθεί κανείς και πιθανότατα χωρίς να μαθευτεί ποτέ τίποτα για τις καταστροφές που προξένησε αλλά και για τις μακροπρόθεσμες συνέπειές της όσον αφορά τη μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα, των εδαφών αλλά και της ατμόσφαιρας.

Η τεράστια κηλίδα βενζολίου, μήκους 80 χιλιομέτρων, πέρασε έπειτα από πέντε μέρες από την πόλη (9 εκατομμυρίων κατοίκων μαζί με τον πληθυσνό των προαστίων) και κατευθύνθηκε προς τα σύνορα με τη Ρωσία όπου ο ποταμός Σονγκούα συναντά τον ποταμό Αμούρ.

Η τοξική κηλίδα συνεχίζει την πορεία της προς τη Ρωσία, στην οποία αναμένεται να φτάσει γύρω στις 10 του Δεκέμβρη, γεγονός που θορύβησε τις ρωσικές αρχές και ανάγκασε την κινεζική εξουσία, για λόγους διπλωματίας, να μιλήσει με τρόπο που ούτε καν διαννοήθηκε να το κάνει για τον κινεζικό λαό. Ο κινέζος υπουργός εξωτερικών δήλωσε στο ρώσο πρεσβευτή στο Πεκίνο: «Εξ ονόματος της κινεζικής κυβέρνησης εκφράζω τη λύπη μας όσον αφορά τις πιθανές ζημιές που μπορεί να προκαλέσει στο ρωσικό λαό το σημαντικό ατύχημα που είχε ως αποτέλεσμα τη ρύπανση του περιβάλλοντος. Η Κίνα κατανοεί πλήρως και προσδίδει μεγάλη σημασία στις ανησυχίες της ρωσικής πλευράς».

Η μεταφορά μέσω του ποταμού τόσο μεγάλης ποσότητας καρκινογόνων ουσιών προκαλεί έτσι κι αλλιώς αμέτρητης έκτασης οικολογική καταστροφή με ανυπολόγιστες συνέπειες. Η δε περιοχή φαίνεται ούτως ή άλλως πολύ επιβαρημένη από χημικά εργοστάσια: βενζόλιο φαίνεται οτι εντοπίστηκε ήδη σε παραπόταμο του Σονγκούα που περνάει από την πόλη Χαμπαρόβσκ στη Ρωσία, αξιωματούχοι όμως της περιοχής δήλωσαν πως ίσως να πρόκειται για υλικά που διέρρευσαν από τοπικό χημικό εργοστάσιο!

Στο μεταξύ άλλη έκρηξη σε χημικό εργοστάσιο κοντά στην πόλη Τσονγκίνγκ της Ν.Α. Κίνας έγινε αιτία να σκοτωθεί μια εργαζόμενη και να τραυματιστούν άλλοι τρεις, από τους οποίους οι δύο είναι σε κρίσιμη κατάσταση με εκτεταμένα εγκαύματα και δηλητηρίαση από εισπνοή βενζολίου. Πολλές χιλιάδες κάτοικοι της περιοχής απομακρύνθηκαν από τα σπίτια τους. Με δηλητηρίαση νοσηλεύονται και μαθητές δημοτικού σχολείου που βρίσκεται κοντά στο εργοστάσιο.

Στο μεταξύ η κινεζική εξουσία προετοιμάζεται πυρετωδώς για τους ολυμπιακούς αγώνες, μπροστά στους οποίους και στα τεράστια κέρδη που περιμένουν η ζωή δεν μετρά.

Έχουμε αναφερθεί και άλλες φορές στα πολύνεκρα ατυχήματα που συμβαίνουν κάθε τρεις και λίγο στα άθλια, παράνομα και νόμιμα, ανθρακωρυχεία της Κίνας, όπου εκατομμύρια άνθρωποι δουλεύουν σε συνθήκες δουλείας.

Στο πιο πρόσφατο που έγινε γνωστό, στα τέλη του Νοέμβρη, τουλάχιστον 68 εργάτες έχασαν τη ζωή τους και γύρω στους 80 αγνοούνται. Στο συγκεκριμένο ανθρακωρυχείο στην βορειοανατολική Κίνα, τη στιγμή της έκρηξης, τουλάχιστον 220 άνθρωποι εργάζονταν στις στοές. Όπως μεταδόθηκε από τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, τα σωστικά συνεργεία κατάφεραν να απεγκλωβίσουν περίπου 70. Το δυστύχημα συνέβη στην επαρχία Χεϊλονγκζιάνγκ κοντά στα ρωσικά σύνορα.

εφιάλτης 2

Οι κινέζοι δεν έχουν πρόσβαση σε πληροφορίες, ούτε καν μέσω διαδικτύου, μια που όλες σχεδόν οι γνωστές εταιρίες αναζήτησης έχουν συμφωνήσει με το Πεκίνο για τον έλεγχο των πληροφοριών προς την Κίνα, αλλά και από την Κίνα προς τα έξω. Η πληροφορία είναι εντελώς ελέγξιμο είδος για την κινεζική εξουσία, που έχει μεγάλη προϋπηρεσία σ' αυτό τον τομέα. Η απομόνωση αυτή δεν έχει κανένα κόστος για την ελεύθερη αγορά, ενώ γίνεται ολοένα και πιο καθαρό πως οι ολυμπιακοί του 2008 περισσότερο από ποτέ θεμελιώνονται πάνω στο αίμα του κινεζικού λαού.

Οι επίσημες πληροφορίες αναφέρουν πως τα ανθρώπινα κρούσματα από τη γρίππη των πουλερικών στην Κίνα είναι τρία, παρά τα δεκάδες εκατομμύρια πουλερικά που έχουν θανατωθεί στα κινεζικά εδάφη. Για την Ινδοκίνα είναι γνωστές 133 περιπτώσεις σε ανθρώπους και 55 θάνατοι.

Από τις αρχές του καλοκαιριού του 2005, το Πεκίνο έχει επιβάλει αυστηρούς περιορισμούς στις πληροφορίες που διαρρέουν για το θέμα και ελέγχει απόλυτα κάθε διερεύνηση και αναφορά για κρούσματα σε ανθρώπους. Αναφέρονται και περιπτώσεις συλλήψεων ιατρικού προσωπικού που προσπάθησε ν' αποκαλύψει κρούσματα, αλλά είναι σχεδόν αδύνατη η εξακρίβωση των πληροφοριών.

Με βάση τα δημοσιεύματα της Γερμανικής εφημερίδας Frankfurter Allgemeine Zeitung, επικεφαλής του τομέα ιολογίας στο ιαπωνικό εθνικό ινστιτούτο λοιμωδών νοσημάτων, σε πρόσφατο συνέδριο ιολογίας στη Γερμανία, έδειξε υλικό στο οποίο γινόταν λόγος για δεκάδες εστίες μεταξύ ανθρώπων, 300 θανάτους και επτά περιστατικά μετάδοσης του θανατηφόρου ιού μεταξύ ανθρώπων. Ανέφερε επίσης πως υπάρχουν 3000 άτομα που έχουν τεθεί σε απομόνωση. Οι αριθμοί αυτοί προέρχονται από ανέκδοτες αναφορές που άκουσε ο ιάπωνας ιολόγος στα πλαίσια της αποστολής του ΠΟΥ (Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας) στην Κίνα, για την παρακολούθηση της κατάστασης στην επαρχία Χουνάν, όπου επίσημα έχουν αναφερθεί τα τρία κρούσματα.

Ο ΠΟΥ δηλώνει πως εμπιστεύεται τις κινεζικές αρχές. Όμως πληθαίνουν οι φωνές αμφισβήτησης, ακόμα και μέσα στα επίσημα πλαίσια, και πέρα από όσα θα μπορούσαν να λέγονται για εξυπηρέτηση πολιτικών ή οικονομικών συμφερόντων Πολλοί ειδικοί εκφράζουν «επιφυλάξεις» για τη δυνατότητα του Πεκίνου να παρακολουθεί τα κρούσματα, και με δεδομένη την «αξία» της ανθρώπινης ζωής και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κίνα, υποστηρίζουν πως σκόπιμα αποκρύπτονται τα πραγματικά στοιχεία, όπως είχε συμβεί και πριν τρία χρόνια με την επιδημία SARS.

Α.Β.

Εντατικοποίηση και συναίνεση στην εκπαίδευση

«...Η εκπαίδευση πάντα επιβάλει, παραβιάζει, εξαναγκάζει, ο αληθινός δάσκαλος είναι αυτός που προστατεύει καλύτερα το μαθητή από τις ιδέες του δασκάλου, από τις παράξενες ιδιοτροπίες του, αυτός που μπορεί με τον καλύτερο τρόπο να απευθυνθεί στις δυνάμεις του ίδιου του παιδιού. Η εκπαίδευση και η διδασκαλία πρέπει να στηρίζονται αποκλειστικά στην αυθόρμητη επιθυμία των μαθητών να αποκτήσουν γνώσεις και να τους επιτρέπει να μαθαίνουν με το δικό τους ρυθμό. Πρέπει να υποστηρίξουμε την αξία μιας πρακτικής εκπαίδευσης, η οποία όμως παραπέμπει κατευθείαν στην ανακάλυψη των επιστημονικών αρχών του θετικισμού. Από αυτό το πάντρεμα θεωρίας και πράξης μπορεί να γεννηθεί μια επαναστατική διάσταση της άρνησης της ιεραρχικής διαίρεσης της εργασίας αλλά και του συνόλου των ανθρώπινων σχέσεων. Σκοπός του σχολείου είναι να ενισχύσει στους μαθητές μια άτεγκτη εχθρότητα προς τις προκαταλήψεις, να δημιουργήσει γερά μυαλά, ικανά να σχηματίζουν τις δικές τους ορθολογικές πεποιθήσεις πάνω σε όλα τα θέματα.»

Francisco Ferrer i Guardia (1859-1909)

Με αυτά τα λόγια ο Francisco Ferrer κατέθεσε τη δικιά του άποψη αφ' ενός για την εκπαίδευση που επιβάλλει το σύστημα και αφ' ετέρου για την μάθηση και την εκπαίδευση ως φυσική ανάγκη του ατόμου και της κοινωνίας.

Παρατηρώντας τη σημερινή πραγματικότητα μέσα στους σχολικούς και ακαδημαϊκούς χώρους μπορούμε να αντιληφθούμε με τον πλέον τραγικό τρόπο την καταναγκαστική φύση της εκπαίδευσης στην εκμεταλλευτική κοινωνία.

Τα παιδιά από μικρά ωθούνται στην εκμάθηση ενός πλήθους δεξιοτήτων, ξένων γλωσσών και κάθε είδους φροντιστηρίων που σε συνδυασμό με έναν αγχώδη και σκληρό σχολικό και κοινωνικό περίγυρο μυούνται στον ανταγωνισμό, την εξατομίκευση και την ανθρωποφαγία που διέπει το σύστημα. Ο ελεύθερος χρόνος, το παιχνίδι, η κοινωνικότητα, αποτελούν πολυτέλειες στο ανταγωνιστικό περιβάλλον. Οι θορυβημένοι από την δύσκολη πραγματικότητα γονείς, στην προσπάθεια τους να δώσουν όσα περισσότερα «εφόδια» γίνεται στα παιδιά τους, τους μεταφέρουν τους φόβους και τα άγχη τους. Η παιδική αθωότητα τείνει να εξαφανιστεί από ενήλικους φόβους και βάσανα.

Η εφηβεία, στη συνέχεια, δεν είναι πλέον η μεταβατική περίοδος προς την ενηλικίωση, όπου ο έφηβος ανακαλύπτει τον εαυτό του και την κοινωνία γύρω του αλλά συνδέεται με ένα θρανίο, ατέλειωτες ώρες βαρεμάρας, «σημαντικές» για τη ζωή του εξετάσεις, ατελείωτες ώρες στα φροντιστήρια και ένα διάχυτο άγχος. Η οποιαδήποτε παρεκτροπή από αυτό το μοτίβο οδηγεί στην «αποτυχία», την «αλητεία» ή στην υποβαθμισμένη από το κράτος αλλά και την κυρίαρχη άποψη τεχνική εκπαίδευση. Ο μαθητής είναι αναγκασμένος να υπομένει όλη αυτή τη διαδικασία ελπίζοντας είτε στην μελλοντική αποκατάσταση, είτε στο πανεπιστήμιο, μα πάνω απ' όλα στη φυγή από το κλειστό και καταπιεστικό περιβάλλον της επαρχιακής πόλης, της οικογένειας και του σχολείου.

Δυστυχώς οι αυταπάτες αυτές διαλύονται γρήγορα. Όσοι θεωρηθούν «ανεπαρκείς» βιώνουν την σκληρότητα της ανεργίας ή της μισθωτής εργασίας ενώ οι υπόλοιποι ανακαλύπτουν ότι η τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν είναι ο παράδεισος που τους υποσχέθηκανε. Καινούρια άγχη, περισσότερη ένταση και αυτή τη φορά χωρίς την προστασία και τη βοήθεια της οικογένειας...

Συγκεκριμένα, για τα πανεπιστήμια, η ένταση και η δυσκολία των σπουδών αυξάνει χρόνο με το χρόνο. Η εγκατάλειψη του μοντέλου του πανεπιστημίου ως μια κοινότητα ακαδημαϊκών συζητήσεων και η προώθηση του πανεπιστημίου-επιχείρηση προωθεί μια τέτοια κατάσταση «σχολειοποίησης» του. Αυτό επεκτείνεται σε όλα τα επίπεδα του ακαδημαϊκού χώρου, είτε πρόκειται για τα προγράμματα σπουδών, είτε τη δομή των μαθημάτων είτε τις νοοτροπίες που καλλιεργούνται. Οι φοιτητές μένουν απλώς παθητικοί δέκτες αυτών των αλλαγών χωρίς (φαινομενικά τουλάχιστον) να έχουν διάθεση να παρέμβουν και να διεκδικήσουν την δικιά τους οπτική και θέση πάνω στα ζητήματα που έχουν άμεση σχέση με την φοίτηση τους.

Συγκεκριμένα, τα προγράμματα σπουδών δυσκολεύουν, επιβάλλονται αλυσίδες μαθημάτων και προαπαιτούμενων μαθημάτων οδηγώντας σε μία άνευ προηγουμένου αύξηση της έντασης του διαβάσματος. Μία βόλτα από τις πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες πριν και κατά τη διάρκεια των εξεταστικών περιόδων δε μας αφήνει να έχουμε καμία αμφιβολία.

Στην ίδια κατεύθυνση έχει αλλάξει και η δομή του πανεπιστημιακού μαθήματος το οποίο τείνει να πάρει έναν υποχρεωτικό χαρακτήρα. Οι πανεπιστημιακοί, αδιαφορώντας για την ελκυστικότητα και το ενδιαφέρον του μαθήματος (πολύ δε μάλλον για την προσωπική τους ικανότητα να διδάξουν), υποχρεώνουν είτε με παρουσίες, είτε με υποχρεωτικές προόδους και υποχρεωτικές εργασίες, ενήλικους ανθρώπους που πέρασαν τα δώδεκα τελευταία χρόνια της ζωής τους στα θρανία, να παρακολουθούν το μάθημά τους. Η αβίαστη μάθηση, τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντα, οι ευαισθησίες και οι δεξιότητες του καθενός, η αυθόρμητη επιθυμία δεν έχουν καμία θέση στα πανεπιστήμια και τα σχολεία της εκμεταλλευτικής κοινωνίας.

Εν τέλει, σημαντικό είναι τι νοοτροπίες και τι ανθρωπότυπους παράγει αυτή η βιομηχανία κατασκευής συνειδήσεων. Μέσα από το εξοντωτική κυνήγι γνώσης, τα ιδεολογήματα του επιστημονισμού και της στείρας μάθησης, το πλέγμα επιδράσεων και εξαρτήσεων που δημιουργείται, το άτομο καταπιέζεται, νιώθει να εξουσιάζεται και τελικά λειτουργεί ομαλά μέσα στο σύστημα. Εμφυτεύονται στις συνειδήσεις των μαθητών μελλοντικών εργαζομένων μία σειρά ιδεολογημάτων που τους κρατούν πειθήνιους, παραγωγικούς και στην περίπτωση που δε μπορούν να αντεπεξέλθουν δημιουργούνται έντονα αισθήματα αυτό-ενοχοποίησης μέσα σε ένα σύστημα που είναι σχεδιασμένο για να τους αποκλείσει.

Μέσα σε αυτήν την κατάσταση το δυσκολότερο είναι να υπάρξουν φωνές που να κραυγάσουν για τα αυτονόητα. Η εναντίωση στον ανταγωνισμό και την ατομική πορεία περνάει μέσα από τους αγώνες στον κοινωνικό μας χώρο και δημιουργούμε κοινωνικές αντιστάσεις για την υπεράσπιση των αναγκών μας, που σημαίνει ότι δε χαρίζουμε τίποτα στην εξουσία και παλεύουμε και για το μικρό και καθημερινό που μας καταπιέζει. Συμμετέχουμε, οργανωνόμαστε και παλεύουμε μαζί με τους συμμαθητές, τους συμφοιτητές και τους συναδέλφους μας ενάντια στην κίβδηλη επαναχάραξη των αυτονόητων από την εξουσία. Κανένας νόμος και καμία θεσμική αλλαγή δεν μπορεί να περάσει εάν πρώτα εμείς δεν υποταχθούμε. Αντιστεκόμαστε στην υποταγή δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις για τον κοινωνικό αγώνα έως την κοινωνική απελευθέρωση.

Ανδρέας Θεοδωρίδης

συνδράμετε!

Αγαπητοί φίλοι & σύντροφοι, η «Βαβυλωνία» συνεχίζει και φέτος την έκδοση, με σταθερό στόχο τη συνέχιση της προβολής απελευθερωτικών στιγμών της κοινωνίας και το άνοιγμα του κοινωνικού διαλόγου για όλα τα ζητήματα που «καίνε».

Τον τελευταίο χρόνο έκδοσης της «Β», το κόστος διανομής της εφημερίδας ανέβηκε δυσανάλογα σε σχέση με την υπηρεσία που παρέχει το πρακτορείο διανομής. Οι υπερβολικές κρατήσεις, η καθυστέρηση πληρωμής των παρελθόντων τευχών κ.α. έχουν σαν αποτέλεσμα συχνά η «Β» να μην υπάρχει σε κάποια περίπτερα, ενώ ταυτόχρονα, με τόσο υψηλό κόστος έκδοσης και διανομής, να μην μπορούμε οικονομικά να ανταποκριθούμε, με αποτέλεσμα η εφημερίδα να καθυστερεί κάποιες φορές την έκδοσή της.

Για τον λόγο αυτό, αποφασίσαμε να δυναμώσουμε την διακίνηση της «Β» μέσω συνδρομών, χωρίς να σημαίνει ότι δεν θα κυκλοφορεί και στα περίπτερα για όσους το επιθυμούν, αφού η πανελλαδική διανομή της συνεχίζεται κανονικά.

Για την χρονική περίοδο Οκτώβρης 2005 – Ιούλης 2006 αποφασίσαμε να εκδώσουμε 10 φύλλα. Μετά το τεύχος Σεπτέμβρη/Οκτώβρη, τα επόμενα 9 τεύχη θα κυκλοφορήσουν (διατηρώντας τη χρονική προδιαγραφή «την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα») –εκτός ανωτέρας βίας– στις παρακάτω ημερομηνίες:

1. Νοέμβρης 2005, Κυριακή 6/11
2. Δεκέμβρης 2005, Κυριακή 4/12
3. Γενάρης 2006, Κυριακή 8/1
4. Φλεβάρης 2006, Κυριακή 5/2
5. Μάρτης 2006, Κυριακή 5/3
6. Απρίλης 2006, Κυριακή 2/4
7. Μάης 2006, Κυριακή 7/5
8. Ιούνης 2006, Κυριακή 4/6
9. Ιούλης 2006, Κυριακή 2/7

Η συνδρομή για τα 10 τεύχη κοστίζει 15 ευρώ και η εφημερίδα θα φτάνει στην διεύθυνσή σας στην ώρα της. Επιπλέον, μας δίνεται η δυνατότητα να προϋπολογίσουμε τα έσοδά μας για να καλύψουμε το υψηλό κόστος έκδοσης.

Για να γίνετε συνδρομητές μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο τηλέφωνο για τις συνδρομές που είναι το 6942935628

Μπορείτε ακόμη να επικοινωνήσετε είτε μέσω e-mail, είτε μέσω ταχυδρομείου (στη διεύθυνση της «Β» στη Θεσ/νίκη) ή, ακόμα καλύτερα, να περάσετε να τα πούμε από κοντά στα κατά τόπους γραφεία των συντακτικών μας ομάδων.

η νέα εμπορευματοποίηση του σώματος

Πατέντες ανθρώπινων γονιδίων

μια ανθρώπινη ιστορία

Θα ήταν ίσως ωραίο σενάριο για τηλεταινία σε συνέχειες: Ένας αμερικανός πολίτης με νεφρική ανεπάρκεια φεύγει από τις ΗΠΑ και πηγαίνει στο Παρίσι με πακέτο διακοπών δεκαετίας για τα αρχαιότερα μεσαία στελέχη της τράπεζας όπου εργάζεται, παθαίνει κρίση και νοσηλεύεται σε ευρωπαϊκό νοσοκομείο. Εκεί, λόγω του ζήλου νεαρού γάλλου γιατρού επιχορηγούμενου από φαρμακευτική εταιρεία, υφίσταται επείγουσα μεταμόσχευση νεφρού, δίνει την πρώτη δόση της πληρωμής, αναρρώνει και κατόπιν επιχειρεί να επιστρέψει στις ΗΠΑ. Στα σύνορα θεωρείται "χειρουργικά τροποποιημένος" και δεν του παρέχεται άδεια επανεισόδου. Κρίνεται ένοχος για καταπάτηση του νόμου περί ευρεσιτεχνιών και για καταπάτηση της 13ης εντολής περί δουλείας της αμερικανικής διακήρυξης των δικαιωμάτων του ανθρώπου: Πρώτον γιατί απαγορεύεται η εισαγωγή στις ΗΠΑ προϊόντων που παρασκευάστηκαν αλλού με τεχνικές και διαδικασίες που έχουν αμερικανική πατέντα, (στην περίπτωσή μας με γονίδια και πρωτεΐνες, καθώς και με βιοϊατρικές μεθόδους που "πνευματικά" ανήκουν ήδη σε κάποια εταιρεία). Και δεύτερον, επειδή με τον αμερικανικό νόμο που "απαγορεύει" τη δουλεία, το να χρησιμοποιείς έναν ανθρώπινο οργανισμό (άρα κι έναν οργανισμό που αναγνωρίζεται ως κατά το πλείστον ανθρώπινος, αφού έχει παρασκευαστεί με υψηλό ποσοστό ανθρώπινου DNA) είναι σαν να του επιβάλεις να εργαστεί για σένα χωρίς τη θέλησή του.

Τελικά οι αμερικανοί και οι γάλλοι υπουργοί υγείας λύνουν το διπλωματικό πρόβλημα, αφού είχαν γνωριστεί σε διακοπές στην Ταϊλάνδη και έκτοτε έχουν μετοχές στο ίδιο δίκτυο "εξεύρεσης" και διακίνησης ανθρώπινων μοσχευμάτων σε συνεργασία με τοπικές οργανώσεις. Ο διευθυντής του γαλλικού νοσοκομείου κάνει αίτηση για βραβείο Νόμπελ Ιατρικής και ο εγχειρισμένος ασθενής παθαίνει απλώς εγκεφαλικό. (Ο γιος του δεν θα βρει ποτέ δουλειά επειδή στο διάγραμμα του DNA του στην κυβερνητική τράπεζα δεδομένων, το οποίο είναι στη διάθεση του κάθε εργοδότη, φαίνεται ότι έχει κληρονομική προδιάθεση για νεφροπάθεια. Η γυναίκα του δικαιώνεται δικαστικά για ψυχική οδύνη μετά από 24 χρόνια, αφήνει τα μισά χρήματα της ασφάλειας στην Εκκλησία του Χριστού Τιμωρού των Κλινικών για Αμβλώσεις και με τα υπόλοιπα παραγγέλνει ένα κλωνοποιημένο σκυλί ολόιδιο με το άρρωστο δικό της.

Το παραπάνω περιστατικό θα μπορούσε κάλλιστα να έχει ήδη συμβεί σύμφωνα με τα όσα ισχύουν σήμερα για τις πατέντες των ανθρώπινων γονιδίων. Σύμφωνα με τη νομοθεσία σε ΗΠΑ και Ευρώπη που ουσιαστικά επιτρέπει την παροχή πνευματικών δικαιωμάτων στη χρήση ανθρώπινων γονιδίων (και σε συγκεκριμένους τρόπους αναγνώρισης γονιδιακών αλυσίδων) το σώμα του εγχειρισμένου πολίτη (όπως και η φύση ή η γνώση) είναι εμπόρευμα που πρέπει να δασμολογηθεί και να αποτιμηθεί. Έτσι κι αλλιώς, σε τελευταία ανάλυση ο κάθε άνθρωπος, πολίτης ή λαθρομετανάστης θεωρείται εμπόρευμα στην κυριαρχία της αγοράς, τόσο στη μισθωτή και άμισθη εργασία, όσο και στην καθυπόταξή του ως καταναλωτικού δυναμικού. Θεωρείται ανακυκλώσιμη στατιστική ποσότητα στο στρατό, σε κάθε επιτρεπόμενο δρόμο και ελεγχόμενο σύνορο… Στη νέα αγορά της βιοτεχνολογίας, ωστόσο, η εμπορευματοποίηση της ζωής, ο έλεγχος και η καθυπόταξη των ανθρώπων λαμβάνουν νέες διαστάσεις.

ένα στα πέντε γνωστά ανθρώπινα γονίδια ανήκει σε επιχειρήσεις και εργαστήρια

Τουλάχιστον 18,5% των ανθρώπινων γονιδίων είναι πατενταρισμένα στις ΗΠΑ, σύμφωνα με τους ερευνητές που συγκρότησαν τον πιο πρόσφατο χάρτη του γονιδιώματος στο περιοδικό Science του Οκτωβρίου 2005. Τυπικά, οι νομοθεσίες στις ΗΠΑ και την Ευρώπη αποκλείουν το πατεντάρισμα ενός γονιδίου "όπως αυτό υπάρχει" στο ανθρώπινο σώμα. Υπάρχει άλλωστε και το χριστιανικό κίνημα εναντίον των εκτρώσεων, που απαρτίζεται από εκατομμύρια ψηφοφόρων τόσο των Ρεπουμπλικανών, όσο και των Δημοκρατικών, το οποίο θέτει περιορισμούς στη νομοθεσία για κάποια είδη έρευνας με ανθρώπινα έμβρυα, αφού κρίνει ότι πρόκειται για ζωντανούς οργανισμούς. Εδώ και πολλές δεκαετίες όμως ινστιτούτα και ερευνητές έχουν διεκδικήσει πατέντες είτε του τρόπου με τον οποίο απομονώνουν και εξετάζουν τα γονίδια, είτε της πρωτότυπης θεραπευτικής τους χρήσης, είτε τέλος συγκεκριμένων πρωτεϊνών που κάθε γονίδιο υπαγορεύει στα κύτταρα να παράγουν.

Η ερυθροποιητίνη, για παράδειγμα, είναι μια πρωτεΐνη του αίματος που παρασκευάζεται φαρμακευτικά με την ονομασία Epogen για να ενεργοποιήσει την παραγωγή ερυθρών αιμοσφαιρίων. Τα δικαιώματα ευρεσιτεχνίας ανήκουν στον Amgen Corp. Για το BRCA1, ένα γονίδιο που σχετίζεται με τον καρκίνο του μαστού υπάρχουν σε εκκρεμότητα 14 αιτήσεις για πατέντα (MIT). Συγκεκριμένα, στην Ευρώπη ξεκίνησε δικαστικός πόλεμος εναντίον της Myriad Genetics που διεκδίκησε την πατέντα για την αλυσίδα του γονιδίου για διαγνωστικούς λόγους πέρσι.

Οι αλυσίδες (δηλ. οι σειρές των γραμμάτων του κώδικα του DNA που ορίζουν το γονίδιο) των 23.688 γονιδίων για τις οποίες διεκδικούνται πνευματικά δικαιώματα βρίσκονται στη βάση δεδομένων ανθρώπινων γονιδίων της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Από αυτές, 4.382 έχουν κατοχυρωμένα πνευματικά δικαιώματα –χωρίς να συνυπολογίζονται στον αριθμό αυτόν οι πατέντες για τις πρωτεΐνες…Τα πνευματικά δικαιώματα ανήκουν σε 1.156 κέντρα ή πρόσωπα, 63% απ' αυτά είναι ιδιωτικές εταιρείες και επιχειρήσεις: 2.000 ανήκουν μόνο την Incyte Pharmaceyticals και την μητέρα εταιρεία Incyte Corp. Ακολουθούν το πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια, η SmithKline Beecham, η Genentech και η Human Genome Sciences Inc.

"πόσο ανθρώπινο";

Η νομική πλευρά του ζητήματος είναι αυτήν τη στιγμή απλώς η πιο σουρεαλιστική. Απασχολεί διακαώς το γραφείο Ευρεσιτεχνιών και Εταιρικών Σημάτων (Patent and Trademark Office), τους δικαστές, τους βιοτεχνολόγους ερευνητές και την αμερικανική κυβέρνηση. Αυτοί έχουν άλλωστε κύριο συμφέρον να μετρήσουν τι είναι ανθρώπινο για να ταξινομήσουν τα νέα είδη βιοτεχνολογικών εμπορευμάτων. Το τι είναι ανθρώπινο στη γλώσσα της επιστήμης του κέρδους, την κοινή γλώσσα δηλαδή του καπιταλισμού, σημαίνει «με ποιο ποσοστό ανθρώπινων γονιδίων καθίσταται ένας οργανισμός "πλήρως" ή "μάλλον" ανθρώπινος ώστε να μπορούμε να τον εντάξουμε στην αντίστοιχη διαδικασία απονομής πνευματικού δικαιώματος στον κατασκευαστή του»; Ήδη υπάρχουν πατέντες για 436 "ολοκληρωμένα" είδη παρασκευασμένων ζώων.

Ο κυρίαρχος μύθος είναι ότι παρόλες τις τεράστιες κοινωνικές επιπτώσεις του βιοεμπορίου, τουλάχιστον η γονιδιακή έρευνα προάγει τη διερεύνηση και τη θεραπεία επιδημιών και οι πατέντες βοηθούν στην αποτροπή της πειρατείας…Έχει ενδιαφέρον όμως ότι ούτε καν η μεσογειακή αναιμία δεν μπορεί να θεραπευτεί, ενώ πρόκειται για την ασθένεια για την οποία βιολόγοι και βιοχημικοί γνωρίζουν τις περισσότερες λεπτομέρειες που θα μπορούσαν να φανταστούν: Η μοριακή σύνθεση, η πρωτεϊνική δηλαδή δομή της μεσογειακής αναιμίας, καθώς και οι τρόποι μετάδοσής της, είναι γνωστές από το 1940. Η αλυσίδα του DNA του γονιδίου που καθορίζει τη σχετική πρωτεΐνη είναι γνωστή εδώ και πάνω από μια δεκαετία! Αλλά καμία επιστήμη δεν μπορεί να καταλάβει ούτε γιατί και πώς αλληλεπιδρούν τα γονίδια και οι πρωτεΐνες, ούτε γιατί αποφασίζουν να μεταλλαχθούν, ούτε πότε θα εκφρασθούν "παθολογικά", πόσο μάλλον να τα χρησιμοποιήσει σε "λαϊκές τράπεζες γονιδίων" και "παγκόσμιου βελνεκούς θεραπευτικά προγράμματα" που ονειρεύονται οι αφελείς.

Λιγότερο αφελείς είναι οι νομικές και βιοηθικές συζητήσεις που αναλώνονται σε απάνθρωπους προβληματισμούς για το τι πρέπει να γίνει με τις πατέντες ανθρώπινων γονιδίων. Πρέπει να θεωρούνται άνθρωποι όσοι έχουν μόσχευμα καρδιάς γουρουνιού ή κύτταρα μπαμπουίνου; ρωτούν. Μα φυσικά, συμφωνούν οι νομοθέτες. Είναι άνθρωποι τα πειραματικά ποντίκια με 1% εγκεφαλικά κύτταρα ανθρώπου; Σαφώς και όχι, συμφωνούν και πάλι. Τι γίνεται όμως με την "ενδιάμεση" περίπτωση ενός χιμπατζή με ανθρώπινους νευρώνες; Αυτό σίγουρα τους απασχολεί.

Το πρόβλημα όμως δεν είναι νομικό. Η αγορά πάντοτε βρίσκει τρόπους να ξεπερνά τα νομικά εμπόδια, ακριβώς όπως βρίσκει τρόπους να ξεπερνά και να μεταλλάσσει τους ηθικούς φραγμούς…Υπάρχουν ερωτήσεις που δεν κάνουν, παρά μόνο αν έχουν μια νέα απάντηση, (αν για παράδειγμα χρειάζονται να περάσουν νέα πατέντα για παρασκευασμένο βακτήριο που μπορεί να μεταβολίζει το πετρέλαιο, σαν να μπορούσε το οικολογικό πρόβλημα των διαρροών του πετρελαίου να λυθεί εργαστηριακά. Μια τέτοια υπόθεση είχε απασχολήσει το ομοσπονδιακό δικαστήριο τη δεκαετία του '80).

Λύνονται εργαστηριακά τα κοινωνικά προβλήματα; Τι γίνεται με την αγορά ανθρώπινων οργάνων; Τι γίνεται με τους ανθρώπους που δεν θα έχουν ποτέ την ευκαιρία να κάνουν μεταμόσχευση; Τι γίνεται με τους ανθρώπους που δεν θα έχουν ποτέ την ευκαιρία να νοσηλευθούν επειδή ζούνε σε παραγκουπόλεις και τρέφονται περιστασιακά; Τι γίνεται με τις ασθένειες που "ξεφεύγουν" από τα πειράματα των ίδιων βιοτεχνολογικών εταιριών που πρωτοστατούν στη βιοτεχνολογική έρευνα και στην αγορά των θεραπευτικών εφαρμογών; Μα μήπως χρειάζονται και αυτές, ώστε να βρίσκονται οι χώρες σε συνεχή επιστημονική ετοιμότητα βιολογικού πολέμου και σε συνεχή ύπνωση σε σχέση με τις επιπτώσεις του; Μήπως χρειάζονται και για να αραιώνουν κάπως ορισμένες υπερσυνωστισμένες περιοχές του πλανήτη;

Λία Γ.

Ρωσία: το αυγό του φιδιού

Στις 13 Νοεμβρίου δολοφονήθηκε στην Πετρούπολη ο εικοσάχρονος αναρχικός Τιμούρ Κατσαράβα μετά από επίθεση που δέχτηκε στον δρόμο από ομάδα νεαρών νεοναζί. Οι αρχές θέλησαν να υποβαθμίσουν το γεγονός παρουσιάζοντάς το σαν απλή συμπλοκή συμμοριών θέλοντας να αποκρύψουν έτσι και την δικιά τους συνδρομή στο έγκλημα.

Είναι γνωστό ότι φέτος στη Ρωσία, για πρώτη φορά, δεν έγινε ο επίσημος εορτασμός της επετείου της Οκτωβριανής Επανάστασης που γιορτάζεται στις 7 Νοεμβρίου, αφού οι αρχές αποφάσισαν να μεταφέρουν την αργία στις 4 Νοεμβρίου και να την ονομάσουν «Μέρα Λαϊκής Ενότητας», χαρίζοντας μ' αυτό τον τρόπο τη γιορτή στους φασίστες. Έτσι για πρώτη φορά φέτος, στους δρόμους των μεγάλων πόλεων της Ρωσίας δεν έγιναν διαδηλώσεις με κόκκινες και μαύρες σημαίες αλλά παρέλασαν οι φάλαγγες ακροδεξιών και ρατσιστικών οργανώσεων. Αυτό δεν έμεινε αναπάντητο από τους αναρχικούς ακτιβιστές οι οποίοι οργάνωσαν αντιδιαδηλώσεις και κατάφεραν να «αμαυρώσουν» τον εορτασμό στην Μόσχα και στην Πετρούπολη. Μετά από αυτό, ήταν αναμενόμενη η μανία των νεοναζί και τα πογκρόμ ενάντια στους αναρχικούς.

Το απόγευμα της της 13ης Νοέμβρη 2005, ο αντιφασίστας ακτιβιστής, αναρχικός και μουσικός Timur Kacharava δολοφονήθηκε από νεοναζί στο κέντρο της αγίας Πετρούπολης στη Ρωσία.

Μετά από μια δράση των Food not Bombs (όπου μοιράζεται δωρεάν φαγητό σε άστεγους) έξω από το σταθμό Vladimirskaya, ο Timur, ο Maxim Zgibai και μερικοί ακόμη, έκαναν μια βόλτα στην πόλη καταλήγοντας σε βιβλιοπωλείο της περιοχής Ligovsky. Ο Timur και ο Max έμειναν έξω για να τελειώσουν τη μπύρα τους ενώ οι υπόλοιποι μπήκαν μέσα. Μια ομάδα 8-10 νεοναζί επιτέθηκε ξαφνικά και βίαια στον Timur και τον Max φωνάζοντας "αντι-αντιφά". Ο Timur δέχτηκε πολλές μαχαιριές στο σώμα και στο λαιμό και κόπηκε η καρωτίδα του. Ο Max μαχαιρώθηκε πέντε φορές στο στήθος και την πλάτη, ενώ του άνοιξαν το κεφάλι. Κατά τη διάρκεια της δολοφονικής επίθεσης, που κράτησε ένα λεπτό, ο Max κατάφερε να ζητήσει από τον υπάλληλο security που βρισκόταν μέσα στο βιβλιοπωλείο, να καλέσει ασθενοφόρο. Όταν ο Max προσπάθησε να βοηθήσει τον Timur, αυτός ήταν ήδη νεκρός, ξαπλωμένος στη λίμνη του αίματός του. Οι φίλοι του δε μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να τον σώσουν.

Ο Max είναι στο νοσοκομείο, σε σοβαρή αλλά σταθερή κατάσταση. Έχει τις αισθήσεις του αλλά έχει υποστεί μεγάλο σοκ. Είναι απίστευτο το ότι καμία μαχαιριά δεν πέτυχε τα βασικά του όργανα και δεν έχει υποστεί εγκεφαλική βλάβη.

Το ασθενοφόρο και η αστυνομία έφτασαν «γρήγορα», δέκα λεπτά μετά την επίθεση, παρ' όλο που αυτή έλαβε χώρα απέναντι από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης. Η ομάδα των νεοναζί διέφυγε ενώ η ρωσική αστυνομία έδειξε να μην ενδιαφέρεται να τους αναζητήσει.

Ο Τιμούρ ήταν μόλις 20 χρονών και το μόνο παιδί της οικογένειάς του. Ηταν ο συνιδρυτής, κιθαρίστας και στιχουργός του τοπικού πολιτικού hardcore συγκροτήματος Sandinista!, ενώ πρόσφατα είχε μπει και στο punk γκρουπ Distress. Το πρώτο CD-EP των Sandinista! θα κυκλοφορήσει από το ανεξάρτητο DIY label της Μόσχας, OLD SKOOL KIDS. Οι Distress είχαν επιστρέψει από περιοδεία στη Σουηδία λίγες μόλις μέρες πριν τη δολοφονία του Timur. Εκτός από μουσική δραστηριότητα, ο Timur συμμετείχε ενεργά στην αντιφασιστική και αναρχική κοινότητα της αγίας Πετρούπολης. Συμμετείχε στην κολλεκτίβα των Food not Bombs, από την αρχή –τον Γενάρη της περασμένης χρονιάς. Συμμετείχε επίσης στο στέκι EPICENTRE, τις ποδηλατοδρομίες CRITICAL MASS και στις αναρχικές και αντιφασιστικές διαδηλώσεις στην πόλη. Ο Timur ήταν τεταρτοετής φοιτητής φιλοσοφικής.

Οι φίλοι του Timur γράφουν: «Υπάρχουν στοιχεία που αποδεικνύουν πως νεοναζί "ανιχνευτές" εντοπίστηκαν κατά τη διάρκεια του Food not Bombs. Είχαν ξαναεπιτεθεί στον Timur στις 9 Οκτώβρη 2005, οπότε ήξεραν το όνομα και το πρόσωπό του. Παρόμοιες επιθέσεις από νεοναζί συμβαίνουν συχνά στη Ρωσσία τον τελευταίο καιρό. Υπάρχει ένα ισχυρό υπόγειο φασιστικό κίνημα στη χώρα, συνδεδεμένο με κόματα όπως τα Partiya Svobody (Κόμμα της Ελευθερίας), RNE (Ρωσική Εθνική Ενότητα) και DPNI (Κίνημα Ενάντια στην Παράνομη Μετανάστευση). Τα κόμματα αυτά διοργανώνουν πορείες στους δρόμους της αγίας Πετρούπολης, με τη συμμετοχή νεοναζί. Πιστεύουμε πως στις 13 Νοέμβρη η νεοναζιστική ομάδα ακολούθησε τους φίλους μας με πρόθεση να σκοτώσει. Η ταχύτητα της επίθεσης, η ετοιμότητα των μαχαιριών, το γεγονός πως όλοι είχαν καλυμένα τα πρόσωπα και μη διακριτά ρούχα, καθώς και η ταχύτητα διαφυγής τους συνηγορούν υπέρ αυτού».